

1. ELSŐ PILLANTÁS

Ez volt a nap azon része, amikor azt kívántam, bárcsak képes lennék aludni.

Gimnázium.

Vagy a purgatórium jobb szó lenne? Ha lenne valamilyen mód arra, hogy jóvátegyem a bűneimet, ez valószínűleg már néhány lépésnek számítana. Nem voltam hozzászokva az unalomhoz; minden egyes nap még lehetetlenebbnek tűnt számomra, mint az előző.

Azt hiszem ez volt az én alvási periódusom – ha az alvást az aktív időszakok közötti tétlen állapotként definiáljuk.

A menza távoli sarkából érkező tálcák csattanását hallgattam, olyan mintákat képzelve bele, amik nem is voltak ott. Ez egy jó megoldás volt a hangok ellen, amelyek úgy csobogtak a fejemben, mit a víz áramlása.

Néhány száz hang, amit pusztán unalomból kizártam a fejemből.

Ha az emberek gondolatairól van szó, akkor az valami olyasmi, amit már biztosan hallottam.

Ma, az összes gondolat egy jelentéktelen dráma körül forgott, egy új diák érkezett. Rövid ideig tartott mire feldolgoztam őket. Láttam, ahogy az új arc minden szemszögből megismétlődik a gondolatokban. Csak egy átlagos lány. Az érkezése miatti izgatottság fárasztóan könnyen megjósolható volt – mint egy fényes tárgy felvillanása a gyerekeknél. A félénk fiúk fele máris elképzelték, mint szeretnek majd egymásba, csak azért, mert még újdonságnak számított. Ezeket a gondolatokat sokkal erősebben próbáltam kiűzni a fejemből.

Próbáldozz, amíg lehet, még... - gondoltam.

Rosalie, mint általában mindig, saját magára gondolt. Az egyik diák szemüvegén tükröződő képben vizsgálta a profilját és saját tökéletességén töprengett. Rosalie elméje elég felszínes volt, kevés megelégedéssel.

Emmett a tegnap esti szkander versenyen bosszankodott, amit Jasper ellen veszített el. A visszavágó gondolata valószínűleg az összes türelmét felemészti majd az iskola végéig. Sose éreztem tolakodónak magam Emmett-tel kapcsolatban, mert amit gondolt, azt utána hangosan ki is mondta, vagy megtette. Talán azért éreztem büntudatot a többiekkel szemben, mert nekik voltak olyan gondolataik, amiket nem akarták, hogy tudjak. Ha Rosalie elméje felszínes medence volt, akkor Emmett-é, olyan volt, mint egy tükörsima felszínű tó árnyékok nélkül.

És Jasper... szenvedett. Elfojtottam egy sóhajt.

Edward. Alice szólított meg a fejében és elvonta a figyelmemet.

Olyan volt mintha valaki hangosan mondta volna ki a nevemet. Örültem neki, hogy a nevem az utóbbi időben kiment a divatból – nagyon idegesítő lett volna, ha valaki, valahol valamilyen Edwardra gondolna, és én automatikusan oda fordulok...

De nem fordítottam el a fejemet. Alice és én nagyon jók voltunk ezekben a privát beszélgetésekben. A szememet a tálca szélére szegeztem.

Hogy bírja? Kérdezte.

Összehúztam a szemöldököm, és csak egy kis változás állt be a szájam szegletében. Semmi más sem figyelmeztethette volna a többieket. Nagyon könnyen unalomba tudtam esni.

Alice hangja az elmémben ijedt volt és láttam, mint figyeli Jaspert a periférikus látómezejéből.

Valami baj van? Kutatni kezdett a közeli jövőben, átlapozva a monoton víziókat, amik a fintorom mögött bújtak el.

Lassan balra fordítottam a fejem, mintha a téglákat figyelném a falban, sóhajtottam és jobbra fordultam, vissza a mennyezethez. Csak Alice tudta, hogy a fejemet rázom.

Megkönnyebbült.

Tudasd velem, ha rosszra fordul.

Csak a szememet mozgattam, először fel a plafonra, majd le.

Kösz, hogy ezt csinálod.

Örültem neki, hogy ő nem hallja a válaszomat. Mit mondhattam volna? „Szívesen”? Nehéz lett volna. Nem élvezetem Jasper belső vívódásának hallgatását. Tényleg szükség volt erre a kísérletre? Nem lett volna egyszerűbb elfogadni a gondolatot, hogy valószínűleg sose lesz képes úgy kezelni a szomszomságot, ahogy mi és nem kéne kitolni a határait? Mért kell a katasztrófával kacérkodni?

Két hét telt el az utolsó vadászatunk óta. Ez az időtartam nem volt mérhetetlenül elviselhetetlen számunkra. Néha adódott egy kis kényelmetlenség – ha az emberek túl közel jöttek, vagy ha a szél rossz oldalról fújt. De az emberek nagyon ritkán jöttek közel hozzánk. Az ösztöneik érezték azt, amit józanésszel nem fogtak volna fel: veszélyesek vagyunk.

Jasper most különösképpen veszélyes volt.

Ebben a pillanatban egy alacsony lány állt meg az asztalunkhoz közel, hogy beszélgesse az egyik barátjával. A háta mögé dobta rövid, vörösszőke haját, keresztülfuttatva rajta a kezét. A fűtés miatt az illata pont felénk szállt. Már hozzászoktam az érzéshez, amit az illat okozni szokott – a szomszomszomságot a torkomban, a tompa sóvárgást a gyomromban, az izmaim automatikus megfeszülését, a mérgező túlermelődését a számban...

De ezeket a tüneteket normálisnak lehet venni, általában könnyen elviselhetőnek. Most sokkal nehezebb volt, ahogy az érzés erősödött, megduplázódott, ahogy Jaspert ellenőriztem. Dupla szomszomszomság, eggyel több, mint az enyém.

Jasper engedte, hogy a képzelete elragadja. Elképzelte azt – elképzelte magát, ahogy felpattan a székről Alice mellől és egyenesen a kislány mellé áll. Elgondolta, ahogy ide-oda lengedezik, mintha súgni akarna valamit és hagyná, hogy az ajkai megérintsék a lány torkát. Elképzelte milyen hevesen verne a pulzusa a bőre alatt a szájában.

Belerúgtam a székébe. Egy percig rám bámult, aztán lenézett. Szégyen és lázadás viaskodott a fejében.

- Bocsánat – suttogta Jasper.

Megvontam a vállam.

- Nem csináltál volna semmit. – suttogta Alice neki, enyhítve a terhét. – Láttam.

Elfojtottam egy grimaszt, ami könnyen elárulhatta volna a hazugságát. Össze voltunk nőve, Alice és én. Nem volt könnyű, hangokat hallani vagy víziókat látni a jövőről. Két furcsa szerzet, a többi furcsa szerzet közt. Megvédtük egymás titkait.

- Sokat segít, hogyha emberként gondolsz rájuk. – tanácsolta Alice a magas, dallamos hangján, ami túl gyors volt ahhoz, hogy az emberek megértsék, ha volt olyan, aki elég közel állt hozzánk, hogy hallja. – A neve Whitney. Van egy húga, akit imád. Az édesanyja elhívta Esme-t arra a kerti partira, emlékszel?

- Tudom, hogy kicsoda. – vágta rá Jasper. Elfordult, hogy kibámuljon az egyik kis ablakon, ami közvetlenül az eresz alatt helyezkedett el. Befejezettnek tekintette a beszélgetést.

Vadászni kell mennie ma este. Nevetséges volt ennyit kockáztatni, kipróbálni az erejét, hogy javítsuk az állóképességét. Jaspernek csak el kellene fogadnia a határait és azokon belül dolgoznia. A régi szokásai nem voltak elfogadhatóak az általunk választott életstílushoz; nem kellene erőszakosan e felé tolódnia.

Alice halkán sóhajtott és felállt, felemelte a tálcáját – a kellékét – és egyedül hagyta. Tudta, hogy már elég volt a bátorításból. Rosaile és Emmett sokkal botrányosabb kapcsolatot ápoltak; Alice és Jasper volt az, akik úgy ismerték a másikat, mint saját magukat. Mintha ők is tudnának olvasni a gondolatokban – de kizárólag a sajátjaikban.

Edward Cullen.

Reflex reakció. A hang irányába fordítottam a fejem, amely a nevemet szólította, bár nem igazán szólított, inkább a nevemre gondolt.

A szemem egy pillanat törtrésze alatt egy pár nagy, csokoládébarna szempárra tévedt, melyek egy sápadt szív alakú arcban helyezkedtek el. Ismertem ezt az arcot, holott még soha egyetlen egy pillanatra sem láttam. Elsőként ma ő járt minden ember fejében. Az új diák, Isabella Swan. A városi rendőrfőnök lánya, akit idehoztak megőrzésre. Bella. Mindenkit kijavított, aki a teljes nevét használta...

Elfordultam, unatkoztam. Egy másodpercbe telt mire rájöttem, hogy nem ő gondolt a nevemre.

Természetesen már ő is Cullenék után érdeklődik. - Hallottam, ahogy az első gondolat tovább folytatódik.

Most már felismertem a hangot. Jessica Stanely – már elég rég volt, amikor a belső fecsegésével bosszantott. Micsoda megkönnyebbülés, hogy túltette magát rajtam. Majdhogynem lehetetlen volt elmenekülni a kitartó és nevetséges álmodzásai elől. Akkoriban azt kívántam, bárcsak elmagyarázhatnám neki, hogy mi történne, ha az ajkaim és a mögöttük húzódó fogaim közel kerülnének hozzá. Az biztos, hogy elhallgattatta volna ezeket az idegesítő képzelgéseket. A reakciójának gondolatára majdnem elmosolyodtam.

Mintha lenne esélye. - folytatta Jessica - *Nem is annyira szép. Nem értem, hogy Eric mért bámulja ennyire... vagy Mike.*

Az utolsó szónál gondolatban megremegett a hangja. Az új kiszemeltje, az általános népszerűségnek örvendő Mike Newton, tökéletesen elfelejtette. Kétségtelenül, nem volt ennyire feledékeny az új lánnyal. Újra, mint egy gyerek a fényes tárggyal. Ez egy alávaló élt adott Jessica gondolatába, miközben látszólag szívélyesen magyarázta az újoncnak a köztudomású dolgokat a családomról. Valószínűleg az új lány kérte meg erre.

Engem is megnéz ma mindenki - gondolta önelégülten Jessica - *Hát nem szerencsés, hogy két órán is Bellával voltam... Fogadok, hogy Mike meg fogja kérdezni, hogy mit -*

Megpróbáltam blokkolni az ostoba fecsegést a fejemből mielőtt a kicsinyesség és az unalom az örületbe kerget.

- Jessica Stanley épp most pakolja ki a szennyest az új lánynak a Cullen klánról
- mondtam Emmettnek elterelésképpen. Elnevette magát.

Remélem, jól csinálja - hallgattam a gondolatát.

- Igazából inkább kevésbé ötletesen. Csak az alaptalan célozgatások. Egy cseppnyi horror sincs benne. Egy kicsit csalódott vagyok.

És az új lány? Ő is csalódott a pletykákban?

Figyeltem, hogy hallhassam, mit gondol az új lány, Bella Jessica történetéről. Mit lát, amikor ránézett a különös, krétafehér-bőrű családra, akiket mindenki elkerül?

Az én felelősségem volt, hogy megtudjam a reakcióját. Egy őrtoronyként működtem, egy jobb világ hiányában, a családomért. Hogy megvédjem magunkat. Ha valaki gyanússá vált előre figyelmeztetni tudtam őket a könnyű visszavonuláshoz. Alkalmanként előfordult – néhány élénk fantáziával megáldott ember meglátott bennünk valamit, egy könyv, vagy egy film szereplőjeként azonosított. Általában rosszul tudták, de ilyenkor jobb volt elmenni máshová, minthogy kockáztassuk az alapos vizsgálatot. Nagyon, nagyon ritkán, valaki kitalálta. Ilyenkor nem adtunk esélyt arra, hogy lete sztelje az állítását. Egyszerűen eltűntünk, hogy ne legyünk más csak egy ijesztő emlék...

Nem hallottam semmit, hiába figyeltem közel Jessica komolytalan belső monológjához. Olyan volt, mintha senki se ült volna mellette. Milyen furcsa, csak nem ment el a lány? Nem úgy nézett ki, mintha Jessica magának fecsegne. Felnéztem, hogy leellenőrizsem, úgy éreztem, elvesztem az egyensúlyom. Meggyőződjek arról, amit az extra hallásom elmondott – ez valami olyasmi volt, amit sose csináltam még.

Ismét belebámultam azokba a nagy, barna szemekbe. Ott ült, ahol eddig és minket nézett, mintha ez egy természetes dolog lenne, miközben Jessica további helyi pletykákkal bombázta őt rólunk.

Ránk gondolt ő is. Ez természetes. De nem hallottam egy suttogást sem. Elpirult, majd lepillantott, nehogy rajtakapják, hogy egy idegent bámul. Jó volt, hogy Jasper még mindig kifele bámult. Elképzelni sem tudtam, hogy mit csinálna vele ez a kis vértúltengés.

Az érzelmek olyan tisztán látszódtak az arcán, mintha szavak lennének a homlokára írva: meglepetés, ahogy tudatlanul elnyeli a szövevényes ellentét jeleit az ő és a saját fajtám közt, kíváncsiság, ahogy Jessica történetét figyelte, és még valami... elragadtatás? Nem ez lenne az első alkalom. Gyönyörűnek látszottunk nekik, a jövőbeli áldozatainknak. Aztán, végül, kínos arckifejezés jelent meg az arcán, ahogy rám bámult.

És még mindig, bár a gondolatai tisztán látszottak a különös szemeiben – különösek voltak, a mélységük miatt; a barna szemek gyakran fakónak látszanak a sötétségükben – nem hallottam semmit, csak a csendet ahol ült. Semmi mást.

Kényelmetlenül éreztem magam.

Soha ezelőtt nem találkoztam ilyennel. Valami baj van velem? Ugyanúgy éreztem magam, mint mindig. Aggódva, erősebben próbálkoztam.

Az összes hang, amit eddig kizártam a fejemből egyszerre üvölteni kezdett a fejemben.

... vajon milyen zenét szerethet... talán megemlíthetném neki azt az új CD-t... gondolta Mike két asztallal odébb – Bellát fixírozva.

Nézd hogy bámulja őt. Nem elég, hogy a lányok fele a suliból rá vár... gondolta Eric Yorkie, akinek szintén a lány körül jártak a gondolatai.

...milyen undorító. Mintha valami híresség lenne vagy valami... Még Edward Cullen is bámulja... Lauren Malloreu arca olyan féltékeny volt, hogy minden joggal, sötétült el. *És Jessica, az új barátnőjét fitogtatja. Milyen vicces...* Merő gúny áradt a gondolataiból.

... fogadok, hogy mindenki megkérdezte már. De szeretnék beszélni vele. Sokkal eredetibb kérdés kellene... merengett Ashley Dowling.

... talán egy spanyol órára fogunk járni... reménykedett June Richardson.

...sok dolgot kell még csinálnom! Trigonometria és az angol dolgozat. Remélem anyu... Angela Weber, egy csendes lány, akinek a gondolatai mindig kedvesek voltak, volt az egyetlen az asztalnál, akinek nem ez a Bella járt a fejében.

Mindegyikőjüket hallottam, hallottam az összes jelentéktelen gondolatot, ami átsuhant az elméjükön. De semmit se az új diáktól a megtévesztően közlékeny szemekkel.

És, természetesen hallottam mit mond, mikor Jessicához beszél. Nem kellett gondolatokat olvasnom ahhoz, hogy halljam a halk, tiszta hangját a hosszú szoba távoli részéből.

- Melyikük az a fiú, vörös barna hajjal? - hallottam a kérdését, ahogy a szeme sarkából gyorsan rám pillantott, majd gyorsan elnézett, ahogy meglátta, hogy figyelem.

Ha abban reménykedtem, hogy azzal, hogy meghallom a hangját könnyebb lesz felismerni a gondolatai hangját, tévedtem. Általában az emberek gondolatait könnyebb volt felismerni, ha már hallottam a beszédhangjukat. De ez a halk, félénk

hang teljesen ismeretlen volt, nem tartozott egyik, a teremben pattogó gondolathoz sem, ebben biztos voltam. Teljesen új.

Ó, sok szerencsét, te idióta! Gondolta Jessica, mielőtt megválaszolta a lány kérdését.

- Az Edward. Persze jól néz ki, de ne vesztegesd az időd. Nem randizik. Úgy tűnik egy lány sem elég jó neki. - szipogta.

Elfordultam, hogy elrejtsem a mosolyomat. Jessicának és az osztálytársainak fogalmuk sem volt, mennyire szerencsések, hogy egyikük sem keltették fel az érdeklődésemet. A vicc ellenére egy erős késztetést éreztem, amit nem értettem. Valami köze volt a furcsa élhez Jessica gondolataiban, amiről az új lánynak fogalma sem volt... Az erős késztetés arra utasított, hogy lépjek oda, hogy megvédjem ezt a Bella Swant Jessica agyának sötét működésétől. Miközben a késztetés mögötti motivációkat próbáltam megfejteni, újra végigmértem az új lányt.

Talán az egész csak egy védelmező ösztön volt – az erős megvédi a gyengét. A lány még sokkal törekenyebbnek tűnt, mint az osztálytársai. A bőre olyan vékony volt, hogy nehéz volt elhinni, hogy meg tudja védeni a külvilágtól. Láttam, ahogy a vére ritmikusan pumpálódik a sápadt bőre alatt... De erre nem szabad koncentrálnom. Jó voltam az életmódban, amit választottunk, de attól még ugyanolyan szomja voltam, mint Jasper. Fölösleges megközelíteni a kísértést.

A szemöldökei között kicsit össze volt ráncolva a homloka, de ő nem vette észre.

Ez elképesztően frusztráló! Láttam, hogy zavarban van, hogy idegenekkel kell beszélnie, hogy utál a figyelem középpontjában lenni. Éreztem a féltékenységét abból, ahogy a vállait tartotta, kicsit felhúzva, mintha visszautasításra számítana minden pillanatban. És mégis, csak érezni, érzékelni, látni tudtam. Nem volt semmi csak néma csend a lány felől. Nem hallottam semmit. Miért?

- Megyünk? - kérdeztem Rosalie félbeszakítva a koncentrációmra.

Megkönnyebbülve fordultam el a lánytól. Nem akartam továbbra is kudarcot vallani – irritált. És nem akartam, hogy hirtelen még jobban érdekeljenek a gondolataim, csak azért, mert rejtve voltak előlem. Kétségtelenül, hogyha elcsípném a gondolatait – márpedig biztos találnék rá módot – akkor ugyanolyan hétköznapiak lennének, mint a többi emberéi. Nem is éri meg a fáradságot kutatni utánuk.

- És, fél már tőlünk az új lány? - kérdezte Emmett, még mindig a válaszomra várva.

Vállat vontam. Nem érdekelte eléggé ahhoz, hogy tovább erősködjön. Engem sem kellett volna érdekelnie.

Felálltunk az asztaltól, kísérteltünk a kávézóból.

Emmett, Jasper és Rosalie elvileg végzősök voltak; elmentek órára. Az én fiatalabb szerepet játszottam, mint ők. Elindultam a kezdő biológia órára, felkészülve az unalomra. Kétségekkel voltam tele; kizárt, hogy Mr Banner, akinek az intelligenciája nem volt több az átlagosnál, akármilyen érdekeset is ki tudna hozni a tanórából, olyan valaki számára, akinek két felsőfokú diplomája van orvostudományból.

Elfoglaltam a helyem, majd a könyveimet – szintén kellékek - hagytam szétcsúszni az asztalon. Én voltam az egyetlen, aki egyedül ült. Az emberek nem voltak elég okosak ahhoz, hogy tudják, félniük kell tőlem, de a túlélő ösztönük elég erős volt, hogy távol tartsa őket.

A terem lassan megtelt, ahogy érkeztek vissza ebédről. Hátradőltem a széken és vártam, hogy teljen az idő. És megint csak azt kívántam, bár tudnék aludni.

Mert pont rá gondoltam, amikor besétált Angela Weber a terembe, és a gondolataiban meghallottam az új lány nevét.

Úgy tűnik, Bella is ugyanolyan félénk, mint én. Fogadok hogy nagyon nehéz neki ez a nap. Bár mondhatnék valamit... de biztos csak hülyén hangzana...

Igen! Gondola Mike Newton, megfordulva a székén. Hogy nézze, ahogy a lányok belépnek.

Még most sem, onnan, ahol Bella állt, semmi. Az üres tér, ahol a gondolatainak kellett volna lennie nyugtalanított és irritált engem.

Közelebb jött, végigsétálva a padok között mellettem, hogy elérjen a tanár asztalához. Szegény lány; a szék mellettem volt az egyetlen üres hely. Automatikusan lepakoltam a könyveimet az asztról, helyet csinálva neki. Kétségeim voltak azt illetően, hogy itt majd kényelmesen fog-e tudni ülni. Hosszú szemeszterre jött, erre az órára legalábbis. Talán így, hogy mellette ülök, ki tudom hallgatni a titkait... nem mintha annyira érdekelne... nem mintha érdemes lenne hallgatózni...

Bella Swan végigsétált egyenesen át a huzaton, ami a szellőzőből jött.

Az illata olyan erővel csapott meg, mint egy pusztító ágyúgolyó, mint egy faltörő kos. Nem volt kép, ami elég erőszakos lett volna ahhoz, hogy leírjam vele azt az erőt, ami akkor végigsöpört rajtam.

Abban a pillanatban közöm sem volt ahhoz az emberhez, aki valaha voltam; az emberség cserepeinek nyomai, amelyekbe eddig kapaszkodtam eltűntek.

Ragadozó voltam. Ő volt a zsákmányom. Semmi más nem volt a világon, csak ez az igazság.

A szoba tele volt szemtanúkkal – de ők már mind csak a velejáró következményei lettek volna a tettemnek. A gondolatainak rejtélye elfelejtve. A gondolatai semmit nem jelentettek, hiszen már úgysem fog rájuk túl sokáig gondolni.

Vámpír voltam, és neki volt a legédesebb vére, amit nyolcvan év alatt valaha is éreztem.

El sem tudtam képzelni, hogy ilyen illat létezhet egyáltalán. Ha tudtam volna, már évek óta keresni kezdem. Átfésültem volna az egész bolygót. El tudtam képzelni az ízt...

A szomszédosság tűzként égette a torkom. A szám kiszáradt. A friss mérge, ami a számban folyt, sem tudta elűzni ezt a szenzációt. Az izmaim ugrásra készen megfeszültek.

Egy másodperc sem telt el. Még mindig ugyanannál a lépésnél tartott, aminél megdermedtem.

Ahogy a lába megérintette a földet, a szemei rám villantak, egy pillantás, amit lopva akart megtenni. A pillantásunk találkozott és láttam a tükörképem a szemei nagy barna tükrében.

A sokk, ami annak az arcnak a látványától hatalmába kerített volt az, ami megmentette az életét. És ő sem könnyítette meg nekem. Mikor feldolgozta a kifejezést az arcomon, elöntötte a vér az arcát, a bőrét a legédesebb színűre változtatva, amit valaha láttam. Az illat sűrű köd volt az agyamon. Alig tudtam gondolkodni. A gondolataim tomboltak, ellenállva az önuralomnak, logikátlanul.

Megszaporázta a lépteit, mintha rájött volna, hogy menekülnie kell. A sietsége ügyetlenné tette – megbotlott és előre esett, majdnem rázuhanva a lányra, aki előttem ült. Törékeny, gyenge. Még ahhoz képest is, hogy ember.

Próbáltam koncentrálni az arcra, amit a szemeiben láttam, az arcra, amit undorodva ismertem fel. A bennem lévő szörny arcára - az arcra, amit évtizedek kemény munkájával és fegyelemmel vertem vissza. Milyen könnyen ugrott most felszínre!

Az illat megint felém szállt, elhomályosítva a gondolataimat, kis híján kirántva a székemről.

Nem.

A kezemmel az asztalt szorítottam, ahogy próbáltam magam a széken tartani. De a fa nem volt elég kitartó. A kezem belemélyedt és mikor visszahúztam, a tenyerem tele volt letört fadarabokkal, a kezem nyoma pedig ott maradt az asztallap alján.

Elpusztítani a bizonyítékokat.

Ez alapvető szabály volt. Gyorsan ledörzsöltem a kéznyom szélét, így csak egy hatalmas lyuk maradt az asztal alján, meg por a padlón, amit szétrugdostam a lábammal.

Elpusztítani a tanúkat. Velejáró pusztítás...

Tudtam, hogy mi fog most következni. A lány majd leül mellém, én pedig meg fogom ölni. Az ártatlan szemtanúk a teremben, tizenharc más diák és egy férfi nem hagyhatják el a termet, azok után, hogy látták, amit látni fognak hamarosan. Meghátráltam a gondolattól, hogy mire készülök. Még amikor a legnehezebb volt, akkor sem követtem el ekkora atrocitást. Soha nem öltem ártatlanokat, nyolc évtizeden keresztül, egyszer sem. Most pedig azt terveztem, hogy húszat ölök meg egyszerre.

Az arc, ami a tükörképem volt kigúnyolt.

Még így is, hogy egy részem elhatárolódott volna a szörnytől, a másik részem tervezte a támadást.

Ha először megölném a lányt, talán tizenöt vagy húsz másodpercem lenne, mielőtt észreveszik és reagálnak a többiek. Talán kicsivel több, ha elsőre nem jönnének rá, mit csinálok. A lánynak nem lenne ideje sikítani, vagy egyáltalán érezni a

fájdalmat; nem fogom kegyetlenül megölni. Ennyit megadhatok ennek a szörnyen édes vérű idegennek.

De akkor meg kellene akadályoznom, hogy elmeneküljenek. Nem kellene aggódnom az ablakok miatt, túl magasan és túl kicsik voltak, hogy ott szökjenek meg. Csak az ajtó – eltorlaszolva és akkor csapdában lesznek.

Lassabb és bonyolultabb lenne végezni mindenkivel, mikor bepánikolnak és sikítoznak. Nem lehetetlen, de túl nagy lenne a zaj. Lenne idő sikításra. Valaki meghallaná... És arra lennék kényszerítve, hogy még több ártatlant öljek meg.

A lány vére pedig kihúlna, amíg meggyilkolom a többit. Az illat büntetett, égette a torkom.

Akkor először a tanúkat.

Elképzelttem a fejemben. A szoba közepén voltam, a legtávolabbi sorban hátul. Úgy becsültem, egy másodperc alatt 4-5 nyakat tudok eltörni. Nem lenne zajos. A jobb oldali lenne a szerencsés oldal, nem látnák, hogy jövök. Ha végigmennék a bal és a jobb oldalon, az körülbelül 5 másodpercembe kerülne, hogy véget vessek mindenki életének ebben a szobában.

Ez elég lenne arra, hogy Bella Swan lássa, egy pillanatra, hogy mi jön érte. Elegendő lenne ahhoz, hogy félelmet érezzen. Elegendő lenne ahhoz, hogyha nem dermed kővé a rémülettől, sikítson. Egy sikítástól nem futna mindenki.

Mély levegőt vettem, és az illat tűzként égett az ereimben, a mellkasomtól, minden porcikámba szétterjedt.

Épp most fordul meg. Néhány másodperc múlva, pár centire fog ülni tőlem

A szörny a fejemben várakozva mosolygott.

Valaki becsapott egy mappát a bal oldalamon. Nem néztem meg, melyik halálra ítélt diák volt az. De a mozdulat egy cseppnyi illattalan levegőt engedett szabadjára.

Egy rövid pillanatra képes voltam tisztán gondolkozni. Abban az értékes másodpercben két arcot láttam egymás mellett a fejemben.

Az egyik az enyém volt.

A vörös szemű szörnyeteg, aki annyi embert ölt meg, hogy nem is számoltam. Racionális, igazságos gyilkosságok... A gyilkosok gyilkosa, más, kevésbé erős szörnyek gyilkosa. Be kell ismernem, isten komplexusszerű volt, eldönteni, ki érdemli meg az életet és ki a halált. Kompromisszum volt magammal szemben. Az áldozataim korábban majdnem annyira kevésbé voltak emberek, mint én magam.

A másik arc Carlisle-é.

Nem volt hasonlóság a két arc között, az egyik világos nappal volt, a másik sötét éjszaka.

Nem is kellett, hogy hasonlóság legyen. Carlisle nem a biológiai apám volt. Nem volt bennünk közös külső vonás. A hasonlóság a bőrünkben amiatt volt, amik voltunk; minden vámpírnak ilyen sápadt bőre van. A hasonlóság a szemünk színében pedig más tézisa volt; a táplálkozási szokásunk megválasztásának következménye.

És mégis, bár volt valamennyi alapvető hasonlóság, úgy képzeltem, hogy az arcom tükrözni kezdte az övét, valamennyire, az eltelt hetven év alatt, mióta az ő

választásának alkalmazkodtam. A vonásaim nem változtak, de úgy tűnt, mintha az ő bölcsessége látható volt az arcomon, hogy egy csöppnyi az ő könyörületességéből észrevehető a szám szélén, és a türelme pedig látható volt a homlokomon.

Ezek mind eltűnni látszottak a szörnyeteg arcán. Mindannak a sok évnek a tükörképe, amit a mentorommal, a teremtőmmel, az apámmal töltöttem egy pillanat alatt elhalványul majd. A szemeim vörösen csillognak majd, mint az ördögé; és minden elveszik.

A fejemben Carlisle kedves szemei nem ítétek el. Tudtam, hogy megbocsátaná nekem, ami szörnyűséget tennék. Mert szeretett. Mert jobbnak gondolt, mint amilyen voltam. És még ezután is szeretne, annak ellenére, hogy kiderülne, tévedett.

Bella Swan leült a székre mellém, a mozdulatai merevek és nyugtalanítóak – a félelemtől? – és a vérének illata áthatolhatatlan felhőben lebegett körülöttem.

Ki fog derülni, hogy az apám tévedett velem kapcsolatban. Ennek a ténynek a gondolata majdnem annyira fáj, mint az égető érzés a torkomban.

Undorodva húzódtam el tőle – ellenállva a szörnynek, ami azt súgta, kapjam el.

Miért kellett idejönnie? Miért kellett egyáltalán léteznie? Miért kell elrontania a kis békét, amit ebben az én félig-életemben kaptam? Miért kellett ennek az embernek egyáltalán megszületnie? Tönkre fog tenni.

Elfordítottam az arcom tőle, mikor a hirtelen gyűlölet végigsöpört rajtam.

Ki ez a lény? Miért én, miért most? Miért kell mindent elveszítennem, csak, mert ő ezt a lehetetlen várost választotta, hogy feltűnjön?

Miért jött ide?!

Nem akarok szörny lenni! Nem akarom meggyilkolni ezt a sok ártalmatlan gyereket! Nem akarok elveszteni mindent, amit rengeteg áldozat és önmegtartóztatás árán értem el!

Nem tehetem. Ő sem teheti velem.

Az illat volt a baj, a vérének titokban vonzó illata. Ha valahogy ellen tudnék állni... ha még egy fuvallat ki tudná űzni a fejből...

Bella Swan szétrázta hosszú, vastag szálú mahagóni színű haját felém.

Megőrült? Mintha bátorítaná a szörnyet! Bízthatná.

Nem volt barátságos szellő, ami elűzte volna az illatot. Hamarosan minden elveszik. Nem, nem volt barátságos szellő. De nekem nem kell lélegeznem!

Megállítottam a levegő útját a tüdőmben; a megkönnyebbülés azonnali volt, de nem teljes. Még mindig a fejemben volt az illat emléke, az íze a nyelvem hegyén. Nem lennék képes sokáig nyugodt maradni. De talán egy óráig sikerül. Egy óra. Éppen elég idő, hogy kikerüljek ebből a teremből, ami tele van áldozatokkal, áldozatokkal, akiknek nem kellene áldozatoknak lenniük. Ha sikerül egy rövid óráig nyugton maradnom.

Kellemetlen érzés volt, nem lélegezni. A testemnek nem volt szüksége oxigénre, de az ösztöneim erősebbek voltak. Stresszes időben jobban bíztam a szagokban, mint bármely más érzékemnek. Ez vezetett a vadászás közben, ez figyelmeztetett először a veszélyre. Nem sokszor futottam össze valami olyan veszéllyel, mint

amilyen én vagyok, de az önfenntartás a magamfajtának ugyanolyan fontos volt, mint egy átlagos embernek.

Kellemetlen, de eszközölhető. Elviselhetőbb, mint érezni őt és nem belemélyeszeni a fogam a szép, vékony, átlátható bőrébe a forró, nedves, lüktető...

Egy óra! Csak egy óra! Nem szabad az illatra, az ízre gondolnom.

A csendes lány kettőnk között tartotta a haját előrehajolva, így az ráesett az irataira. Nem láttam az arcát, hogy ki tudtam volna olvasni az érzéseit a tiszta, mély szemeiből. Ezért engedte, hogy a fürtjei legyezőként terüljenek szét kettőnk közé? Hogy elrejtse a szemeit előlem? Félelemből? Félénkségből? Hogy a titkait elrejtse előlem?

A korábbi ingerültség, amit a hangtalan gondolatai okoztak gyenge és halvány volt a szükséghez – és gyűlölethez – képest, ami magával ragadott. Gyűlöltem ezt a nőgyereket mellettem, gyűlöltem őt az összes szenvedéllyel, amivel a korábbi önmagamhoz, a családom szeretetéhez és az álmomhoz, hogy valamivel jobb legyek, mint aki vagyok, ragaszkodtam. Gyűlölni őt, gyűlölni azt, amilyen érzést kiváltott belőlem – segített egy kicsit. Igen, az ingerültség, amit korábban éreztem gyenge volt, de ez is segített egy kicsit. Ragaszkodtam minden érzéshez, ami elvonta a figyelmem arról, hogy vajon milyen íze van...

Gyűlölet és ingerültség. Türelmetlenség. Soha nem lesz már vége az órának?

És mikor az óra véget ért... Ő kisétál a teremből. És én mit csinálók?

Bemutakozhatnék. *Hello. Edward Cullen vagyok. Elkísérhetlek a következő órára?* Igent mondana. Udvarias gesztus lenne. Bár már így is fél tőlem, ahogy sejtettem, elfogadná az ajánlatom és mellettem sétálna. Eléggé könnyű lenne a rossz irányba terelni őt. Az erdő hívogatva nyúlt bele a parkoló hátsó részébe. Azt mondhatnám neki, hogy a kocsimban hagytam egy könyvet...

Észrevenné bárki is, hogy én voltam az utolsó ember, akivel látták? Esett, mint mindig; két sötét esőkabát rossz irányba indulása senki érdeklődését nem keltené fel és engem se árulna el.

Leszámítva, hogy nem én voltam az egyetlen diák, aki figyelemmel kísérte őt ma – bár senki nem volt annyira figyelmes, mint én. Különösen Mike Newton, aki a súlyának minden mozdulásának tudatában volt, ahogy a székén fészkelődött – kellemetlenül érezte magát annyira közel hozzám, annyira, mint bárki más lenne, pont annyira, amennyire számítottam, mielőtt az illata elpusztított volna minden jólelkű érdeklődést. Mike Newton észrevette volna, ha velem hagyta volna el a termet.

Ha kibírtam egy órát, kibírok kettőt is?

Meghátráltam az égető fájdalomtól.

Hazamegy az üres házukba. Swan rendőrfőnök egész nap dolgozik. Ismertem a házat, ahogy minden más házat ebben a kicsi városban. A házat vastag fák vették körül, semmi közeli szomszéd. Ha lenne is ideje sikítani, ami nincs, senki nem hallaná meg.

Ez lenne a felelősségteljes módja a dolog elintézésének. Már hét évtizedet kibírtam emberi vér nélkül. Ha visszatartom a lélegzetem, kibírok két órát is. És ha egyedül kapom el, nincs esély arra, hogy valaki más is megsérül. *És nincs okod elsietni a lehetőséged* – értett egyet a szörny a fejemben.

Nem volt jó érv arra gondolni, hogy erőfeszítéssel és türelemmel megmentve tizenkilenc embert ebben a teremben kevésbé leszek szörnyeteg, mikor megölöm ezt az ártatlan lányt.

Bár gyűlöltem, tudtam, hogy a gyűlöletem indokolatlan. Tudtam, hogy amit igazán gyűlölök, az én magam vagyok. És mindkettőnkét még jobban utálnám, ha halott lenne.

Így telt el az egy óra – elképzelve a legjobb módját annak, hogy megöljem. Próbáltam nem elképzelnem magát a jelenetet. Az túl sok lett volna nekem; elveszíteném a csatát, és a végén mindenkit megölnék a látóteremben. Úgyhogy stratégiát találtam ki, és semmi többet. Ezt csináltam egy órán át.

Egyszer, az óra legvége felé rám pillantott a hajtengere mögül. Éreztem az igazságtalan gyűlöletet égetését, ahogy összetalálkozott a tekintetünk – láttam a visszatükröződését az ijedt szemeiben. Pír öntötte el az arcát, mielőtt újra el tudta volna rejteni a hajában, és majdnem végem volt.

De megszólalt a csengő. Megmentett a csengő [Saved by the bell] – micsoda klisé. Mindketten megmenekültünk. Ő a haláltól. Én, egy rövid időre, hogy egy rémisztő teremtmény legyek, akitől félttem, és akit gyűlöltem.

Nem tudtam olyan lassan kísértelni a teremből, ahogyan kellett volna. Ha bárki is rám nézett, gyaníthatta, hogy valami nincs rendben azzal, ahogyan mozgok. Senki sem figyelt rám. Minden emberi gondolat a lány körül forgott, aki egy kicsivel több, mint egy óráig halálra volt ítélt.

A kocsimban bujkáltam.

Nem szeretek arra gondolni, hogy rejtőznom kell. Milyen gyáván hangzott. De megkérdőjelezhetetlenül ez volt a helyzet.

Nem maradt elég önfegyelmem, hogy most emberek között legyek. Annyira erősen koncentráltam arra, hogy ne öljem meg egyiküket, nem hagytam erőt arra, hogy a többiektől távol tartsam magam. Kár lett volna. Ha már átadom magam a szörnynek, meg kellene győződnöm, hogy megéri a vereséget.

Beraktam egy zenét, ami általában megnyugtató, de most csak kicsit segített. Nem, ami most igazán segített, az a hideg, nedves, tiszta levegő volt, ami egy kevés esővel bejött a nyitott ablakon. Bár tökéletesen tisztán emlékeztem Bella Swan illatára, belélegezni a tiszta levegőt olyan volt, mintha kimosta volna a testemből a fertőzést.

Újra normális voltam. Újra tudtam gondolkozni. És újra tudtam harcolni. Tudtam küzdeni az ellen, aki nem akartam lenni.

Nem kellett elmennem az otthonáig. Nem kellett megölnöm. Nyilvánvaló, egy épeszű, gondolkodó teremtmény vagyok, és volt választásom. Mindig van választás.

Nem így éreztem a teremben... de most távol voltam tőle. Talán, ha nagyon, nagyon óvatosan kerülném őt, akkor nem lenne szükséges változtatni az életemen. Most már úgy mentek a dolgok, ahogy én akartam őket, hogy menjenek. Miért kéne hagynom, hogy egy bosszantó és finom senki tönkretégye ezt?

Nem kell csalódást okoznom az apámnak. Nem kell sztrészt, aggodalmat és... fájdalmat okoznom az anyámnak. Igen, ez bántaná az adoptáló anyámat is. És

Esme annyira gyengéd, gondoskodó és bájos. Valaki olyannak fájdalmat okozni, mint Esme valóban megbocsájthatatlan lenne.

Milyen ironikus, hogy meg akartam menteni ezt az emberlányt a jelentéktelen fenyegetéstől, amit Jessica Stanley aljas gondolatai jelentettek. Én lennék az utolsó, aki Isabella Swan védelmére kelne. Nincs különösebben szüksége védelemre semmitől, annyira, mint amennyire tőlem szüksége van.

Hol volt Alice, tűnődtem hirtelen. Nem látta, hogy többféleképpen megölöm a Swan lányt? Miért nem jött segíteni – megállítani vagy eltüntetni a bizonyítékokat; valamelyik? Annyira el volt foglalva a Jaspert érhető veszélyek bámulásával, hogy ezt a sokkal ijesztőbb eshetőséget elmulasztotta? Erősebb lettem volna, mint azt képelem? Lehet, hogy nem csináltam volna semmit a lánnyal?

Nem. Tudtam, hogy ez nem igaz. Alice biztosan nagyon erősen koncentrál Jasperra.

Kutattam abba az irányba, amerre sejtettem, hogy van, a kis épületben, amiben az angol órák voltak. Nem tartott sokáig bemérni az ismerős „hangját”. És igazam volt. Minden gondolata Jasper körül járt, minden apró döntését alaposan vizsgálva.

Kívántam, hogy bár kikérhetném a tanácsát, de ugyanakkor örültem, hogy nem tudja, mire vagyok képes. Hogy nem tudott a vérfürdőről, amit az elmúlt órában terveztem.

Újabb égetést éreztem a testemben – a szégyen lángját. Nem akartam, hogy bármelyikük is megtudja.

Ha el tudnám kerülni Bella Swant, ha meg tudnám oldani, hogy ne öljem meg – amint erre gondoltam, a szörny gyötrődött és fogát csikorgatta csalódottságában – akkor senkinek nem kellene megtudnia. Ha távol tudnám tartani az illatát...

Nem volt ok rá, amiért ne kellene legalább megpróbálnom. Döntenem kell. Megpróbálni olyannak lenni, amilyenek Carlisle hisz.

Az iskola utolsó órájának majdnem vége volt. Úgy döntöttem, hogy az új tervemet érvénybe léptetem. Jobb, mint itt ülnöm a parkolóban, ahol elhaladhat mellettem és romba döntheti az igyekezetemet. Újra éreztem az igazságtalan gyűlöletet iránta. Gyűlöltem, hogy ilyen eszméletlen ereje volt fölöttem. Hogy olyat képes kihozni belőlem, amit gyűlölök.

Fürgén – talán egy kicsit túl fürgén, de senki nem látta – sétáltam át az iskola területén át az irodába. Bella Swannak semmi oka nem volt rá, hogy keresztezze az utam. Úgyis elkerülném, mintha csak pestises lenne.

Az iroda üres volt, leszámítva a titkárnőt, akit látni akartam.

Nem vette észre a csendes megjelenésemet.

- Mrs Cope?

A nő természetellenesen vörös hajjal felnézett és a szemei kitágultak. Ez mindig elárulta őt, a kis jelzések, amiket ő nem értett, nem számított hányszor látott minket korábban.

- Oh, - zihált, egy kicsit igatottan. Simított egyet a pólóján. *Bolond.* - gondolta magában - *Csaknem olyan fiatal, hogy a fiam legyen. Túl fiatal, hogy úgy gondoljak rá...*

- Hello, Edward. Mit tehetek érted? - szempillái rebegtek vastag szemüvege mögött.

Nem kellemes. De tudtam, hogyan legyen bájos, mikor az akartam lenni. Könnyű volt, mivel pontosan tudtam, hogyan fogadja a hangsúlyozásom és a gesztikulációm.

Előredőlttem, találkozáva a bámulásával, mintha mélyen az apró, barna szemeibe néznék. A gondolatai már most lázas izgalomban voltak. Biztos könnyű lesz.

- Azon tűnődtem, tudna-e segíteni nekem az órarendemmel. - mondtam lágy hangon, amit azért tartottam fent, hogy ne ijesszem meg az embereket.

Hallottam, hogy a szívverésének a tempója gyorsul.

- Persze, Edward. Hogyan segíthetek? - *Túl fiatal, túl fiatal* - kántálta magának. Tévedett, persze. Idősebb voltam, mint a nagyapja. De a jogosítványomat nézve igaza volt.

- Azon tűnődtem, hogy a biológia órám helyett járhatnék-e végzős tudományosztályba? Mondjuk fizikára.

- Gond van Mr. Bannerrel, Edward?

- Egyáltalán nem, csak tanultam már ezt az anyagot...

- A gyorsított menetű iskolában, ahova mindannyian jártatok Alaszkában, ugye? - szorította össze vékony ajkait, amint ezen gondolkozott. *Mindannyiuknak főiskolára kéne járniuk. Hallottam a tanárokat panaszkodni. Tökéletes 4.0-s tanulmányi átlag, soha nem késnek a válasszal, nincsen hibás válasz a tesztjeiken - mintha találtak volna egy megoldást, amivel minden tantárgyban csálnak. Mr. Varner inkább az hiszi, hogy valaki csalt, mint hogy azt higgye, hogy egy diák okosabb nála... Fogadni mernék, hogy az anyjuk segít nekik... - Az az igazság, Edward, a fizika most tele van. Mr. Banner utálja, ha 25-nél több diák van az osztályban...*

- Nem okoznék bajt.

Persze, hogy nem. Egy tökéletes Cullen soha.

- Tudom, Edward. Csak nincs elég ülőhely...

- Akkor leadhatnám az órát? Azt az időt egyéni tanulásra fordíthatnám.

- Leadni a biológiát? - teljesen kinyitotta a száját. *Ez örültség. Mennyire lehet nehéz végigülni egy anyagot, amit már tanultál? Biztos, hogy Mr. Bannerrel van a baj. Talán beszélnem kellene Bobbal erről?* - Nem lesz elég pontod, hogy érettségizz.

- Majd jövőre összeszedem magam.

- Talán beszélned kellene a szüleiddel erről.

Az ajtó kinyílt mögöttem, de bárki is volt az nem gondolt rám, úgyhogy nem törődtem az érkezővel és Mrs. Cope-ra koncentráltam. Picivel közelebb hajoltam, a szemeimet kicsit szélesebbre nyitottam. Jobban működött volna, ha fekete helyett aranszínűek lennének. A feketeség megijesztette az embereket, ahogy annak lennie kellett.

- Kérem, Mrs. Cope. - a hangomat olyan zavartalanná és sürgetővé változtattam, amennyire csak lehetett - márpedig nagyon sürgető tudott lenni. - Nincs semmilyen más óra, amire járhatnék helyette? Biztosan kell lenni üres helynek valahol. Nem lehet a 6. órai biológia az egyetlen eshetőség.

Rámosolyogtam, óvatosan, nehogy annyira kivillantsam a fogam, hogy megijesszem, engedve, hogy a kifejezésem kedvesebbé tegye az arcom.

A szíve gyorsabban vert. *Túl fiatal* - emlékeztette magát eszeveszetten.

- Talán beszélhetnék Bobbal... úgy értem Mr. Bannerrel. Meglátjuk, hogy...

Csak egy másodpercbe telt, hogy minden megváltozzon: a szoba atmoszférája, a küldetésem, az ok, amiért a vörös hajú nőhöz közel hajoltam... Ami korábban egy okból volt, most egy másikért.

Samantha Wellsnek csak egy másodpercébe telt, hogy kinyissa az ajtót és egy aláírt papírt helyezzen az ajtó melletti kosárba és aztán újra kisiessen, sietve, hogy elhagyja az iskolát. Egy másodpercbe telt, hogy a szél hirtelen áramlása keresztülszökjön az ajtón, és belém ütközzön. Egy másodpercbe telt, míg rájöttem, az első ember, aki belépett az ajtón miért nem szakított félbe gondolataival.

Megfordultam, bár nem kellett volna, hogy megbizonyosodjak. Lassan fordultam, küzdve, hogy kontroláljam az izmait, amik fellázadtak ellenem.

Bella Swan állt az ajtó mellett, a hátát a falnak támasztva egy darab papírt szorongatva a kezében. A tekintete a szokottnál is szélesebb volt, ahogy az én vad, embertelen bámulásomat fogadta.

A vérenek szaga a kicsi, forró szoba levegőjének minden részét betelítette. A torkom lángokban égett.

A szörny nézett vissza rá szemei tükréből, az ördög egy állarca.

A kezem megállt a levegőben pult fölött. Nem kellett volna visszanezennem, hogy kinyújtsam a kezem, és Mrs. Cole fejét az asztalába verjem akkora erővel, ami meg is öli. Inkább két élet, mint húsz. Jó üzlet.

A szörny izgatottan, éhesen várta, hogy megtegyem.

De mindig volt választás - kellett, hogy legyen.

Leállítottam a tudóm mozgását és helyreállítottam Carlisle arcát a szemem előtt. Visszafordultam Mrs. Cope-hoz és hallottam a meglepődését a kifejezés-váltásomon. Elhúzódott tőlem, de a félelme nem mutatkozott meg összefüggő szavakban.

Használva az önuralmat, amit évtizedek alatt sajátítottam el önmegtágadásból, a hangomat egyszerűvé és zavartalanná tettem. Éppen annyi levegő maradt a tüdőmben, hogy egy szer beszéljek, elhadarva a szavakat.

- Felejtse el. Látom, hogy lehetetlen. Nagyon köszönöm a segítséget.

Sarkon fordultam és kiindultam a teremből, próbálva nem érezni a lány testéből áradó vérmérsékletet, amíg centikre haladtam el tőle.

A kocsimig meg sem álltam, túl gyorsan mozogva az oda tartó utamon. A legtöbb ember már elment, szóval nem volt sok szemtanú. Egy másodéves, D. J. Garrett, észrevett, aztán elfordult...

Honnan jöttek ezek a Cullenek - olyan volt, mintha csak a semmiből tűnt volna elő... Már megint kezdem, már megint képzelődök. Anya mindig azt mondja...

Mikor beültem a Volvomba a többiek már ott voltak. Próbáltam kontrolálni a légzésemet, de zihálva szedtem a friss levegőt, mintha fulladoznék.

- Edward? - szólított Alice, figyelmeztető hangon.

Megráztam a fejem.

- Mi a fene történt veled? - kérdezte Emmett, egy pillanatra eltérítve attól a tényről, hogy Jaspernek nincs kedve a visszavágójához.

Válasz helyett hátramenetbe tettem a kocsit. El kellett hagynom a parkolót, mielőtt Bella Swan ide is követett volna. Az én személyes démonom, rám vadászva... Megfordultam a kocsival és begyorsítottam. Már negyvennel mentem, mielőtt az útra értem volna. Az úton, már hetvennel mentem, mielőtt befordultam egy sarkon.

Anélkül, hogy odanéztem volna, tudtam, hogy Emmett, Rosalie és Jasper mind Alice-t bámulják. Ő vállat vont. Nem látta, mi történt, csak azt, ami történni fog.

Most előre nézett hozzám. Mindketten feldolgoztuk, amit a fejében látott, és mindketten meglepődtünk.

- Elmész? - súgta.

A többiek most engem néztek.

- Elmegyek? - sziszegtem a fogaim között.

Aztán Alice látta, ahogy meginog az elhatározásom és egy másik választási lehetőség sötét irányba taszítja a jövőmet.

- Oh.

Bella Swan, holtan. A szemeim, vörösen izzva a friss vértől. A kutatás, ami következett volna. A megfelelő idő, amíg vártunk volna, mielőtt biztonságos lett volna, hogy félreálljunk, aztán ismét elinduljunk...

- Oh. - mondta megint. A kép még specifikusabbá vált. Először láttam Swan Rendőrfőnök házát belülről, láttam Bellát egy kicsi konyhában sárga konyhai

bútorokkal, háttal nekem, ahogy megközelítettem az árnyékból... engedve, hogy a szaga közelebb vonjon hozzá...

- Elég! - ordítottam, képtelen voltam többet elviselni.

- Sajnálom. - suttogta, szemeit tárva nyitva.

A szörnyeteg örvendezett.

És a látomás Alice fejében eltűnt. Egy üres autópálya, a fák mellette hóval fedettek, csaknem 200 km/h-val elhaladva.

- Hiányozni fogsz. - mondta. - Bármilyen rövid időre is mész el.

Emmett és Rosalie aggódó tekintetet váltottak.

Már majdnem annál a fordulónál voltunk, ami után egy hosszú út már hazavezetett.

- Tegyé ki minket itt. - mondta Alice. - Neked kellene elmondanod Carlislenek.

Bólintottam, aztán az autó hirtelen nyikorogással megállt.

Emmett, Rosalie és Jasper csendben kiszálltak; úgyis ráveszik Alicet, hogy magyarázza el, miután elmentem. Alice megérintette a vállam.

- Helyesen fogsz cselekedni. - motyogta. Ez úttal nem látomás volt; parancs. - Ő Charlie Swan családja. Őt is megölné.

- Igen. - mondtam, egyetértve az utolsó résszel.

Kimászott, hogy csatlakozzon a többiekhez, a szemöldökét aggódva összvonva. Az erdőbe olvadtak, eltűnve a szemem elől mielőtt fordultam volna a kocsival.

Vissza siettem a város felé, és tudtam, hogy a látomás Alice fejében sötétből olyan fényessé válik majd, mint a blicclámpa. Ahogy kilencvennel visszaszáguldottam Forksba nem voltam benne biztos hová tartok. Búcsút mondani az apámnak? Vagy magával ragad a bennem lévő szörny? Az út repült a kerekek alatt.

2. NYITOTT KÖNYV

Nekidőltem a puha hókupacnak, a száraz por közben átalakult a súlyom alatt. A bőröm a körülöttem lévő hideg levegőhöz illeszkedve kihűlt, és a több apró darab jég bársonyként hatott a bőröm alatt.

Az ég fölöttem tiszta volt, a ragyogó csillagok kéken izzottak néhány helyen, másutt pedig sárgán ragyogtak. A csillagok fenséges, örvénylő alakokat hoztak létre a fekete világegyetem ellen - döbbenetes látvány volt. Tökéletesen gyönyörű. Vagy inkább ennek kitűnőnek kellett volna lennie. Annak kellett volna lenni, ha tényleg képes lettem volna látni.

A helyzet nem lett jobb. Hat nap telt el, hat nap, amit elrejtőztem itt az üres Denali vadonban, de nem voltam közelebb a szabadsághoz, amióta megéreztem az Ő illatát.

Ahogy a csillagokat bámultam az ékesített égen, olyan volt, mintha lenne egy akadály a szemem és az ő szépségük között. Az akadály egy arc volt, éppenséggel egy jelentéktelen emberi arc, csak éppen nem tűnt úgy, hogy számúzni tudnám a fejemből.

Már előre hallottam a közeledő gondolatokat, mielőtt a lépéseket hallhattam volna, amik kísérték őket. A mozgás hangja csak egy gyenge suttogás volt a száraz hóval ellentétben.

Nem lepett meg, hogy Tanya idáig követett engem. Tudtam, hogy az elmúlt néhány napon keresztül fontolóra vette ezt a közelgő beszélgetést addig, amíg biztos nem lett abban, hogy mit akar mondani.

Körülbelül hatvan méterrel arrébb állt meg, majd felugrott egy fekete kőre, és azon egyensúlyozta a lábait. Tanya bőre ezüst volt a csillagfényben, és hosszú, szőke fürtjei pedig fakón fénylettek, majdnem rózsaszínen az eperszín árnyalatával. Borostyánszemei megcsillantak, ahogy meglátott engem - félig eltemetve a hóban, és a telt ajkai lassan kifeszültek egy mosolyba.

Remek. *Ha* igazán képes lettem volna látni őt. Felsőhajtottam.

Leguggolt a szikla szélére, ujjával megérintette a követ, a teste kitekeredett.

Ágyúgolyó, gondolta.

Elindult, miközben a teste egy sötét, csavart árnyék lett, ahogy bájosan forgott köztem és a csillagok között. Labdába csavarta magát csak hogy elrúghassa a hókupacot mögülem.

A hó hóviharként repült fel mögöttem. A csillagok feketék lettek és engem mélyen eltemettek a tollas jégkristályok.

Megint sóhajtottam, de nem tettem semmit, hogy kiássam magamat. A feketeség a hó alatt se nem fájt, se nem javult a nézet. Még mindig láttam ugyanazt az arcot.

„Edward?”

Ekkor a hó megint felrepült, ahogy Tanya serényen kiásott engem. Letörölte a port mozdulatlan arcomról, nem egészen nézve rám.

„Bocsánat” morogta. „Csak vicc volt.”

„Tudom. Vicces volt.”

A szája legörbült.

„Irina és Kate szerint békén kéne, hogy hagyjalak. Szerintük idegesítelek.”

„Nem igazán” biztosítottam őt. „Éppen ellenkezőleg, én vagyok az, aki durva – kibírhatatlanul durva. Nagyon sajnálom.”

Hazamész, ugye? – gondolta.

„Én még nem... döntöttem el ezt... teljesen.”

De itt se maradsz – a gondolatai most vágyakozóak voltak, szomorúak.

„Nem. Nem tűnik úgy, hogy ez... segítene.”

Elfintorodott. „Ez az én hibám, igaz?”

„Természetesen nem.” Simán hazudtam.

Ne legyél úriember!

Elmosolyodtam.

Kényelmetlen helyzetbe hozlak – vádolta magát.

„Nem.”

Felemelte az egyik szemöldökét, a kifejezése annyira kétségbevonó volt, hogy nevetnem kellett. Egy kicsi nevetés, amit egy újabb sóhaj követett.

„Rendben!” vallottam be. „Egy kicsit”

Ő is sóhajtott, majd állát kezeire támasztotta. Gondolatai bosszúsak voltak,

„Százszor kedvesebb vagy, mint a csillagok, Tanya. Természetesen te már ehhez felkészültél. Ne engedd, hogy a makacsságom elássa az önbizalmadat.”

Kuncogtam ennek a ténynek a valószínűtlenségén.

„Nem szoktam hozzá az elutasításhoz” morogta, az alsó ajkai lebiggyesztette.

„Természetesen nem.” értettem egyet, nem sok sikerrel próbálva blokkolni a gondolatait, ahogy a több száz éves hódítási technikákat nézte át. Javarészt Tanya előnyben részesítette az emberi férfiakat - ők, egyrészt sokkal többen voltak, annak a hozzáadott előnyével, hogy puhák és melegek voltak. És türelmetlenebb volt, határozottan.

„Succubus(női démon, aki parázna módon élt.)” ingereltem, reménykedve, hogy megzavarhatom a képeket a fejében.

Vigyorgott, a fogai kivillantak. „Az eredeti”

Carlisle-tól eltérően Tanya és a nővérei lassan fedezték fel a lelkiismeretüket. Végül, a szeretetük az ember férfiak iránt olyan volt, ami ellenkezett a mézszárlással. Most azok a férfiak, akiket szerettek... éltek.

„Amikor megjelentél itt” mondta Tanya lassan. „Azt hittem, hogy...”

Jól tudtam, mire gondolt. És nekem úgy kellett volna vélnem, hogy úgy is érezte. De ebben a pillanatban nem voltam épp a legjobb elemző gondolkodásomban.

„Azt gondoltad, hogy meggondolom magam.”

„Igen” nézett rám mogorván.

„Szörnyűnek érzem magamat, mert az elvárásaiddal játszom, Tanya. Azt hiszem — nem gondolkodtam. Ez igazságos, hogy távozom... épp időben.”

„Nem feltételezem, hogy elmondod nekem, hogy miért...?”

Felültem, miközben a karjaim védelmezően a lábam köré csavartam.

„Nem akarok erről beszélni.”

Tanya, Irina és Kate nagyon jók voltak ebben az életben, amit követtek. Jobbak, bizonyos szempontból, még Carlisle-nál is. Tébolyult közelséget engedtem meg maguknak azokkal, akiknek legalább egyszer a zsákmányuknak kellett volna lenniük. Nem csináltak hibákat. Túlságosan szégyelltem magam, hogy elmondjam a gyengeségem Tanyának.

„Női bajok?” találgatott, teljesen figyelmen kívül hagyva vonakodásomat.

Szárazon felnevettem. „Nem úgy, ahogy te gondolod.”

Csendes lett. Hallgattam a gondolatait, ahogy végigment a különböző lehetőségeken, hogy hogyan értettem a szavaimat.

„Közelébe se vagy” mondtam neki.

„Egy segítség?” kérdezte.

„Fejezd be, kérlek, Tanya”

Ő megint csendes volt miközben még mindig spekulált. Figyelmen kívül hagytam őt, s hiába próbáltam, hogy érzékeljem a csillagokat. Egy csöndes pillanat után feladta, és a gondolatai egy új irányt vettek.

Hova fogsz menni, Edward, miután elmész innen? Vissza Carlisle-hoz?

„Nem hiszem” suttogtam.

Hova fogok menni? Nem jutott eszembe egy hely sem ezen az egész bolygón, ami érdekelt volna. Nem volt semmi, amit látni vagy csinálni szerettem volna. Nem akartam sehova se menni - egyszerűen csak *e/* akartam futni.

Utáltam ezt. Mióta lettem ilyen gyáva?

Tanya a vállam köré fonta karcsú karjait. Megmerevedtem, de nem hátráltam meg. Nem gondolta többnek ezt, mint barátinak. Jobbára.

„Én azt gondolom, vissza *fogsz* menni.” Mondta, a hangja csak egy kicsit mutatta meg a régi, elvesztett orosz akcentusát. „Tök mindegy mi az... vagy ki az... ami kísért téged. Szembe fogsz vele nézni! Ilyen típusú vagy.”

A gondolatai olyan bizonyosak voltak, mint a szavai. Próbáltam magaménak tenni a képeket, amiket tovább vitt a fejében. Az egyetlen, aki szembenéz a gondokkal. Kellemes volt megint ilyen módon magamra gondolni. Soha nem kételkedtem a bátorságomban, a képességeimben, hogy azelőtt a szörnyű óra előtt nehézséggel néztek szembe egy középiskolai biológia teremben, mint ahogy abban a kis időben. Megcsókoltam az arcát, aztán serényen visszahúzódtam, amikor felém fordította a fejét, ajkait már összerántotta. Bánatosan mosolygott a gyorsaságomon.

„Köszönöm, Tanya. Szükségem volt, hogy ezt halljam.”

A gondolatai ingerlékenyek lettek. „Szívesen, azt hiszem. Azt remélem, hogy te értelmesen viseled el a gondokat, Edward.”

„Sajnálom, Tanya. Tudod, hogy túl jó vagy nekem. Én csak... nem találtam még meg, amit keresek.”

„Hát, ha elmennél, mielőtt újra látnálak... Viszlát, Edward!”

„Viszlát, Tanya” Ahogy kimondtam ezeket a szavakat, már látni tudtam. Láthattam magam elmenni. Erős tudok lenni, hogy visszamenjek arra az egy helyre, ahol lenni akarok. „Köszönöm még egyszer.”

Ő fürgén talpra állt, azután elfutott, szellemként suhant végig a havon, hozzá se érve a földhöz, nyomokat se hagyva maga után. Nem nézett vissza. Az elutasításom jobban felzaklatta, mint kimutatta, főleg a gondolataiban. Nem akarna megint látni, mielőtt elmegyek.

A szám bosszúsan összezsavartam. Nem szerettem megsebezni Tanyát, bár az érzései nem voltak mélyek, és aligha voltak tiszták, de mindenesetre nem voltak olyanok, amit visszautasíthattam volna. Ez még mindig arra készítetett engem, hogy egy úriembernél kevesebbet érezek.

Az államat a térdeimre tettem, megint a csillagokat figyeltem, bár hirtelen nyugtalan lettem, ahogy az utamra gondoltam. Tudtam, hogy Alice láthatott engem hazamenni, és ezt már el is mondta a többieknek. Boldoggá teszi őket – főleg Carlisle-t és Esme-t.

De tovább bámultam a csillagokat, próbáltam túllátni az arcon, ami a fejemben volt. A köztem és a gyönyörűen ragyogó csillagok között egy

mogyoróbarna szempár nézett vissza rám, mintha az kérdezni, hogy a döntésem mit jelent *számára*.

Természetesen nem voltam biztos benne, hogy a kíváncsi szempár igazán ezt az információt keresi. Még a képzeletemben sem tudom hallani a gondolatait. Bella Swan szemei továbbra is kérdeztek, és a csillagok akadálytalan látszatát továbbra is kitérítette előlem.

Egy nagy sóhajjal feladtam, és felálltam a talpaimra. Ha futnék, kevesebb, mint egy óra után már Carlisle kocsijában ülnék... siettem, hogy újra lássam a családom – és vágytam rá, hogy újra az az Edward legyen, aki szembeáll a gondokkal – végigfutottam a hópusztán, nem hagyva magam mögött nyomokat.

„Rendben lesz” lélegzett Alice.

A semmibe meredt, miközben **Jasper** egyik kezével a könyökét fogta és vezette, ahogyan sétáltunk befelé az ebédlőbe egy zárt csoport mögött. Rosalie és Emmett vezették az utat, Emmett nevetségesen úgy nézett ki, mint egy testőr az ellenséges terület közepén. Rose is óvatosnak tűnt, de inkább irritálóan, mint védelmezően.

„Persze, hogy az lesz” morogtam.

A viselkedésük nevetséges volt. Ha nem tudtam volna pozitívan kezelni ezt a helyzetet, akkor inkább otthon maradtam volna.

A hirtelen változás a mi megszokott, néha játékos reggelünkben - este havazott, és Emmett és **Jasper** felettébb elnézőek voltak a nyugtalansággal, így nem bombáztak hógolyókkal, majd amikor megunták a hiányomat, egymás ellen fordultak – tehát ez a túlzott éberség még vicces is lehetett volna, ha nem lenne ennyire bosszantó.

„Még nincs itt, de azon az úton, amin jönni fog, nem lesz hátszélben, ha a szokott helyünkre ülünk.”

„Természetesen ott fogunk ülni. Fejezd be, Alice! Az idegeimre mérsz! Teljesen jól leszek.”

Pislogott egyet, ahogy **Jasper** besegítette őt az ülésébe, és a szemei végül ráfókuszáltak az arcomra.

„Hmm” mondta, hangja meglepett volt. „Azt hiszem, igazad van.”

„Persze, hogy az van.” Morogtam.

Utáltam a figyelmük középpontjába lenni. Hirtelen együtt éreztem **Jasperrel**, emlékezve mikor védelmezően lebegtünk felette. Egy kis időre pillantásunk találkozott; vigyorgott.

Idegésítő, igaz?

Ráfintorogtam.

Csak nekem tűnt múlt héten halálosan unalmasnak ez a hosszú, szürke terem? Ez a hely lenne az, ami majdnem úgy tűnt, mint valami alvás, mint egy kóma? Az idegeimet ma nyújtották - acélhúrok, amiket megfeszítettek, hogy énekeljenek a legvilágosabb nyomásnál. Az érzékeim ma hiperébérek voltak; letapogattam minden hangot, minden látványt, a levegő minden mozgását, ami megérintette a bőrömet, minden gondolatot.

Különösen a gondolatokat.

Csak egy érzékszervemet kellett lezárnom, értelmetlen volt használni. Szaglás, természetesen. Nem vettem levegőt.

Arra számítottam, hogy többet hallok majd a Cullenekről az átszűrt gondolataikon. Egész nap vártam, kutattam új személyeket, akikben Bella Swan megbízott, megpróbáltam látni azt az irányt, amit az új pletyka vehetne. De nem volt semmi. Senki se vette észre az öt vámpírt az étkezőben, még mindig csak azzal foglalkoztak, hogy az új lány megérkezett. Az itt lévő emberek közül sokan még mindig a lányra gondoltak, még mindig a múlt heti gondolatukra gondolva. Ahelyett, hogy unalmasnak találtam volna, ez most igazán érdekelt.

Nem mondott senkinek semmit rólam?

Az nem lehet, hogy nem vette észre a fekete, gyilkos tekintetemet. Láttam őt reagálni rá. Biztosan, bolond módon megijesztettem őt. Meg voltam győződve, hogy biztos elmondja valakinek, talán egy kicsit el is túlozza, hogy még jobb legyen a történet. Néhány fenyegető utalást rám tekintve.

Azután, szintén hallott engem, ahogy megpróbáltam eltűnni a megosztott biológiaóráról. El kellett gondolkoznia azon, hogy vajon ő e az oka ennek, mikor meglátta az arckifejezésem. Egy normális lány körbe kérdezett volna, megosztotta volna a tapasztalatait, szétnézett volna a közvéleményben, hogy a viselkedésem megszokott volt-e, tehát nem érezte volna magát kirekesztettnek. Az emberek állandóan kétségbeesettek voltak, hogy normálisnak és megfelelőnek érezzék magukat. Hogy mindenkivel keveredjenek a környezetükben, mint egy jellegtelen juhcsapat. A szükség a bizonytalan kamasz évek alatt különösen erős volt. Ez a lány sem lehet ez alól a szabály alól kivétel.

De az itt ülők közül senki se tett ránk semmilyen megjegyzést, a mi normális asztalunkra. Bellának kivételesen szégyenlősnek kell lennie, ha nem bízott meg senkiben. Lehetséges, hogy az apjával beszélt, talán ez volt a legerősebb kapcsolata... bár ez valószínűtlennek tűnt, arra a tényre való tekintettel, hogy olyan kevés időt töltött vele az élete során. Az anyjával közelebbi kapcsolatban lehet. De még mindig el kéne mennem valamikor Swan parancsnok mellett, hogy halljam, hogy mit gondol.

„Valami új?” kérdezte **Jasper**.

„Semmi. Ő... nem mondhatott semmit.”

Erre a hírrre mindegyikük felhúzta a szemöldökét.

„Talán nem is vagy olyan ijesztő, mint hiszed” kuncogott Emmett. „Fogadok, hogy én jobban meg tudtam volna ijeszteni.”

Megforgattam a szemeim.

„Kíváncsi vagyok, hogy miért...?” megint a lány egyedülálló csöndjére utalt, amit felfedeztem.

„Ezen már túl vagyunk. Nem *tudom*.”

„Jön be” morogta ekkor Alice. „Próbáljatok meg emberinek tűnni.”

„Azt mondd, emberinek?” kérdezte Emmett.

Felemelte a jobb öklét, szétnyitotta az ujjait, hogy megmutassa a hógolyót, amit a tenyerében megmentett. Az természetesen nem olvadt el. Összepréselte egy kocka jéggé. Kiszemelte Jaspert, de láttam a gondolatai irányát. Szóval Alice jön, természetesen. Amikor hirtelen hozzávágta, Alice elpöccintette az ujjai vibrálásával. A jég visszapattanva repült az étterem hosszán, emberi szemek számára túl gyorsan, és egy éles repedéssel széttört a téglafalon. A téglá szintén reccsent.

Az abban a sarokban ülők feje a halom törött jég felé fordult, aztán elfordultak, hogy a bűnöst megkeressék. Nem néztek távolabb pár asztalnál. Senki se nézett ránk.

„Nagyon emberi, Emmett” mondta maróan Rosalie. „Miért nem ütötted át a falon, amíg benne vagy?”

„Lenyűgözőbb lenne, ha te tennéd, baby!”

Megpróbáltam figyelni rájuk miközben kitartóan vigyorogtam, mintha az ugratásuk részét képezném. Nem engedhettem meg magamnak, hogy félrenézzek a másik irányba, ahol tudtam, hogy ott áll. De hallgatózni tudtam.

Hallottam Jessica türelmetlenségét az új lánnyal kapcsolatban, aki szintén zavarodottnak tűnt, ahogy érzéketlenül állt a mozgó sorban. Jessica gondolataim keresztül láttam, hogy Bella Swan arca pirosan ragyogott (vérrel – ez olyan hülyén jön ki ☺)

Vettem egy rövid, sekély lélegzetet, felkészülve, hogy befejezzem a lélegzést, amint megérezném az illatát a levegőben, a közelemben.

Mike Newton a két lánnyal volt. Hallottam a hangjai közül mindkettőt, a szellemit és szóbelit is, mikor megkérdezte Jessicát, hogy mi volt a baj a Swan lánnyal. Nem tetszett, ahogyan a lányra gondolt, a meglapozott képzelgés lebegése elködösítette az elméjét, ahogy a lányra nézett, aki felnézett az álmodozásból, mintha elfelejtette volna, hogy a fiú ott van.

„Semmi” hallottam, ahogy Bella mondja halk, tiszta hangon. Úgy hallatszott, mint egy harang az étkező fecsegése mellett, de tudtam, hogy ez igazából azért volt, mert túl erősen hallgattam őt.

„Ma csak egy szódát kérek” folytatta, ahogy megmozdult, hogy utolérje a sort.

Nem tudtam megállni, hogy ne vessek egy pillantást az irányába. A padlót bámulta, a vér lassan elhalványult az arcáról. Gyorsan félrenéztem, Emmettre, aki most a bánatosan néző arcomon nevetett.

Betegnek tűnsz, testvér.

Helyreraktam az arcvonásaim, így az arckifejezésem könnyűnek és alkalminak tűnhetett.

Jessica hangosan töprengett a lány étvágytalansága miatt.

„Nem vagy éhes?”

„Igazából egy kicsit hányingerem van.” a hangja halkabb lett, de még mindig ugyanolyan tiszta.

Miért zaklatott engem, az a védő aggodalom, ami hirtelen Mike Newton gondolataiból eredt? Miért volt baj az, hogy volt egy birtoklási él bennük? Az nem rám tartozik, ha Mike Newton feleslegesen nyugtalannak érezte magát. Talán mindenki így reagálna rá. Nem lehet, hogy én is védeni szeretném őt?

Mielőtt meg akartam ölni, ez volt...

De a lány beteg volt?

Nehéz volt eldönteni – az áttetsző bőrével annyira finomnak tűnt... Aztán rájöttem, hogy én is ugyanúgy aggódóm érte, mint ez a bunkó fiú, és kényszerítenem kellett magam, hogy ne gondoljak az egészségére.

Mindennek ellenére nem szerettem volna Mike gondolataim keresztül figyelni őt. Átváltottam Jessicára, óvatosan figyelve, hogy melyik helyet választják a helyüknek. Szerencsére Jessica szokásos társaságához ültek, a terem első padjainak egyikéhez. Nincs hátszél, ahogyan Alice mondta.

Alice megbökött. *Hamarosan idenéz. Játssz embert.*

Összeszorítottam a fogaim vigyorgás közben.

„Lazíts, Edward!” mondta Emmett. „Őszintén. Tehát megölsz egy embert. Vagyis alig lehetne ez a világ vége.”

„Csak tudnád” morogtam.

Emmett nevetett. „Megtanultál túljutni a dolgokon. Ahogy én. A bűnösség hosszú ideig dagonyázik az örökkévalóságban.”

Épp ekkor Alice eldobott egy aprócska jégdarabot, amit elrejtett, bele Emmett gyanútlan arcába.

Pislogott, meglepetten, majd előrelátóan elvigyorodott.

„Te akartad” mondta, majd végigdőlt az asztalon, megrázta a jégdarabos haját a lány felé. A hó, ami félig megoldadt a meleg teremben, kirepült a hajából, zuhanyként félig vizesen, félig jegesen.

„Ajj” panaszkodott Rose, ahogy ő és Alice hátrahőköltek az özönvíztől.

Alice felnevetett, mi pedig mind bekapcsolódtunk. Láthattam Alice fejében, hogyan tervezte el ezt a tökéletes pillanatot, és én tudtam, hogy a lány – le kellett állnom azzal, hogy úgy gondolok rá, mint az egyetlen lányra a világon – Bella biztos látta a viccelődésünk és nevetésünk, miközben normálisnak és emberinek tűnünk, és mint egy irreális ideálként egy Normann Rockwell festményen.

Alice tovább nevetett, tálcáját pajzsként tartotta maga előtt. A lánynak – Bellának még mindig néznie kellett minket.

...megint Cullenéket bámulja, gondolta valaki, elkapva az érdeklődésemet.

Automatikusan odanéztem a nem szándékos hívás irányába, ahogy a szemem megtalálta a célt, rájöttem, hogy kinek a hangját hallottam – eleget hallottam a mai nap alkalmával. Szemeim gyorsan átsuhantak Jessicán, és ráfókuszáltam a lány átható tekintetére. Ő gyorsan lenézett, miközben megint elbújt a dús haja mögött.

Mire gondolhatott? Úgy tűnt a csalódottság egyre élesebbé válik az idő múlásával, inkább, mint, hogy unalmassá. Megpróbáltam – bizonytalanul, hogy mire vagyok képes, mert még nem próbáltam – az elmémmel szondázni a csöndet körülötte.

Mi van benne?

Gondolkozott Jessica, miközben tükrözte a saját csalódottságomat.

„Edward Cullen téged néz” mondta a Swan lánynak, miközben hozzáadott egy vihogást. A féltékenység ingerültsége nem volt a hangjában. Úgy tűnt, hogy Jessica képzett volt színlelt barátságoknál.

Hallgatóztam, túlságosan lekötött a lány válasza.

„Nem tűnik dühösnek, ugye?” suttogta vissza.

Tehát a múlt héten észrevette a vad reakciómat. Persze, hogy észrevette.

A kérdés összezavarta Jessicát. Gondolataim keresztül láttam magamat, ahogy a kifejezésemet ellenőrizte, de elkerültem a tekintetét. Még mindig a lányra koncentráltam, miközben megpróbáltam hallani *valamit*. Nem tűnt úgy, hogy az elszánt fókuszálásom egyáltalán segítene.

„Nem” mondta neki Jess, és én tudtam, hogy azt kívánja bárcsak igent mondhatna – és hogy a tekintetem hogy bosszantotta őt – de ez a hangjából nem hallatszott. „Kellene?”

„Nem hiszem, hogy kedvel engem” suttogta vissza a lány, lefektetve a fejét a kinyújtott karjára, mintha hirtelen fáradt lett volna. Próbáltam megérteni ezt a mozdulatát, de csak találgatni tudtam. Talán fáradt volt.

„A Cullen-ok nem kedvelnek senkit” nyugtatta meg őt Jess. „Nos, nem vesznek észre senkit eléggé ahhoz, hogy kedveljék őket.”

Gondolataiban egy panaszos nyögés hallatszott. „De még mindig téged néz.”

„Ne nézd!” mondta aggódva a lány, felemelve a fejét a kezéről, hogy meggyőződjön róla, hogy Jess teljesíti a kérést.

Jessica kuncogott, de úgy tett, ahogy kérte.

A lány nem nézett félre az asztalától a szünet további részében. Azt gondoltam – persze nem voltam benne teljesen biztos – hogy szándékosan. Úgy tűnt, mintha rám akarna nézni. A teste kissé elmozdult az irányomban, az álla elkezdett felém fordulni, azután fogta magát, vett egy mély lélegzetet, és szilárdan bámult bárkire, aki beszélt.

Figyelmen kívül hagytam a többi gondolatot körülötte, amik éppenséggel nem róla szóltak. Mike Newton iskola után tervezett egy hócsatát a parkolóban, de nem tűnt úgy, hogy rájön, hogy a hó már esővé váltott át. A pelyhek puha csörgése a tetőn átváltott az esőcseppek gyakoribb kopogásává. Komolyan nem hallja meg ezt a változást? Számomra ez hangosnak tűnt.

Amikor az ebédidő véget ért, ott maradtam a helyemen. Az emberek elindultak, én meg fogtam magamat, és megpróbáltam megkülönböztetni az ő lépéseinek hangját a többiek hangjától, mintha lenne benne valami fontos vagy szokatlan. Mekkora hülyeség.

A családom sem mozdult meg, semelyikük. Arra vártak, hogy meglássák, mit teszek.

Menjek az osztályba, üljek a lány mellett, ahol érezhetném a vére képtelenül hatalmas illatát és a pulzusa melegét a bőrömmön, a levegőben? Elég erős voltam ehhez? Vagy elég volt ez egy napra?

„Én... azt *hiszem*, rendben leszel” mondta habozva Alice. „Az elméd szilárd. Azt *hiszem*, végig tudod csinálni az órát.”

De Alice tudta, hogy egy elme milyen gyorsan meg tud változni.

„Miért erőlteted, Edward?” kérdezte Jasper. Bár nem akart önelégült lenni, hogy most én voltam az, aki gyenge volt, hallottam, hogy az volt, csak egy kicsit. „Menj haza! Csináld lassan!”

„Mi ez a nagy problémázás?” Emmett nem értett egyet. „Vagy meg fogja ölni, vagy nem fogja. Vagy akár túl is lehetsz rajta.”

„Nem akarok még elmenni” panaszkodott Rosalie. „Nem akarom újra kezdeni! Nemsokára végzünk a középiskolával, Emmett. *Végre*.”

Én ugyanúgy nem akartam ezt. Azt akartam, akartam rosszul, hogy inkább elfutok, mint hogy szembenézzek azzal az arccal. De akárhogy is, nem akartam ellökni magam túl messzire. Hiba volt az, hogy Jasper múlt héten olyan sokáig nem vadászta, vagy ez csak egy jelentéktelen hiba volt?

Nem akartam a családomat elszakítani. Semelyikük nem köszönné meg ezt nekem. De én be akartam menni a biológia órára. Rájöttem, hogy újra látni

akarom az arcát. Ez hozta meg a döntésem. A kíváncsiság. Mérges voltam magamra, hogy ezt érzem. Nem azt ígértem magamnak, hogy nem foglalkozom a csönddel a gondolatai körül? És mégis, itt voltam, teljesen érdeklődve iránta.

Tudni akartam, hogy mit gondol, Az elméje zárt volt, de a szemei viszont nagyon nyitottak. Talán azokból ki tudok olvasni valamit.

„Nem, Rose, szerintem tényleg minden rendben lesz” mondta Alice. „Ez... megerősödött. 93%-ban biztos vagyok, hogy semmi rossz nem fog történni, ha bemegy órára.”

Kíváncsian nézett rám, gondolkozva, hogy milyen változás történhetett a gondolataimban, ami megerősítette a látomását.

Elég lesz a kíváncsiság, hogy Bella Swan életben maradjon?

Emmettnek igaza volt, bár — mért ne lennék túl rajta, akárhogy is? Szembenéznék a kísértéssel.

„Menjünk órára” határoztam el, eltolva magam az asztaltól.

Megfordultam és elléptem tőlük anélkül, hogy rájuk néztem volna. Hallottam Alice aggodását, Jasper rosszallását, Emmett jóváhagyását, és Rosalie ingerültségét az irányomba.

Egy utolsó mély lélegzetet vettem a tanterem ajtajánál, aztán bent tartottam a tüdőmben, ahogy besétáltam a kicsi, meleg térbe. Nem késtem. Mr. Banner még mindig készülődött a mai laborhoz. A lány az asztalomnál – az *asztalunknál* ült, a fejét megint lehajtotta, bambulva a dossziéra firkált. Megvizsgáltam a vázlatot, ahogy közeledtem, még az elméjének ez a jelentéktelen műve is érdekelt, de az értelmetlen volt.

Csak véletlen irka-firkája hurkoknak. Talán nem is koncentrált a mintára, hanem valami másra gondolt?

Főlöszleges durvasággal húztam ki a széket, miközben engedtem, hogy a linóleumon végighúzódjon; az emberek mindig kényelmesen érezték magukat, amikor egy hang bejelentette valaki közelítését. Tudtam, hogy hallotta a hangot; nem nézett fel, de a keze elszalasztott egy hurkot abban a vázlatban, amit rajzolt, így kiegyensúlyozatlanná tette azt.

Miért nem nézett fel? Valószínűleg ijedt volt. Biztosra kell mennem, hogy most egy másik benyomással hagyhatom őt itt... El kell érnem, hogy azt gondolja, hogy múltkor csak képzelte a dolgokat.

„Hello” mondtam, azon a csendes hangon, amit akkor használtam, mikor azt akartam, hogy kényelmesebb legyen az embereknek, közben megeresztettem egy udvarias mosolyt, nem mutatva ki a fogaimat.

Ekkor felnézett, a széles barna szemei megdöbbenek voltak — majdnem zavarodottak — és tele elhallgatott kérdésekkel. Ez ugyanaz a kifejezés volt, ami az elmúlt héten végig akadályozta a látásom.

Ahogy azokba a furcsamód mély szemekbe néztem, rájöttem, hogy az utálat – az utálat, amit a lány iránt éreztem csak, mert létezett – elpárolgott. Most hogy nem lélegeztem, nem éreztem az illatát, nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen védtelent valaha bárki is indokoltan gyűlölhette.

Elvörösödött, de nem mondott semmit.

Továbbra is rajta tartottam a szememet, csak a kérdő mélységeire összpontosítottam, és megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a bőre étvágygerjesztő színét. Elég lélegzetem volt, hogy kibírjam egy ideig, hogy lélegzés nélkül beszéljek.

„A nevem Edward Cullen” folytattam, miközben tudtam, hogy ő is tudja ezt. Ez az udvariság egy módja volt. „Múlt héten nem volt alkalmam bemutatkozni. Biztos te vagy Bella Swan.”

Zavartnak tűnt – megint az a kicsi ránc volt a szemei körül. Beletelt fél percbe mire válaszolt.

„Honnan tudod a nevem?” követelte, és a hangja csak egy kicsit remegett meg.

Komolyan megijeszthettem őt. Bűnösnek éreztem magam emiatt - annyira védtelen volt. Finoman nevettem – ez egy olyan hang volt, amit tudtam, hogy az emberek könnyen vesznek.

Megint óvatosan bántam a fogaimmal.

„Ó, azt hiszem, hogy mindenki tudja a neved.” Biztosan rá kellett jönnie, hogy a figyelem központja lesz ezen az egyhangú helyen. „Az egész város arra várt, hogy megérkezz.”

Grimaszolt, mintha ez az információ kellemetlen volna. Úgy véltem, hogy amilyen szégyenlősnek nézett ki, a figyelem rossz dolognak számít neki. A legtöbb ember az ellenkezőjét érzi. Bár nem akartak kitűnni a csapat közül, ugyanakkor vágyakoztak egy kis reflektorfényre az egyéniségükért.

„Nem” mondta. „Úgy értettem, hogy miért hívsz Bellának?”

„Jobban szeretted, ha Isabellának hívnak?” kérdeztem, megzavart, hogy nem tudtam, hova vezet ez a kérdés. Nem értettem. Hiszen első nap újra és újra tisztázta az előnyét. Minden ember ennyire érthetetlen volt a szellemi összefüggésben vezetőként?

„Nem, a Bellát szerettem” válaszolt, miközben kicsit oldalra fordította a fejét. A kifejezése – ha helyesen olvastam ki – zavartság és döbbenet között tétovázott. „De azt hiszem Charlie, mármint apa, biztosan Isabellának szólított, amíg nem voltam itt. Ezért mindenki így hív.”

„Ó” mondtam sután, és gyorsan félrenéztem az arcáról.

Rájöttem, hogy a kérdése mit jelentett: lebuktam – hibát vétettem. Ha nem hallgattam volna ki mindenkit az első napon, utána beszélnem kellett volna vele a teljes nevről, ahogy mindenki más. Észrevette a különbséget.

A nyugtalanság belém nyílt. Túl gyorsan vette észre a hibámat. Elégge okos, főleg attól, akiről azt hittem, megrémíti a közelségem. De nekem nagyobb problémáim voltak, például azok a gyanúk rólam, amiket lehet, hogy bezárt a fejében.

Kifogytam a levegőből. Ha megint elkezdenék beszélni vele, akkor levegőt kéne vennem. Nehéz volt a beszédet elkerülni. Sajnálata, azért, hogy meg kell osztanunk ezt az asztalt, a labor társam is lett, együtt kellett dolgoznunk. Furcsának tűnne – és érthetetlenül durvának – ha nem foglalkoznék vele labor közben. Gyanúsabbá tenné őt, ijedtebbé.

Olyan messze ültem tőle, amennyire csak tudtam, anélkül, hogy a széket megmozdítottam volna. Megtámasztottam magam, miközben összehúztam az izmaid és a teljes tüdőmmel csak a számon keresztül vettem levegőt.

Ahh.

Hihetetlenül fájdalmas volt. Főleg anélkül, hogy szagolnám őt, a nyelvemmel érezhetném. A torkom megint lángolt, a sóvárgástól, pont úgy, mint múlt héten, mikor először éreztem az illatát. Összeszorítottam a fogaim, és próbáltam tartani magamat.

„Lássatok neki.” utasított minket Mr. Banner.

Úgy éreztem, hogy minden egyes uncia önuralmat, amit az elmúlt hetven évben gyűjtöttem össze, fel kell, hogy használjak, hogy visszanezzek a lányra, aki most az asztalt bámulta, és mosolyogjak.

„Hölgyeké az elsőbbség, partner?” ajánlottam.

Felnézett az kijelentéseimre, és az arca üres lett, a szemei vadak. Volt valami a kifejezésemben? Megint megijedt? Nem szólalt meg.

„Vagy kezdek én is, ha szeretnéd” mondtam gyorsan.

„Nem” mondta, és az arca megint átment fehérből pirosba. „Majd kezdek én”

A berendezésre néztem az asztalon, a viharvert mikroszkópra, a minták dobozára, inkább, mint hogy a véreire nézzem a tiszta bőre alatt. Vettem egy gyors lélegzetet, a fogaimon keresztül, és ahogy az íz elérte a torkom, rögtön fájni kezdett.

„Profázis” mondta egy gyors vizsgálat után. Elkezdte elvenni a mintásüvegcsét, mintha végzett volna vele.

„Megnézhetem?” ösztönösen – ostobán, mintha a fajtájából való lennék – kinyúltam, hogy megállítsam, hogy kivegye a mintát. Egy másodpercig a bőre melege égette az enyémet. Olyan volt, mint egy elektromos pulzus – biztosan sokkal forróbb, mint egy 93,6 fokos tó. A forróság végigszaladt a kezemen, végig a karomon. Kihúzta a kezét az enyémből.

„Sajnálom” motyogtam, valamit tennem kellett, így megragadtam a mikroszkópot és röviden belenéztem lencsébe. Igaza volt.

„Profázis” értettem egyet.

Még mindig túl bizonytalan voltam, hogy ránézzek. Lélegeztem egy kicsit az összeszorított fogaimon keresztül, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a tüzes szomjamat. Az egyszerű feladatra koncentráltam, leírtam a szót a megfelelő sorba a labor lapunkon, aztán kicsúszttam az első mintát, hogy berakhassam a másodikat.

Mire gondolhat most? Milyen érzés lehetett neki, amikor hozzáértem a kezéhez? A kezem biztos jéghideg volt - visszataszító. Nem meglepő, hogy olyan csöndes volt. Megvizsgáltam a mintát.

„Anafázis” mondtam magamnak, miközben leírtam a második sorba.

„Szabad?” kérdezte.

Felnéztem rá, meglepve, ahogy várakozóan félig kinyújtja a kezét a mikroszkóp felé. Nem tűnt ijedtnak. Komolyan azt hiszi, hogy rosszul adtam meg a választ? Nem segíthettem, de elmosolyodtam a reménykedő arcán, ahogy felé toltam a mikroszkópot.

Belenézett a lencsébe nagy lelkesedéssel, ami egy kicsit elhalványodott. A szája sarka legörbült.

„Harmadik lemez?” kérdezte, fel se nézve a mikroszkópról, de a kezét kintartva. A kezébe adtam a mintát, de nem engedve, hogy akárhol is hozzáérjek ebben az esetben. Mögötte ülni olyan volt, mintha egy hősugárzó mellett ülnék. Kissé felmelegedtem a magasabb hőmérséklet miatt.

Sokáig nem nézett fel a mintáról.

„Interfázis” mondta közönyösen – talán keményen próbálkozva, hogy ilyen módon beszéljen – majd felém tolt a mikroszkópot. Nem ért hozzá a papírhoz, megvárta, míg én írom le a választ. Ellenőriztem - megint helyesen válaszolt.

Ezzel a móddal fejeztük be, csak egy-egy szavakat mondva, nem nézve egymás szemébe. Csak mi végeztünk már – a többiek keményen dolgoztak még a laborral. Úgy tűnt Mike Newtonnak gondjai voltak a koncentrációval – megpróbált Bellát és engem nézni.

Bárcsak ott maradt volna, ahova ment gondolta Mike, frusztráltan rám nézve.

Hmm, érdekes. Nem vettem még észre, hogy a fiú bármilyen rosszindulatot érzett volna eddig az irányomba. Ez egy új fejlemény volt, ami a lány megérkezése miatt volt. Még érdekesebb, hogy – meglepetésemre – ez az érzés kölcsönös volt.

Megint lenéztem a lányra, elkábítva az erős pusztulás hatásának és annak a felfordulása miatt; szokásainak ellenére, nem fenyegető megjelenése életem kitöltője lett. Nem az volt, hogy nem tudtam megérteni, Mike min megy keresztül. Mert ő tényleg gyönyörű volt... szokatlan módon. Sokkal több, mint gyönyörű, az arca *érdekes* volt.

Nem eléggé arányos – a keskeny álla kiegyensúlyozatlan volt széles pofacsontjával szembe; extrém színekben – a világos és a sötét szín ellentéte a bőre és a haja között, és végül ott voltak a szemei, csordultig telve csöndes titkokkal.

A szemek, amik hirtelen az enyéimbe fúródtak. Visszanéztem rá, és próbáltam legalább egy titokra rájönni.

„Kontaktlencsét hordasz?” kérdezte hirtelen.

Micsoda meglepő kérdés. „Nem” majdnem elmosolyodtam arra az ötletre, hogy javítom a látásom.

„Oh” motyogta. „Azt hittem. Valahogy más volt a szemed.”

Megint megmerevedtem, ahogy rájöttem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki ma rá akar jönni a titkokra. Megvontam a vállam, és előre néztem, hogy lássam, a tanár éppen hol tart a kérdésben a körszemlájén.

Persze volt valami más a szememben azóta, amióta utoljára nézett bele. Hogy felkészítsem magam a mai nap megpróbáltatásaira, a mai nap kísértéseire, az egész hétvégét azzal töltöttem, hogy vadásztam, bár lehet, hogy igazából kicsit túlzásba vittem. Jóllaktam állatok vérével, de ez nem sokat változtatott az erőszakos illattal, ami körülötte lebegett. Amikor utoljára néztem rá, akkor a szemeim a szomjúságtól voltak feketék. Most a testem vérben úszott, a szemeim melegen aranyosak volt. Világos borostyán, az eltűzött szomjúság-kioltásomtól.

Újabb hiba. Ha láttam volna, hogy mit értett a kérdésén, akkor simán igent mondhattam volna. Már két éve voltam emberek közelében az iskolában, de ő volt az első, aki elég közlő tudott vizsgálni engem, hogy megjegyyezze a szemszínemben bekövetkező változást.

Mások, míg csodálták a családom szépségét, hajlamosak voltak gyorsan lesütni a szemüket, mikor visszanéztünk rájuk. Elhúzódnak, blokkolják feltűnésünk részleteit, ösztönös kísérleteznek, hogy megakadályozzák, hogy megértsék. A tudatlanság boldogság volt az emberi elmének.

Miért kellett ennek történnie, hogy ez a lány minden lásson?

Mr. Banner megközelítette az asztalunkat. Hálásan belélegeztem a tiszta levegő áradatát, amit magával hozott, így keveredett a lány illatával.

„Szóval Edward” mondta, végignézve a válaszaink. „Nem gondolod, hogy hagynod kellett volna Isabellát is belenézni abba a mikroszkópba?”

„Bella” javítottam ki reflexszerűen. „Igazából ő azonosított hármat az ötből.”

Mr. Banner gondolatai szkeptikusak lettek, ahogy a lányra nézett. „Már csináltad korábban ezt a labort?”

Néztem, lefoglalt, ahogy mosolygott, de kicsit zavarban volt.

„Nem hagyma gyökérrel.”

„Sneki blastula?”

„Igen.”

Ez meglepett engem. A mai labor egy haladó kurzusból való volt. Elgondolkozva bólintott a lány felé. „Phoenix-ben haladó csoportban voltál beosztva?”

„Igen.”

Tehát haladó volt, ember létére intelligens. Ez nem lepett meg.

„Nos” mondta Mr. Banner, lebiggyesztve ajkait. „Úgy vélem, hogy jó, hogy ti ketten labor partnerek vagytok.” Elfordult és motyogva továbbsétált. „A többiek is kapnak egy kis esélyt, hogy tanuljanak tőlük” mondta lélegzett alatt. Kétkedtem benne, hogy a lány hallhatta volna.

Elkezdett megint hurkokat firkálni a dossziéjában. Két hiba fél óra alatt. Egy nagyon szegényes kimutatás rólam. Bár nekem egyáltalán nem volt fogalmam, hogy a lány mit gondolt rólam – mennyire félt, mennyit gyanított? – tudtam, hogy több erőfeszítést kell tennem, hogy magamról egy új benyomással hagyjam itt. Valamivel, amivel el lehetne fojtani a rossz emlékeit az utolsó vad találkozásunkról.

„Kár, a hóért, nem?” mondtam, miközben megismételtem magamban a csevegést, amit egy tucat gyerek már megbeszél. A beszélgetés egy unalmas, szabványos témája. Az időjárás – mindig biztonságos.

Nyilvánvaló kétséggel nézett vissza rám – rendellenes reakció az én nagyon normális szavaimra. „Nem igazán” mondta, megint meglepve engem.

„Nem szereted a hideget” véltem.

„Vagy az esőt” értett egyet.

„Biztos nehéz lehet neked Forks-ban élni” *Talán nem kellett volna ide jönnöd, akartam hozzá tenni. Talán vissza kellene menned oda, ahova tartozol.*

Azért nem voltam biztos, hogy ezt akartam. Mindig emlékeznék a vére illatára – volt valami, ami garantálja, hogy nem fogok utána menni? Azonkívül, ha távozna, az elméje örökké egy rejtély maradna. Egy állandó, gyötrő rejtvény.

„El sem tudod képzelni” mondta halk hangon, haragosan elnézve mellettem egy pillanatra. A válaszai sose voltak azok, amik várhatóak lennének. Arra készítenek, hogy még többet kérdést tegyek fel.

„Akkor miért jöttél ide?” követeltem, észrevéve, hogy a hangom vádló volt, nem elég alkalmi a beszélgetéshez. A kérdés durván hangzott, kíváncsian.

„Ez... bonyolult”

Megvillantotta a szemeit, majdnem így hagyva, miközben én majdnem szétrobbantam a kíváncsiságtól – a kíváncsiság, ami úgy égette a torkom, akár az éhség. Igazából úgy éreztem, hogy könnyebb lett lélegeznem, a gyötrődés megszokottságon keresztül vált elviselhetőbbé.

„Azt hiszem, tudom majd követni” erősködtem. Talán az illemszabályok tartották vissza, hogy válaszoljon a kérdéseimre, amíg én eléggé durván kérdezgettem őt...

Csendesen nézte a kezeit. Ez türelmetlenné tett engem; az álla alá akartam tenni a kezemet és felém akartam fordítani a fejét annyira, hogy olvashassak a szemeiből. De ez bolondság volna tőlem — veszélyes — megint megérinteni a bőrét.

Hirtelen felnézett. Ez egy megkönnyebbülés volt, hogy újra esélyem volt látni az érzelmeket a szemeiben. Sietve beszélt, végigrohanva a szavakon.

„Az anyám újra megházasodott”

Ah, ez elég emberi volt, könnyű volt megérteni. A szomorúság átfutott a világos szemeim és visszahozta a ráncot szemei köré.

„Ez nem hangzik túl összetett dolognak” mondtam. Hangom udvarias volt, anélkül hogy dolgoztam volna rajta, hogy ilyen módon sikerüljön. Szomorúsága miatt furcsán haszontalannak éreztem magam, azt kívántam, bárcsak lenne valami, amivel jobba tehetném az érzéseit. Furcsa ösztönzés volt. „Mikor történt?”

„Tavaly szeptemberben” Nagyot lélegzett — nem éppen egy sóhaj volt. Bent tartottam a lélegzetemet, ahogy a meleg lélegzete simogatta az arcomat.

„És te nem kedveled” feltételeztem, miközben új információkért halásztam.

„Nem, Phil rendben van” mondta, miközben kijavította a feltevésém. Volt egy célzó mosoly a szája sarkában. „Kicsit túl fiatal, de rendes”

Ez nem illett össze, azzal a forgatókönyvvel, amit felépítettem a fejemben.

„Miért nem maradtál velük?” Kérdeztem, a hangom egy kicsit túl kíváncsi volt. Úgy hangzott, mintha kíváncsiskodó lennék. Az is voltam, bevallom.

„Phil sokat utazik. Baseballozásból él” A kicsi mosoly kifejezettebb lett; ez a karrierválasztás szórakoztatta őt.

Szintén mosolyogtam, választás nélkül. Nem próbáltam elérni, hogy nyugodtan érezze magát. A mosolya éppen arra készítetett engem, hogy válaszban akarjak mosolyogni — hogy részese legyek a titoknak.

„Hallottam már róla?” végigfutottam a fejemben a profi baseball játékosok névsorán, elgondolkozva melyikük lehet az ő Philje.

„Valószínűleg nem. Nem játszik túl jól” egy másik mosoly „Szigorúan csak a másodligában. Sokat költözködik.”

A névsorok a fejemben azonnal eltűntek, és egy másodpercnél kevesebb ideig foglaltam táblázatba a lehetőségek egy listáját. Ugyanakkor elképzeltem az új forgatókönyvet.

„És anyukád ide küldött, hogy vele utazhasson” mondtam.

A gyártott feltevések úgy tűntek, hogy több információt kihúznak belőle. Ez megint működött. Az álla kiállt, és a kifejezése hirtelen makacs volt.

„Nem, nem ő küldött ide” mondta, és a hangjának volt egy új, kemény éle. A feltevésem felidegesítette őt, bár éppen nem tudtam, mennyire. „Én küldtem magamat”

Nem találhatnám ki a jelentését, vagy a forrást a sértődése mögött. Teljesen eltévedtem. Tehát feladtam. Egyszerűen nem volt értelme a lánynak. Nem volt olyan, mint a többi ember. Talán a gondolatainak a csöndje és az illata nem az egyetlen szokatlan dolgok voltak vele kapcsolatban.

„Nem értem” vallottam be, miközben utáltam belenyugodni.

Sóhajtott, és hosszú ideig bámult a szemeimbe, tovább, mint a legnormálisabb emberek képesek lettek volna rá.

„Először ő is velem maradt, de hiányzott neki Phil” magyarázta lassan, hangtónusa egyre kétségbeesettebb lett minden egyes szóval. „Boldogtalanná tette... ezért úgy döntöttem, itt az ideje, hogy egy kicsit Charlie-val legyek”

Az apró ránc a szemei között elmélyült.

„De így te vagy boldogtalan” mormoltam. Nem tűnt úgy, hogy leálltam volna a feltevéseim fennhangon való beszéléséről, reménykedve, hogy tanulhatok valamit a reakciójából. Ez az egy, akárhogy is, nem tűnt el a céloimtól.

„És?” mondta, mintha ezt a szempontot fontolóra se kéne venni.

Továbbra is a szemébe néztem, érezve, hogy most kaptam meg az első bepillantást a lelkébe. Abban az egy szóban láttam, hogy hova sorolta magát a saját ranglistáján. A legtöbb embertől eltérően a saját szükségei messze a lista végében voltak. Önzetlen volt.

Láttam ahogy, annak a rejtélye, hogy a személyisége milyen csendes elmét rejtett el, elkezdett vékonyodni.

„Ez nem tűnik igazságosnak” mondtam. Vállat vontam, miközben megpróbáltam alkalminak látszani megpróbálva elrejteni a kíváncsiságom intenzitását.

Nevetett, de nem volt boldogság a hangjába. „Soha nem mondták még neked? Az élet nem igazságos.”

Nevetni akartam a szavain, bár szintén nem éreztem igazi boldogságot. Tudtam egy keveset az élet igazságtalanságairól. „Azt hiszem, már hallottam valahol”

Visszanézett rám, megint úgy látszott, hogy zavart volt. A szemei a távolba meredtek, azután visszatértek az enyéimhez.

„Hát ennyi” mondta nekem.

De én még nem készültem fel rá, hogy a beszélgetésnek vége legyen. A kicsi V a szemei között, bánatának maradéka felzaklatott engem. El akartam simítani az ujjhegyemmel. De természetesen nem érinthetném meg őt. Ez sokféleképpen nem lett volna biztonságos.

„Ügyesen színleled ezt az egészet” beszéltem lassan, továbbra is figyelembe véve a következő feltevést. „De fogadok, hogy sokkal többet szenvedsz, mint amennyit engeded, hogy meglássanak.”

Grimaszolt. Szemei összeszűkültek, és ajkai egy félszeg fintorba csavarodtak, majd visszanezített az osztály elejére. Nem szerette mikor jól tippeltem. Nem volt egy áltag mártír – nem akart közönséget a fájdalmára.

„Tévedek?” Kissé meghátrált, de különben úgy tett, mintha nem hallana engem. Ez arra készítetett engem, hogy elmosolyodjak. „Nem hiszem”

„Miért számít ez neked?” követelte, még mindig előre nézve.

„Ez egy nagyon jó kérdés” vallottam be, inkább magamnak, mint neki.

Az ítélőképessége jobb volt, mint az enyém — belelátott egyenesen a dolgok közepébe, amíg én bukdácsoltam a perem körül, miközben vakon vizsgáltam a nyomokat. A nagyon emberi életének részleteinek nem kellene számítania számomra. Hiba volt törődnöm azzal, hogy mit gondol.

Afelett, hogy védtem a családomat a gyanútól, az emberi gondolatok nem voltak jelentősek. Nem igazán használtam ösztönösen ezt az összepárosítást. Túlságosan bíztam az extra hallásomban – nem voltam tisztán annyira jó ítélőképességű, mint ahogy azt én gondoltam magamról.

A lány sóhajtott és haragosan nézett a tanterem elülső része felé. Valami a frusztrált kifejezésében vicces volt. Az egész helyzet, az egész beszélgetés vicces volt. Soha senki nem volt ennyire veszélyben miattam, mint ez a kicsi lány — minden pillanatban veszélyes lehetnék, megzavarodva, ahogy nevetségesen elmerülök ebben a beszélgetésbe, és belélegezném az illatát az orromon keresztül, megtámadnám őt, mielőtt le tudnám állítani magam – és ezért volt irritáló.

Nem válaszoltam a kérdésére.

„Idegesítelek?” kérdeztem, mosolyogva ennek az abszurditásán.

Gyorsan rám nézett, aztán a szemei úgy tűntek, mintha csapdába estek volna a tekintetemtől.

„Nem igazán” mondta nekem. „Inkább saját magamat idegesítem. Olyan könnyű bármit leolvasni az arcomról – anya mindig azt mondja, hogy számára egy nyitott könyv vagyok.”

Rosszallóan nézett, elégedetlenül. Elcsodálkozva bámultam őt. Az ok, amiért feldúlt volt az az volt, hogy azt gondolta, *túl könnyen* átlátok rajta. Milyen bizarr. Egész *életemben* soha nem tettem nagy erőfeszítéseket, hogy megértsek valakit — vagy inkább létezésben, az élet alig volt a helyes szó. Nem igazán volt *életem*.

„Éppen ellenkezőleg” Ellenkeztem, miközben furcsa módon óvatosnak éreztem magamat, mintha lett volna néhány rejtett veszély itt, amit képtelen voltam észrevenni. Hirtelen feszült voltam, volt egy előérzetem, ami nyugtalanná tett engem. „Szerintem nagyon nehezen lehet téged olvasni.”

„Akkor biztos jól tudsz olvasni” találgatott, tovább vitte az ő feltevéseit, még hozzá megint jó irányba.

„Általában” értettem egyet.

Ekkor szélesen rámosolyogtam, az ajkaimat teljesen felhúзва, megmutatva a ragyogó, borotvaéles fogaimat. Nagy bolondság volt ezt tennem, de hirtelen, meglepetésszerűen elszántam magam, hogy valami figyelmeztetést mutassak a lánynak. A teste közelebb volt hozzám, mint azelőtt, öntudatlanul elmozdultam felé a beszélgetésünk folyamán. Mindazok a kicsi jelzők és jelek, ami elegendőek voltak, hogy elriasszák az emberek nyugalmát, nem tűnt úgy, hogy működne rajta.

Miért nem rohant el tőlem rémülten? Biztosan, mivel már látta a sötétebb énem, rájött a veszélyre, ösztönösen érezve, hogy benne van.

Nem sikerült meglátnom, hogy a figyelmeztetésemnek volt-e értelme. Mr. Banner felhívta az osztály figyelmét, így azonnal elfordult tőlem. Úgy látszott, hogy kicsit megkönnyebbült volt a félbeszakításért, tehát lehet, hogy tudat alatt megértette. Reménykedtem hogy azt tette. Rájöttem, hogy az elragadtatást egyre jobban nő bennem, ahogy megpróbáltam kiiktatni azt. Nem engedhetném meg magamnak, hogy Bella Swant érdekesnek találjam. Vagy inkább Ő nem engedhetné meg.

Viszont már egy másik beszélgetés lehetősége miatt voltam türelmetlen. Többet akartam tudni az anyjáról, az életéről, mielőtt ide jött, a kapcsolatáról az apjával. Az értelmetlen részletek mindegyikére, hogy kielégítse a karakterét. De minden másodperc, amit vele töltöttem, egy hiba volt, egy olyan kockázat, amit nem kellene vállalnia.

Szórakozottan, éppen ebben a pillanatban hátradobta dús haját, és én megengedtem magamnak egy levegővételt. A hajának a különleges illatának hulláma megérintette a torkom végét. Olyan volt, mint első nap – mint egy puszító labda.

Az égő szárazság fájdalmától megszédültem. Megint meg kellett ragadnom az asztalt, hogy megtartsam magamat az ülésben. Ebben a pillanatban több irányításra volt szükségem. Nem tettem semmit legalább. A szörny morgott bennem, de nem szórakozott a fájdalommal. Túl szorosan összekötöttem. Pillanatnyilag.

Abbahagytam mindenfajta lélegzést, és eldőlttem a lánytól, amennyire csak tudtam. Nem, nem engedhetem meg magamnak, hogy lenyűgözőnek találjam őt. Érdekes volt, hogy rátaláltam, de a valószínűbb az volt, hogy megölném őt. Ma már két kisebb hibát vétettem. Véthetek egy harmadikat, ami *nem lenne* jelentéktelen?

Ahogy a csengő felhangzott, kimenekültem a teremből – valószínűleg megsemmisítve az udvariasság benyomását, amit felépítettem az óra közepe felé. Újra, a kinti tiszta, nedves levegőt lihegtem be, mint valami gyógyító olajat. Sietve próbáltam a lány és a köztem lévő távolságot növelni, ahogy csak tudtam.

Emmett a spanyol terem ajtaja előtt várt. Egy pillanatra meglátta vad tekintetemet,

Hogy ment? Töprengett óvatosan.

„Senki nem halt meg” morogtam.

Azt hiszem, az már valami. Amikor láttam, hogy Alice ellóg a végén, azt hittem...

Ahogy besétáltunk a tanterembe, a csak néhány pillanattal ezelőtti emlékeit láttam, amit az előző órájának nyitott ajtaján keresztül látott: Alice sétált fűgén pókerarccal az udvaron keresztül, a tudományos épület irányába. Éreztem az emlékezetében, hogy készítés érzett arra, hogy felkeljen és csatlakozzon hozzá, de aztán úgy döntött, hogy marad. Ha Alice-nek szüksége volt a segítségére, megkérte volna őt.

Rémülten és undorodva csuktam be a szemeimet, ahogy lerogytam a székemre.

„Nem éreztem, hogy ennyire közel lett volna. Nem gondoltam arra, hogy megtenném... Nem éreztem olyan rossznak az egészet” suttogtam.

Nem volt, nyugtatott meg engem. *Senki nem halt meg, igaz?*

„Igaz” mondtam a fogaimon keresztül. „Most nem.”

Talán majd könnyebb lesz.

„Persze.”

Vagy, talán megölnöd őt. Vont vállat. Nem te volnál az első, aki nem bírta ki. Senki nem ítélné el téged túl keményen. Néha egy személynek túl jó az illata. Engem lenyűgöztél, hogy ilyen sokáig tartottad magad.

„Nem segítesz, Emmett.”

Felháborított az elfogadás ötlete, hogy megölném a lányt, mintha ez valahogy elkerülhetetlen lett volna. Az ő hibája volt, mert annyira jó illata volt?

Tudom, milyen volt, mikor velem történt... emlékezett vissza, miközben visszavitt engem is fél évszázaddal egy szürkületnél levő vidékhez, ahol középkorú nők terítették ki lepedőiket egy huzalra, ami almafák között húzódott. Az almafák illata nehezen keringett a levegőbe – aratás vége volt és a selejtes gyümölcsöket szétszórták a földön, bőrük horzsolásainak kellemes illata kiszivárgott a ködön keresztül. Egy frissen lenyírt szénmezőn volt az illat háttere, a harmóniáé. Emmett felsétált a vidékhez, mindhez, de belefeledkezve egy nőhöz, Rosalie megbízásaként. Az ég felül lila volt, narancssárga a nyugati fák fölött. Emmett továbbment volna a kanyargó szekérútvonal hosszában, és így nem lett volna oka, hogy emlékezzen erre az estére, kivéve, ha egy hirtelen éjszakai szellő, mint a vitorlák nem kapta volna fel a fehér lepedőket és legyezte volna a nő illatát Emmett arcába.

„Ah” csendben sóhajtottam. Mintha a saját emlékeimben a szomj nem lett volna elég.

Tudom. Nem tartott fél másodpercig. Ráadásul nem is gondoltam arra, hogy ellenálljak.

Az emlékei túlzottan tiszták voltak, éreztem, hogy fel kell állnom. Felpattantam, a fogaim összezárultak, úgy hogy akár egy kemény acélrudat is el tudtak volna vágni.

„Esta bien, Edward?” (Jól vagy, Edward?) kérdezte Senora Goff, meglepődve a hirtelen mozgásomtól. Gondolataim keresztül láttam, hogy messziről nem nézek ki rosszul.

„Me perdona,” (Elnézést, hölgyem) motyogtam, ahogy nekilendültem az ajtónak.

„Emmett—por favor, puedes tu ayuda a tu hermano?” (Emmett – kérlek, ajánld fel a segítséged a testvérednek!) kérte, miközben segítség nélkül gesztikulált irányomba, ahogy kiszáguddottam a teremből.

„Persze” hallottam, ahogy mondja. Aztán rögtön mögöttem volt.

Követett engem az épület túlsó oldalára, ahol utolért és a vállamra tette a kezét. Ellöktem a kezét fölösleges erővel. Ez az erő összetörte volna a csontokat egy emberi kézben, és a csontok a karban ehhez voltak hozzáerősödve.

„Sajnálom, Edward.”

„Tudom.” Beleszívtam a levegő mély zihálásaiba, miközben megpróbáltam kitisztítani a fejemet és a tüdőimet.

„Ennyire rossz?” kérdezte, miközben megpróbált nem gondolni az illatra és az ízre a memóriájában, de nem sok sikerrel.

„Rosszabb Emmett, rosszabb.”

Elhallgatott egy pillanatra.

Talán...

„Nem, nem lenne jobb, ha túl lennék rajta. Menj vissza az órára, Emmett. Egyedül akarok maradni.”

Megfordult egy másik szó vagy gondolat nélkül, és gyorsan elsétált. Azt is mondhatná a spanyol tanárnak, hogy beteg voltam, vagy lógok, vagy egy veszélyesen elszabadult vámpír voltam. Számított egyáltalán a mentsége? Talán nem megyek vissza. Talán távoznom kellene.

Újból a kocsinhoz mentem, és az iskola végét vártam. Elrejtőzöm. Újra. Az időmet azzal kéne töltenem, hogy döntést hozzak, vagy megpróbáljam támogatni az elhatározásomat, de mint egy függő, rávettem magamat, hogy átvizsgáljam a gondolatok fecsegéseit, amik az iskolaépületekből erednek. Az ismerős hangok kitűntek, de nem érdeklődtem az iránt, hogy most hallgassam Alice látomásait vagy

Rosalie panaszait. Könnyen megtaláltam Jessicát, de a lány nem volt vele, úgyhogy továbbra is kerestem. Mike Newton gondolatai megfogták a figyelmemet, és végre megtaláltam őt, a tornateremben. Mike boldogtalan volt, mert ma biológia órán beszéltem Bellához. Kiborította őt Bella válasza, mikor felhozta a témát...

Sohasem láttam őt ténylegesen egy szónál többet beszélni bárkivel itt vagy ott. Persze most úgy döntött,, hogy érdekesnek találja Bellát. Nem szeretem, ahogy Bellára néz. De ő nem tűnik nagyon izgatottnak miatta. Mit mondott Bella? ' Gondolj bele, hogy mi volt vele múlt hétfőn.' Vagy valami ilyesmi. Nem úgy hangzik, mintha érdekelné. Nem lehetett nagy beszélgetés.

Kibeszélte magából a pesszimizmusát, éljenzett az ötlettől, hogy Bella nem érdeklődött a viszont irántam. Ez jobban bosszantott engem, mint amennyire kellett volna, ezért abbahagytam hallgatását.

Beletettem a cd-t a hifibe, addig hangosítottam, amíg elnyomta a többi hangot. Nagyon keményen kellett koncentrálnom a zenére, hogy megakadályozzam magam, hogy visszasodródjak Mike Newton gondolataihoz, és kémkedjek a gyanútlan lány után...

Néhány alkalommal csaltam, ahogy az óra véget ért. Miközben nem kémkedtem, megpróbáltam meggyőzni magamat. Éppen felkészültem. Tudni akartam pontosan, hogy mikor hagyja el a tornatermet, mikor lesz a parkolóban. Nem akartam azt, hogy meglepetésként érjem őt.

Ahogy a diákok elkezdtek kilépni a tornateremajtókból, kiszálltam az autóból, de nem értettem, miért tettem ezt. Az eső gyenge volt – figyelmen kívül hagytam, ahogyan lassan eláztatta a hajam. Azt akartam, hogy itt lásson meg engem? Azt reméltem, hogy idejön, hogy beszélgessünk? Mit csinállok?

Nem mozdultam, bár megpróbáltam meggyőzni magamat, hogy menjek vissza az autóba, miközben tudtam, hogy a viselkedésem kifogásolható volt. A kezem összekulcsolva a mellkasom előtt tartottam, és nagyon felszínesen lélegeztem, mikor láttam, ahogy lassan felém sétál. Legörbítette a szája vonalát. Nem nézett rám. Néhány alkalommal felpillantott a felhőkre egy grimasszal, mintha megsértenék őt.

Csalódott voltam, amikor az autójához ért, mielőtt elért volna engem. Beszélt volna hozzám? Beszéltem volna hozzá? Beült egy kifakult piros Chevy furgonba, egy megrozsdásodott behemótba, ami az apjánál is öregebb volt. Néztam, ahogy elindítja a furgont - az öreg motor hangosabban ordított, mint bármelyik másik jármű – majd a fűtés irányába tartotta a kezeit. A hideg kényelmetlen volt számára – nem szerette. Végig fésülte ujjjaival dús haját, a húzó záraikon keresztül úgy tűnt mintha a forró levegő áramlásával próbálna megszáritani őket. Elképzeltem, hogy annak a teherautónak az ülése milyen illatú lehet, de azután gyorsan elfelejtettem ezt a gondolatot.

Körbepillantott, ahogy készült hátratulatni, és végül az irányomban nézett. Rám nézett egy fél másodpercre, és minden, amit kiolvashattam a szemeiben, a meglepetés volt, mielőtt elszakította a szemeit és ellentétes irányba rántotta a furgont.

A visszapillantó tükrébe nézett, a szája bosszúsan nyílt szét.

3. Jelenségek

Valóban, nem kínozott a szomjúság, de úgy döntöttem ma éjjel ismét vadászni megyek. Ez csak egy keveset számít, és tudtam, hogy nem alkalmas a lány bűvös ereje elleni védekezésre. Carlisle velem tartott, azóta nem voltunk még kettesben, hogy visszatértem Denaliból. Ahogy végigsuhantunk a fekete erdőn, hallottam amint búcsút int gyorsan a múlt hét eseményeinek.

A memóriájában láttam a vad és kétségbeesett arcom torz vonásait. Éreztem a meglepetését, majd hirtelen fellángoló aggodalmát.

„Edward”

„El kell mennem, Carlisle. Nekem most el kell mennem...”

„Mi történt?”

„Semmi. Még. De ha nem maradok, fog.”

A karomért nyúlt. Éreztem milyen mélyen megbántottam, mikor meghátráltam a keze elől.

„Nem értem.”

„Volt már valaha...érezted már valaha, hogy...?”

Láttam rajta keresztül, ahogy veszek egy mély lélegzetet, láttam a vad fényt, ami átjutott a szememen, és láttam, hogy az övéből mély aggodalom árad felém.

„Volt már veled olyan, hogy egy személy sokkal jobban csalogatott az illatával, mint a többi? De sokkal-sokkal jobban?”

„Oh.”

Mikor láttam, hogy megértette, az arcomra mély redők ültek ki a szégyenérzettől. Megérintett, és figyelmen kívül hagyva újbóli visszahőkölésemet, a kezét a vállamra tette.

„Ez a kísértés tesz később ellenállóbbá, fiam. Itt van, vidd az én autómat. Sokkal gyorsabb.”

Azon töprengett, hogy vajon helyesen cselekedett-e azzal, hogy elküldött. Azon töprengett, hogy nem bántott-e meg a bizalom hiányával.

„Nem” mondtam, és eliramodtam. „Ezaz amire szükségem van. Ha azt mondanád, hogy maradjak, lehet, hogy könnyebben összeroppannék.”

„Sajnálom, hogy szenvedsz, Edward. De mindent meg kell tenned, hogy a Swan lány életben maradjon. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy újra el kell hagynod minket.”

„Tudom, tudom.”

„Miért tértél vissza? Tudod, milyen boldog vagyok, amiért ismét itt vagy, de ha ez túl nehéz neked...”

„Gyűlölöm gyávának érezni magam.” ismertem be.

Lassítottunk – már alig kocogtunk miközben átvágtunk a sötétségen.

„Még mindig jobb, mint veszélynek kitenni a lányt. Egy-két év múlva úgyis tovább áll innen.”

„Igazad van, tudom jól.” De a szavai ellentétes reakciót váltottak ki belőlem, aggódtam, és méginkább maradni akartam. A lány egy vagy két év múlva elmegy...

Carlisle lefékezett, és én is megálltam; az arcomat fürkészte,

„De te mégsem fogsz elmenni, igaz?”

Lehorgasztottam a fejem.

„Büszkeségből, Edward? Nincs ebben semmi szégyen...”

„Nem, nem a büszkeség tart itt engem. Most nem.”

Hová is mehetnék most? Röviden felnevettem.

„Nem bizony. Ha rá tudnám venni magam, önként távoznék, de attól még nem állnék le.”

„Természetesen veled tartanánk, ha ez az, amire szükséged van. Csak kérned kell. Te is zokszó nélkül váltottál, ha a többiek rászorultak, egy rossz szavuk se lesz.”

Felhúztam az egyik szemöldököm. Erre felnevetett.

„Jó igen, Rosalie-nak talán, de ő is tartozik neked. Egyébként is, jobb, ha most távozzunk anélkül, hogy kárt okozunk bárkiben is, mintha később, miután kiontottuk bárki életét.” A mondat végére egy csipetnyi humor sem maradt a hangjában. Meghátráltam a szavaitól.

„Igen” hagytam jóvá, de a hangom hörgésre emlékeztetett inkább, mint emberi hangra.

„De mégsem mész el, igaz?”

„El kéne.” sóhajtottam.

„Mi tart itt Edward? Képtelen vagyok megérteni...”

„Nem tudom megmagyarázni”

Még magamnak sem tudtam, annyira nem volt semmi értelme. Hosszú pillanatokig tanulmányozta az arcom.

„Nem hiszem. De tiszteletben tartom a magánéletedet, ha ezt szeretnéd.”

„Köszönöm. Igazán nagylelkű vagy, főleg, hogy tudod, én ugyanerre képtelen lennék.”

Kivéve persze egy embert. Én persze mit tudnék tenni ez ellen? Hát igen, mindannyiunknak megvannak a magunk kis adottságai.

Újra felnevetett. Ekkor elkapta egy kis csapat szarvas illatát. Nehezemre esett lelkesedni, hiszen még a legjobb körülmények közt is jóval kevésbé volt ínycsiklandó az aromájuk a lányénál. Az elmémen átáramlott az ő vérének illata, és összerándult tőle a gyomrom. Felsőhajtottam.

„Gyerünk!” értettem egyet, pedig tudtam, hogy bármennyi vért is iszom, egy cseppet sem fog enyhíteni a torkom szárazságán.

Mindketten lekuporodtunk és vadászva settenkedtünk a csorda nyomában, hagytuk, hogy (a nem túl rokonszenves) illat húzzon maga után minket.

Még hidegebb lett, mire hazaértünk. Az olvadt jó újra lefagyott, vékony réteget vonva minden egyes túlévélre, minden egyes páfrányra, a fűszálak éles pengéként meredeztek az ég felé. Amíg Carlisle elment átöltözni a kórház hajnali műszakjába, én a folyónál maradtam az első napsugarakra várva.

Kicsit jobban éreztem magam a rengeteg vértől, amit éppen békésen emésztgettem, de tudtam, hogy a tényleges szomj nem tűnt el, és újra fel fog lángolni, amint a lány mellé ülök. Húvösen és mozdulatlanul ültem akár egy szikla, és néztem a sötét vízen rohanó jégtáblákat, amint azok eltűnnek a szemem előtt.

Carlisle rendben van. Nekem viszont el kéne hagynom Forksot. Biztos kitalálnának valami hatásos sztorit, hogy távolléteimet megmagyarázzák. Bentlakásos iskola Európában. Távoli rokonok látogatása. Tizenéves kori szökés otthonról. A történet nem lényeges, senki sem érdeklődne túl élénken.

Csak 1-2 év lenne, amíg a lány eltűnik. Folytathatná az életét – mert megmaradna, amit folytathat. Valahová főiskolára menne, megöregedne, karriert csinálna, talán össze is házasodna valakivel. El tudtam képzelni magam előtt fehér ruhában, amint belép a kis templomba, a karja az apjáéba fonva.

Aggasztó volt, milyen kint okozott ez nekem. Vajon ez a féltékenység, és vajon azt a jövőt irigylem tőle, ami nekem sosem lehet? Ennek semmi, de semmi értelme! Minden körülöttem élő embernek megvolt ez a lehetősége – az élet – mégis csak ritkán irigyeltem őket, akkor is csak egy-egy pillanatra. Rá kéne

hagynom a jövőjét. Abba kéne hagynom az élete kockáztatását. Ez a legjobb, amit tehetek érte – és magamért. Carlisle mindig a helyes utat választotta. Hallgatnom kéne rá.

A nap rózsaszínesre festette a felhőket, és lágyan fénylett a tükörsima jégen.

Csak még pár nap, döntöttem el. Látnom kell még egy kicsit. Meg tudom oldani. Talán megemlíthetném neki a - függőben lévő – eltűnésemet, felépíthetném a történetet. Nehéz volt erre készülnöm: éreztem mennyire vonakodom, és már előre elkezdtem mentségeket keresni, hogyan tudnám kitolni azt az 1-2 napot inkább háromra... négyre...

De nem, a jó utat kell választanom. Tudtam, hogy adnom kell Carlisle tanácsára. És azt is tudtam, hogy túl sok konfliktust okoznék, ha a *szerintem* helyes útra lépnék. Ez túl sok konfliktussal járna. Honnan ez a sok vonakodás, vajon a kíváncsiságomból fakad, vagy csak a kielégítetlen étvágyamból?

Bementem a házba, hogy tiszta ruhát vegyek a sulihoz. Alice már várt rám, felülről a harmadik lépcsőfokon üldögélt.

„Megint elmész!” mondta vádlón.

Sóhajtottam és bólintottam.

„De azt nem látom, ezúttal hová.”

„Mert még nem döntöttem el, hová megyek.” Suttogtam. Maradni akarok. Megráztam a fejemet.

„Talán Jazz és én veled tarthatunk!”

„Nem, a többieknek nagyobb szüksége lesz rátok, ha én már nem leszek, hogy figyelhessek rájuk. Gondolj Esmére is! Egy csapásra elszakítanád a fél családjától? Nagyon boldogtalanná tennéd őt.”

„Tudom. Ez az, amiért maradnod kell. Tudod, hogy nem ugyanaz, ha te nem vagy itt...”

„Tudom, de helyesen kell cselekednem.”

„De hát annyi jó és rossz út van, nem gondolod?” gondolta esdekelve. Ebben a pillanatban azonban félresöpörték a kérdéseit a hirtelen rátörő furcsa látomások. Elméjében homályos, felvillanó képek örvénylettek. Láttam magam furcsa árnyékokkal körülvéve, melyeket nem tudtam azonosítani – homályos, pontatlan alakok. Azután a bőröm hirtelen csillogni kezdett, ahogy a nap egy sugara ráesett. Ismertem ezt a helyet.

Velem volt egy másik alak, de nem volt elég világos ahhoz, hogy felismerjem. A kép megremegett, majd elveszett a jövő milliányi apró választútja közt.

„Nem értettem túl sokat ebből” mondtam neki mikor a látomás eltűnt a szeme elől.

„Én sem. A jövőd annyira változékony, hogy nem tiszta a folytatás. Bár azt gondolom...” megállt, és a szemei előtt lepörgette a legutóbbi látomásai hatalmas gyűjteményét. Hasonlóak voltak, és homályosak.

„Úgy értem valami hamarosan meg fog változni” mondta ki hangosan „Az életed úgy tűnik, keresztúthoz érkezett.”

Kíméletlenül kinevettem.

„Feltűnt neked is, hogy ez most úgy hangzott, mint egy karneváli cigányasszony hamis jóslata?”

Apró nyelvét rám öltötte.

„Mit gondolsz, a mai nap még rendben lesz?” kérdeztem hirtelen aggódó hangon.

„Nem láttam, hogy bárkit is megölnél.” biztosított róla.

„Kösz Alice.”

„Menj átöltözni. Senkinek nem mondom el, megengedem, hogy te mond el nekik, amikor már készen állsz rá.”

Felállt, és lerohant a lépcsőn, a vállalai kissé beestek. „Hiányozni fogsz...igazán” gondolta. Igen, ő is igazán hiányozni fog nekem.

Csöndesen mentünk a suliba vezető úton. Jasper elmondhatta volna a többieknek, Alice mennyire feldúlt, de tisztában volt azzal, hogy Alice már elmondta volna, ha azt akarta volna, hogy mások is tudjanak erről. Emmett és Rosalie teljesen egymásba feledkeztek, a tekintetüket szorosán egymáséba fonták, mintha legalábbis a világ 8. csodáját látnák – meglehetősen undorítónak tűnt kívülről nézve.

Csendesen szemléltük milyen reménytelenül szerelmesek egymásba. Vagy talán csak én voltam túl keserű, amiért én voltam az egyetlen, aki ténylegesen egyedül volt. Néhanapján különösen nehéz volt, amiért három ennyire tökéletes szerelmespárral kellett lennem. Na, ez pont egy ilyen nap volt...Talán mind boldogabbak lennének, ha a savanyú ábrázatom nélkül lóghatnának együtt – aztán meglágyultam kissé, mostanra azért hozzá kellett volna szoknom ehhez.

Oké, az első dolgom az lesz, mikor megérkezünk a suliba, hogy megkeresem a csajt. Csak hogy felkészítsem magam...

Rendben.

Elég kínos volt, hogy az én kis világom momentán teljesen kiürült, de ő – a lány volt most az én létezőm lényege, minden körülötte forgott már számomra.

Könnyen érthető volt, kiért: 80 év monotonitás után bármi a középpontba kerülhetett volna, ami egy kis változást is hozott.

Még nem érkezett meg a lány, de már hallottam a teherautója öreg motorjának távoli bőgését. Az autóm oldalának dőltem és vártam. Alice megállt mellettem, a többiek pedig elindultak az osztályukba, unottan nézték, ahogyan ott állok – érthetetlen számomra, hogy hogyan tudja ennyire lekötni az érdeklődésemet egy emberi lény, az illatától eltekintve.

A lány ránézésre igen lassan vezetett, tekintetét mereven az útra szegezte, a kezeivel görcsösen szorongatta a kormányt. Úgy látszott, tart valamitől. Ez adott nekem pár másodpercet, hogy másra is figyeljek. Észrevettem, hogy ma minden ember hasonló arcot vág. Jaaa, az utat jégpáncél fedte, és próbáltak óvatosabban vezetni. Láttam, hogy szerinte is komoly kockázatot vállalt azzal, hogy autóba ült.

Úgy tűnik kezdtem megtalálni a helyes utat a karaktere kiismeréséhez. Hozzáadtam ezt is az én kis listámhoz: komoly, felelősségteljes lány. Nem sokkal mellettem parkolt le, de még nem vette észre, hogy itt állok és őt bámulom megigézve. Azon merengtem mit fog tenni, ha észrevesz? Elpirul és elsétál?

Ez volt a legvalószínűbb. De talán csak visszabámulna rám. Talán idejönne beszélgetni velem.

Vettem egy mély lélegzetet, megtöltve a tüdőmet, csupán elővigyázatosságból.

Óvatosan kiszállt a teherautóból, és a földet vizsgálta, mielőtt teljesen rá mert volna lépni teljes súllyal. Nem nézett fel, és ez frusztrált engem... Talán ha odamennék hozzá beszélgetni...

Nem, az rossz lenne.

Ahelyett, hogy az iskola felé indult volna, egyenesen, a teherautóba kapaszkodva óvatosan elbotorkált a tragacs hátuljáig... úgy tűnt nem igazán bízik a lábaiban. Ez mosolygásra készítetett, és éreztem Alice kutató tekintetét az arcomon. Nem figyeltem oda arra, hogy mit gondol – túlságosan vicces volt a lány ügyefogyott próbálkozása, és ez kellőképpen lekötött.

Voltaképp igencsak fenyegette az elesés veszélye, az út rendesen csúszott a lábai alatt. De senki másnak nem volt baja a jéggel – talán ő egy olyan helyre parkolt, ahol rosszabb a jég állapota – mármint rá nézve.

Hirtelen megállt, és lefelé nézett, arcán furcsa kifejezéssel. Ez talán... meghatottság? Mintha a gumiabroncs felkavarta volna... érzelmileg?

Ismét úgy lángolt fel bennem a kíváncsiság, akár múltkor a szomj. Mintha nekem tudnom kellett volna, mire gondol – mintha semmi más nem számítana. Oda kéne mennem hozzá.

Úgy tűnt el kellene neki a segítő kezem, amíg a biztonságos járdára ér. Természetesen nem nyújthattam volna segítő kezét... mégis hogy nyújthattam volna? Haboztam, de lemondtam az ötletéről... Már a havat is úgy utálta, így alighanem a jéghideg kezeimet sem üdvöznélé kitörő örömmel. Tudtam, hogy fel kellett volna vennem a kesztyűmet, annyira tudtam...

„NE!” zihált fennhangon Alice.

Azonnal letapogattam a gondolatait, közben arra gondolta, biztos a rossz választásom következményeit látja épp, amint valami megbocsáthatatlant teszek. De ennek semmi köze nem volt hozzám.

Tyler Crowley úgy döntött, hogy lassítás nélkül veszi be a parkoló kanyarját, és felelőtlenül száguldott. És választása következményeképp megcsúszik az összefüggő jégen...

A vízióra rá fél másodperccel jött a valóság. Tyler furgonja megpördült a kanyarban, és én Alice fejében kutattam az egész végét, hogy megtudjam elborzadt kiáltásának okát.

Nem, ebben a vízióban nem szerepeltem, de mégis a lehető legtöbb köze hozzám volt, mert Tyler furgonja - mely közben már a jeget törte - a lehető legrosszabb szögben suhant tovább, egyenesen a számomra legtöbbet jelentő lány felé, hogy aztán becsapódjon a lány törékeny testébe.

Már Alice látomása nélkül is egyszerű lett volna kiszámítani a jármű röppályájának a végpontját, a jármű teljesen kikerült Tyler irányítása alól. Miközben a lány a lehető legrosszabb helyen állt, a furgonja hátuljánál, felkapta a fejét a csikorgó gumik hangjára. Ezután egyenesen a borzalommal teli szemembe nézett, majd szembe fordult a halállal.

Csak ŐT ne! A szavak úgy zengtek a fejemben, mintha más kiáltotta volna az elmémbe.

Gyorsan belenéztem Alice fejébe, és láttam, ahogy a látomás megváltozik, de nem volt időm végignézni a végkifejletig. Keresztülvettem magam a parkolón, bevágtam magam a kocsni és a lefagyott lány közé. Olyan gyorsan haladtam, hogy minden tárgy csupán egy csík volt a látóteremben. Nem látott engem – emberi szem számára felfoghatatlan gyorsasággal repültem – továbbra is nyugodtan bámult bele a fémkasztáiba, ami egyenesen a tragacsába fogja passzírozni ha nem leszek elég gyors.

A derekánál fogva kaptam el, de sokkal gyorsabban mozogtam a szükségesnél, és nem tudtam elég kíméletes lenni vele. Abban a századmásodpercben, mikor elrántottam a biztos halál útjából, hogy aztán becsapódjak a jeges földre, a lánnyal a karjaimban, akkor ébredtem csak igazán élénken annak a tudatára, hogy milyen lágy és törékeny teremtés is ő valójában. Odébb löktem az autót.

Mikor meghallottam, ahogy a feje a jeges úton koppan, egészen meghűlt a vér az ereimben. De most nem volt egy teljes másodpercem sem, hogy megvizsgáljam az állapotát. Hallottam, ahogy mögöttünk csikorog a furgon, és ahogy az összeakadt kerekek visítanak a jégen, már csak arra volt időm, hogy mint egy vastest körülöleljem a lányt, közém és a furgonja közé szorítva őt ezzel. A furgon ismét irányt változtatott, és ismét felénk hajtott, mintha a lány, akár egy mágnes, maga felé húzná.

Bizonyos szavak, amiket sosem használtam hölgyek jelentésében, most kicsúsztak az összeszorított fogaim közt.

Túl sokat tettem. Azzal, hogy szinte átrepültem a fél parkolón, hogy elrántsam őt a veszély elől, elárultam magam. Már teljesen tudatában voltam annak a hibának, amit elkövettem. Bár a tudat nem állított le abban, hogy vállaljam a kockázatot – viszont ez már nem csak rólam, hanem a családomról szól, és ez aggasztó. Nézőpont kérdése.

Bár ez még nem segített már rajtam, nem engedhettem meg hogy a furgon másodszorra sikerrel elvegye a lány életét.

Leejtettem a földre, és kidobtam a kezem az autó elé, megállítva, mielőtt még hozzáérhetett volna a lányhoz. De a becsapódás ereje hátradobott a lány járművébe, éreztem a becsapódáskor, ahogy egy fém alkatrész beleszúr a vállamba.

A furgon remegett és rázkódott a karjaim által képzett merev akadályba ütközve, majd tovább lendült az instabil állapotából – csak két keréken egyensúlyozott. Ha csak megmozdítom a keze, a furgon két távolabb kereke a lábamra esik.

Áh, az Isten Szerelmére, hát már sosem érnek véget ezek a katasztrófák?! Lehet még ennél is rosszabb?! Alig tudtam ott ülni egy helyben és közben a furgont a levegőben egyensúlyozgatni, és várni a felmentő sereget.

Nem hajíthattam el a furgont – a vezetője még mindig benne volt, hallottam a pániktól teljesen összefüggéstelenné vált gondolatait.

Panaszosan felnyögtem magamban, majd odébb löktem a furgont, amely ekkor megingott. Amint az ismét felém zuhant, jobb kezemmel ismét átkaroltam a lány derekát, és kiemeltem a furgon alól, szorosan magamhoz húzva. A teste teljesen elernyed, a lábai a levegőben kalimpáltak, ahogy körbelengtettem egy félfordulattal. Te jó ég, vajon öntudatánál van? Mennyi kárt tehettem benne az én rögtönzött mentőakciómmal?! Hagytam, hogy a furgon aláhulljon, most hogy benne már nem tehettem kárt, lezuhant a jeges útra, és az ablakai kitörték.

Tudtam, hogy most vagyok az én kis válságom közepén. Vajon hány szemtanú látott a furgonnal zsonglőrködni, amíg próbáltam Bellát kiemelni alóla? Jobban kéne aggasztaniuk ezeknek a kérdéseknek.

Túlságosan aggódtam ahhoz, hogy most igazán átérezzem mekkora veszélynek tettem ki a családomat ezzel. Túlságosan megrémültem a gondolattól, hogy megsebesítettem miközben ilyen erőfeszítéseket tettem a megmentésére. És attól is megijedtem, hogy mit fogok reagálni ha beszívom az illatát, ugyanis most túl közel van hozzám.

Túlságosan lekötött, ahogyan a puha, meleg teste az enyémhez simult – még a dzsekijeink dupla falán keresztül is éreztem a belőle áradó hőt.

De az első félelmem volt a legerősebb... a körülöttünk álló szemtanúkból előtört a sikoltozás, én pedig lehajoltam hozzá, hogy lássam magánál van-e – és erősen reméltem, nem vérzik sehol.

A szemei nyitva voltak, sokkosan nézett rám.

„Bella?” kérdeztem aggódva. „Jól vagy?”

„Rendben vagyok.” Mondta automatikusan, elhaló hangon. Úgy megkönnyebbültem, hogy az már szinte fáj, hagytam, hogy a hangja átmossa az elmém. A fogaim közt beszívtam egy kis levegőt, és most először nem zavart a torkomat perzselő fájdalom. Szinte már üdvözöltem, mint visszatérő vendéget.

Küszködve próbált felülni, de én nem éreztem magam késznek rá, hogy elengedjem. Így éreztem valahogy...biztonságosnak? Jobb, amíg velem van.

„Óvatosan” figyelmeztettem. „Azt hiszem, szépen beverted a fejed!”

Nem éreztem friss vérszagot – köszönet érte – de ez még nem jelenti azt, hogy nincsenek belső sérülései. Hirtelen nyugtalanság szállt meg, azonnal át akartam adni Carlislenak egy teljeskörű kivizsgálásra...!

„Áú!” mondta meglepődve, ahogy rájött, hogy igazam van a fejét illetően. Komikus volt az egész helyzet.

„Én mondtam!” szinte megszedültem a megkönnyebbüléstől, hirtelen minden viccesnek tűnt.

„Hogyan...” a hangja elcsuklott, a szempillái megrebbentek. „Hogy értél ide ilyen gyorsan?”

A megkönnyebbülés hirtelen elszállt, a humorom is eltűnt. Túl sokat vett észre. Most hogy a lány már biztonságban volt, a családom iránti aggodásom meghatározódott.

„Közvetlenül melletted álltam, Bella.” Tapasztalatból tudtam, hogy kell ilyenkor magabiztosan hazudni, hogy aztán a kérdező bizalma megrendüljön abban, amit látott.

Megint küzdeni kezdett, hogy felülhessen, és ezúttal hagytam neki. Kellett a hely a levegő vételhez, hogy aztán elég meggyőzően játszhasam a szerepem. Kellett a hely, hogy nehogy a meleg, forróvérű teste mellett az illata is elárasszon. A lehető legtávolabb csúsztam tőle, a két összetört autó közötti térben. Felnézett rám, és én visszanéztem.

Ő nézett félre először, mert tudtam, hogy csak a kezdő hazudozók néznek félre először... és hát mit szépítsem a dolgot, én már rég nem voltam kezdő. Az arckifejezésem kisimult volt, és jóindulatú... úgy tűnt ez összezavarja. Az jó.

A baleset helyszínét körülvették. Javarészt diákok és gyerekek meredtek ránk, és az autók közti nyíláson úgy nézett ki, mintha szétvágott testek lennének. Teljes volt a káosz, a sok kiabálás és a sok döbbségteljes gondolat jóvoltából. Mégegyszer letapogattam őket, hogy melyikben merül fel a gyanú, de mindenki a lányra koncentrált.

Megzavarta a hirtelen kitört káosz. Körbenézett, és az arcán továbbra is mély döbbségteljes ült, majd lábait maga alá akarta húzni.

Lágyan a vállaira tettem a kezem, és lenyomtam.

„Nem-nem, te most szépen itt maradsz.” Úgy tűnt rendben van, de nem kéne mozgatnia a nyakát. Megint Carlislera gondoltam. Az én (korombéli) orvostudományom nem szállhatott versenybe az ő többszázados orvosi gyakorlatával.

„De hideg a föld!” Kétszer is majdnem agyonnyomta egy kiszámíthatatlan autó, és ő a hideg föld miatt aggódik...! A kuncogás még azelőtt kicsusszant a fogam közt, hogy emlékeztethettem volna magam rá, hogy a helyzet csöppet sem vicces.

Bella pislogott, és az arcomra fókuszált.

„A túl oldalt álltál.”

Ez ismét kijózanított. Dél felé pillantott, de ott semmi más nem volt, csak a furgonja összegyűlt oldala.

„Az autód mellett álltál.”

„Nem, nem ott voltam.”

„Láttalak.” Ragaszkodott az igazához, a hangja gyerekes volt, és makacs. Az álla kiállt.

„Bella, melletted álltam, és elhúztalak a kocsi útjából.”

Mélyen néztem a nagy szeméibe, és próbáltam meggyőzni az én verziómról – kétségtelenül ez volt az ésszerűbb verzió. Az állkapcsa megfeszült.

„Nem.”

Próbáltam nyugodt maradni, és nem pánikolni. Ha csak meg tudnám nyugtatni pár percre, az talán esélyt adna rá, hogy megsemmisítek a bizonyítékokat – és így alááshatnám a történetét azzal, hogy túlságosan beütötte a fejét. Ennek nem kéne könnyebben mennie egy ilyen zárkózott, csendes, titkolózó lánnyal?

Csak ha pár percre megbízna bennem...

„Kérlek Bella.” Mondtam, a hangon túl élessé vált, azt akartam, hogy rögtön bízzon meg bennem. Rettenetesen akartam, és nem csak a baleset miatt. Hülye egy vágy volt.

Mi értelme lenne, hogy bízzon bennem?

„Miért?” kérdezte még mindig védekezően.

„Bízz bennem!” esedeztem.

„Megígéred, hogy később mindent elmondasz?”

Ezen megint feldühödtem, hiszen akkor ismét hazudnom kéne neki, pedig nagyon is szeretném valahogy kiérdemelni a bizalmát. Tehát amikor válaszoltam, egyből rávágtam:

„Rendben!”

„Rendben!” visszhangozta ugyanolyan hangon.

Amíg a mentőkíséret tartott – a felnőttek érkeztek, hívták a hatóságokat, a távolban felvisítottak a szirénák – megpróbáltam nem oda figyelni a lányra, és a prioritásomat ismét helyes rendbe állítani.

Leellenőriztem minden gondolatot: a szemtanúkat és a későn érkezőket egyaránt – de semmi veszélyeset nem találtam. Sokan meglepődtek, mikor itt találtak Bella mellett, de senki sem gyanakodott – bár egy lehetséges következtetést sem találtak – amiért azelőtt nem is láttak a lány közelében.

Ő volt az egyetlen, aki nem fogadta el könnyen a magyarázatomat, de nem tartották pillanatnyilag beszámítható tanúnak. Ijedt volt, sokkos, arról nem is beszélve, hogy jól bevete a fejét. Esetleg túlságosan is. Ez elég elfogadható indok volt arra, hogy inkább nekem higgyenek. Senki nem adna túl sok hitelt most a szavainak, az enyémmel szemben.

Összereztem, mikor elkaptam Rosalie, Jasper és Emmett gondolatait, amikor befutottak a helyszínre. Ezért még meglakolok ma este... a pokol jobb hely lesz, mint otthon Rosalieval. Ki akartam egyenesíteni a lány tragacsa melletti autóban lévő horpadást (amit a vállammal műveltem), de a lány túl közel volt. Muszáj megvárnom, amíg másra nem figyel.

Idegőrlő volt várni – olyan sok szem szegeződött rám – az emberek a fургonnal küzdöttek, próbálták elhúzni előlünk. Lehet, hogy segíthettem volna nekik pár – az emberi szem számára láthatatlan – gyors mozdulatsorral, de a lánynak éles szemei voltak. Végül sikerült annyira elmozdítaniuk, hogy a sürgősségiék odaférjenek hozzánk a hordágyaikkal.

Egy ismerős, elszürkült arc méregetett.

„Hé, Edward!” mondta Brett Warner. Ő is egy bejegyzett ápoló volt, már jól ismertem a kórházból. Ez nagy szerencse volt – az egyetlen szerencsés dolog a mai napon – hogy ő beszélhetett velünk elsőként.

„Minden rendben, kölyök?” Láttam a gondolataiban, hogy ébernek és nyugodtnak tűnök.

„Teljesen, Brett. Hozzám nem ért semmi. De attól tartok Bellának agyrázkódása van. Nagyon bevete a fejét, amikor elrántottam az útból.”

Brett rögtön a lányra fordította minden figyelmét, aki egy gyilkos pillantást vetett rám az árulásomért. Ó, teljesen igaza volt. Ő egy csendes mártír – jobb szeretett volna csendben szenvedni. De nem mondott ellent a sztorimmal kapcsolatban, és ettől kissé megkönnyebbültem.

A következő mentős is megpróbált rábeszélni, hogy hagyjam ápolni magam, de őt sem volt nehéz lebeszélni erről, így aztán hagyott, hogy menjek. A legtöbb emberrel elég volt hűvös magabiztossággal beszélni, másra nem is volt szükség. A legtöbb emberrel, csak a lány volt kivétel. Vajon beilleszthető egyáltalán bármely normális „mintába”?

Ahogy feltették rá a nyakmervítőt, az arca skarlátvörös lett zavarában – úgyhogy kihasználtam a zavarát, és csendben kihorpasztottam az általam okozott horpadást a sarkam felrántásával a barna kocsinál. Csak a testvéreim vették észre az ügyködésemet, és hallottam Emmett mentális ígéretét, hogy szól, ha bármit kihagynék.

Hálás voltam a segítségéért – és még hálásabb amiért Emmett megbocsátotta a veszélyes akciómat – sokkal kisimultabban másztam be a mentőautó első ülésére Brett mellé.

Bár Bella apjának a gondolatai már rég túl voltak a szavakon; a pánik és az aggodalom úgy áradott ennek az embernek az elméjéből, hogy minden más gondolatot elnyomott a közelében.

Kimondhatatlan aggodalom és büntudathullám söpört végig rajta, ahogy meglátta az ő egyetlen lányát a hordágyon. Teljesen átmostak a gondolatai, visszhangoztak bennem és egyre erősödtek. Mikor Alice figyelmeztetett, hogy Bella megölésével az apját is a halálba taszítanám, cseppet sem túlzott. Büntudattal telve hajtottam le a fejem, amint a pánikba esett hangját halgattam.

„Bella!” kiáltotta.

„Teljesen jól vagyok Char...apu.” Sóhajtotta. „Az ég világon semmi bajom!”

A lány szavai alig érezhetően csillapították a rettegését. Azonnal a legközelebbi mentőshöz fordult további információkat követelve. Amíg a pánikoló gondolatait hallottam csak, nem gondoltam volna, hogy képes lesz összefüggő beszédre is, de most hallhattam, hogy túlságosan is jól megy neki. Én csak meglepődtem... hogy meg tud egyáltalán szólalni.

Hmmm... Charlie Swan nem volt épp olyan csendes, mint a lánya, de legalább láthattam, Bella honnan örökölte ezt a tulajdonságát.

Érdekes.

Még sosem töltöttem túl sok időt a rendőrkapitány gondolataival... Mindig azt hittem, lassú észjárású ember – de csak most jöttem rá, hogy inkább én voltam a lassabban gondolkodó kettőnk közül.

A gondolatai inkább rejtettek voltak, nem pedig hiányoztak ahogy azt én hittem. Csak a tenorba hajló hangját ismertem... Keményebben akartam rá figyelni, hátha valami újdonságot is felfedezek, ami közelebb visz a Bella féle titokhoz utat nyitó kulcshoz. De a lányt ekkorra tették be az utastérbe, és a mentő immár újra kész volt. Nehéz volt elszakadnom Charlie fejétől, ami a rejtély megoldásával kecsegtetett, és ez most még inkább kínozta engem.

De most másra kell gondolnom – elég volt egy pillantást vetnem a mentősök gondolataira. Figyelnem kellett, hogy nem tettem-e ki túl nagy veszélynek *magunkat*, és nem-e kell ezért azonnal távoznunk. Muszáj erre koncentrálnom.

De semmi nem volt a sürgősségi gondolataiban, aminek nyugtalanítania kellett volna. A legtöbb amit kiolvastam belőlük, hogy nem esett a lánynak komoly baja.

Ráadásul Bella is ragaszkodott a történethez, amit már előre kiterveltem. A legfontosabb dolog, mikor elértük a kórházat az volt, hogy minél előbb megtaláljam Carlisle-t.

Átsiettem az automata ajtók közt, de képtelen voltam teljesen lemondani Bella védelmezéséről, rajta tartottam a szemem a mentősök gondolatain keresztül.

Könnyen megtaláltam apám ismerős gondolatait. Az ő apró irodájában volt, egyedül a második mázli ebben a szerencsétlen napban.

„Carlisle”

Hallotta hogy közeledem, és izgatott lett mikor meglátta milyen arcot vágok. Talpra ugrott, a sápadt arca csontfehérré vált. Áthajtott a precízen rendbentartott diófa asztalán.

„Edward – ugye nem...”

„Nem, nem, ez nem az.”

Mély lélegzetet vett.

„Természetesen nem. Ne haragudj, hogy erre gondoltam elsősre. A szemeidből, természetesen, tudhattam volna...” megkönnyebbülten nézett a mézbarna szemeimbe.

„Bár megsérült, Carlisle, valószínűleg nem komolyan, de...”

„Mi történt?”

„Csak egy hülye autóbaleset. Rossz helyen volt rossz időben. De nem tudtam csak ott ácsorogni – és hagyni hogy összetörje őt”

„Kezd előről, nem értem. Hogyan váltál érintetté az ügyben?”

„Egy furgon megcsúszott a jégen” suttogtam. A mögöttem lévő falat bámultam, mialatt beszéltem. A bekeretezett diplomáinak tömege helyett csak egy egyszerű olajfesték lógott a falon – az egyik kedvence, egy még meg nem talált Hassam kép.

„Az útjában volt... Alice látta hogy mi fog történni, de már nem volt rá időm, hogy ténylegesen – emberien – átfussak a parkolón, és ellökjem az útból. Senki sem vett észre... rajta kívül. Nekem kellett megállítani a furgont, kétszer is, de ezt sem vette észre senki, csak ő. Én,... én nagyon sajnálom, Carlisle. Nem állt szándékomban veszélynek kitenni magunkat.”

Megkerülte az íróasztalt, és a kezeit a vállamra tette.

„Helyesen cselekedtél. Pedig biztos nem volt könnyű számodra. Büszke vagyok rád, Edward.”

Láttam a szemében, hogy tényleg így van.

„Tudja, hogy valami...nincs rendben velem.”

„Az nem számít. Ha távoznunk kell, elmegyünk. Mit mondott?”

Kissé frusztráltan megráztam a fejemet.

„Még semmit.”

„Még...?”

„Megerősítette az én verziómat az események megmagyarázására – de számít tőlem egy valódi magyarázatra.”

Ráncolta a szemöldökét, miközben a szavaimat latolgatta.

„Rendesen beütötte a fejét, tettem róla...” folytattam gyorsan, „Meglehetősen keményen nekiütöttem az aszfaltnak. Úgy tűnik rendben van, de... nem hiszem, hogy elfelejtené benyújtani nekem a számlát.”

Szinte úgy éreztem magam, mint egy ember, miközben ezt mondtam. Carlisle kihallotta az ellenszenvet a hangomból. Talán nem szükséges. De tudnia kell mi történik velünk, nem igaz? Ez úgy hangzott, mintha egy pácienszt vizsgálnék.

„Kérlek” mondtam „Annyira félek, hogy megsebeztem őt!”

Carlisle arckifejezése felragyogott. Hátrasimította világos haját – csak néhány árnyalattal volt világosabb a szemei aranyszínénél – és felnevetett.

„Érdekes napod volt, nem igaz?” láttam az elméjében a kérdést... láttam milyen irónikus számára a helyzet, legalább neki sikerült pár vidám percet okoznom.

Vele nevettem, emlékezve, hogy Bellát leginkább tőlem kéne megvédelmezni. Ezért volt valami él a nevetésemben, valami, ami mindezek ellenére igaz volt.

Egyedül várakoztam Carlisle irodájában - életem egyik leghosszabb órája volt - , és hallgattam a gondolatokat a kórházban.

Tyler Crowley, a furgon vezetője sokkal rosszabbul nézett ki, mint Bella, és a figyelem rá is terelődött, amíg a lány várta, hogy megröngtenezzenek. Carlisle a háttérben maradt, megbízva a mentős diagnózisában, hogy a lány csak könnyebben sérült meg. Ez nyugtalanná tett, de tudtam, hogy igaza van. A lány csak egy pillantást vet az arcára, és rögtön eszébe fogok jutni én, és hogy valami nincs rendben a családommal, és ez talán arra készteti, hogy beszéljen.

Persze most akadt éppen elég beszélgetőpartnere. Tyler telve volt büntudattal, amiért majdnem megölte őt, és nem úgy tűnt, mintha tudna erről hallgatni. Láttam a lány arckifejezését a szemem keresztül és világos volt, hogy azt kívánja, bár csak Tyler abba hagyná. Hogy tudta ezt nem észrevenni?

Volt egy kínos pillanat számomra, amikor Tyler megkérdezte tőle, hogy tudott olyan gyorsan elugrani az útból.

Vártam, lélegzetvétel nélkül; a lány hezitált.

- Uhm...- hallottam a lány hangját. Aztán elhallgatott, olyan hosszú időre, hogy Tyler arra gondolt, hogy a kérdése összezavarta. Végül tovább beszélt. – Edward félrerántott.

Fellélegeztem. Aztán a légzésem felgyorsult. Még sosem hallottam ezelőtt, hogy kimondta a nevem. Tetszett, ahogy hangzott – még Tyler gondolataim keresztül is. Személyesen akartam hallani...

- Edward Cullen. – mondta a lány, mikor Tyler nem értette, kiről beszélt. Az ajtónál találtam magamat, kezem a kilincsen. A vágy, hogy lássam őt, egyre erősebb volt. Emlékeztetnem kellett magamat az óvatosságra.

- Ott állt mellettem.

- Cullen? „Huh, ez furcsa” Nem is vettem észre. „Megesküdnék rá.” Igaz, minden olyan gyorsan történt. Nem esett baja?

- Nem hiszem. Ő is itt van valahol, de neki nem volt szüksége hordágyra.

Láttam, hogy elgondolkodott, a gyanakvás feltűnt a szemében, de ezek az apró változások az arckifejezésében elkerülték Tyler figyelmét.

„Csinos” Gondolta majdnem meglepetten. „Egészen összezavart. Nem a szokásos esetem... Meg kéne szereznem. Kárpótolnom kellene.”

Már az előtérben voltam, félúton a sürgősségi osztályra, anélkül, hogy akár csak egy másodpercig belegondoltam volna, mit is csináljak. Szerencsére a nővér belépett a szobába, mielőtt én megtehettem volna – Bellát vitték röntgenre. Nekidőltem a falnak egy sötét zugban a sarok mögött, és próbáltam uralkodni magamon, miközben őt elvitték.

Nem nagy ügy, hogy Tyler azt gondolta, hogy Bella csinos. Bárki észreveheti.

Nem volt semmi okom, hogy azt érezzem... *hogyan éreztem?* Bosszús voltam?

Vagy a *dühös* közelebb áll az igazsághoz? Az egésznek nem volt semmi értelme.

Ott maradtam, ahol voltam, ameddig bírtam, de a türelmetlenség végül legyőzött, és visszamentem a radiológiára. A lányt már visszavitték a

sürgősségire, de én elhatároztam, hogy vetek egy pillantást a röntgenképre, amikor a nővér hátat fordít.

Nyugodtabb lettem, mikor megtettem. A lány feje rendben volt. Nem tettem kárt benne, nem igazán.

Carlisle itt talált rám.

„Jobban nézel ki.” Jegyezte meg.

Én csak néztem, egyenesen előre. Nem voltunk egyedül, az előtér tele volt emberekkel.

„Ah, igen” A lámpához tartotta a röntgenképet, de nekem nem volt szükségem még egy pillantásra. „Látom. Teljesen jól van. Szép volt, Edward.”

Apám helyeslése kevert reakciót váltott ki belőlem. Elégedett voltam, kivéve, hogy tudtam, nem helyeselné, amit most tenni készültem. És végül, nem helyeselné, ha tudná az igazi motivációm...

- Azt hiszem, beszélek veled, mielőtt meglát téged. – Mormoltam az orrom alatt.

- Viselkedj természetesen, mintha semmi sem történt volna. Simítsuk el a dolgot. – Elfogadható okok.

Carlisle szórakozottan bólintott, még mindig a röntgenképet nézve.

„Nézd ezt a rengeteg gyógyult zúzódást! Vajon hányszor ejtette le az édesanyja?”

Carlisle magában nevetett a viccén.

- Kezdem azt hinni, hogy ez a lány igazán balszerencsés. Mindig rosszkor van rossz helyen.

„Forks valóban rossz hely a számára, amíg itt vagy.”

Meghátráltam.

„Menj előre. Simítsuk el a dolgot. Majd csatlakozom hozzád.”

Gyorsan, büntudatot érezve elsétáltam. Talán túl jól hazudok, ha meg tudtam téveszteni Carlisle-t.

Amikor beléptem a sürgősségre, Tyler még mindig motyogott, mentegetőzött. A lány úgy próbált megmenekülni a bűnbánata elől, hogy alvást színlelt. A szemei csukva voltak, de a légzése nem volt egyenletes és az ujjai időről időre türelmetlenül rángatóztak.

Egy hosszú pillanatig bámultam az arcát. Ez volt az utolsó alkalom, hogy látni akartam. E miatt a tény miatt éles fájdalmat éreztem a mellkasomban. Azért volt talán, mert utáltam úgy elmenni valahonnan, hogy nem oldottam meg egy rejtélyt? Ez nem tűnt elegendő magyarázatnak.

Végül vettem egy mély lélegzetet és odaléptem.

Mikor Tyler meglátott, beszélni kezdett, de én az ajkamra tettem a mutató ujjamat.

- Alszik? – mormogtam.

Bella szemei felpattantak és az arcomra fókuszáltak. Egy pillanatra kitágultak, majd összeszűkültek a bosszúságtól, vagy a gyanakvástól. Emlékeztettem magamat, hogy szerepet kell játszanom, tehát rámosolyogtam, mintha semmi különös nem történt volna ma reggel.

- Szia, Edward, - mondta Tyler – nagyon-nagyon sajnálom...

Felemeltem a kezemet, hogy félbeszakítsam a mentegetőzését.

- Egy karcolás sincs rajtam. – mondtam kényszeredetten. Gondolkodás nélkül, szélesen elmosolyodtam a saját kis viccemen.

Bámulatatosan könnyű volt semmibe venni Tylert, aki ott feküdt alig négy lábnyira tőlem, friss vérral borítva. Soha nem értettem Carlisle hogy képes erre – semmibe venni a páciensek vérét, rendbe tenni és ellátni őket. Nem volt az állandó kísértés túl veszélyes...? De most... Kezdtém érteni, ha elég erősen koncentrálsz *valami másra*, akkor a kísértés már semmiség.

Habár friss volt, Tyler vére semmiség volt Bellához képest.

Távol maradtam a lánytól és leültem Tyler matracára a lábánál.

- Szóval, mire ítélték? – kérdeztem Bellát.

Az alsó ajkát kicsit előre toltta.

- Semmi bajom, mégse engednek haza. Hogy lehet az, hogy téged nem szíjaztak egy ilyen rémséghez, mint minket, közönséges halandókat?

A türelmetlensége megint mosolygásra készítetett.

Most már hallottam Carlisle-t az előtérben.

- Ismerni kell a megfelelő embereket. – mondtam könnyedén – De ne aggódj, azért jöttem, hogy megszöktesselek.

Óvatosan figyeltem a reakcióját, mikor apám belépett a szobába. A lány szeme tágra nyílt és leesett az álla a meglepetéstől. Magamban sóhajtottam. Igen, persze, hogy észrevette a hasonlóságot.

- Nos, Miss Swan, hogy érzi magát? – kérdezte Carlisle. Volt valami csodálatosan megnyugtató a modorában, ami a legtöbb páciensnek segített. Nem tudtam volna megmondani, Bellára milyen hatással volt.

- Semmi bajom. – mondta halkán.

Carlisle a lámpához csíptette a röntgenképet az ágynál.

- A röntgen eredménye jónak tűnik. Nem fáj a feje? Edward szerint alaposan beverte.

- Nem, nem fáj. – mondta újra, sóhajtván, de ezúttal érződött a hangján a türelmetlenség. Aztán haragosan rám nézett.

Carlisle közelebb lépett hozzá és ujjával végigtapogatta a fejét, míg meg nem találta a púpot a lány haja alatt.

Nem voltam felkészülve arra az érzelemhullámra, amely ekkor végigsöpört rajtam.

Ezerszer láttam már Carlisle-t emberekkel dolgozni. Évekkel ezelőtt én is segítettem neki, nem hivatalosan, de csak akkor, ha nem volt vér a közelben. Szóval nem volt újdonság számomra, hogy látom, amint úgy érinti meg a lányt,

mintha ő is ugyanolyan ember lenne. Számtalanszor irigyeltem az önkontrolljáért, de még soha nem éreztem ehhez hasonlót. Most az önuralmánál valami többért irigyeltem. Fájó volt a különbözőség Carlisle és köztem – hogy ő ilyen lágyan, félelem nélkül meg tudta érinteni a lányt, tudva, hogy sosem tenne kárt benne.

A lány arca megrándult és én összereztem a helyemen. Egy pillanatig erősen koncentráltam, hogy nyugton bírjak maradni.

- Itt érzékeny? – kérdezte Carlisle.

A lány állá megrándult.

- Nem nagyon. – mondta.

Egy újabb apró részlet került a helyére a jelleméből: bátor volt. Nem szerette kimutatni a gyengeséget.

Jóllehet ő volt a legsebezhetőbb teremtés, akit valaha láttam, ő mégsem akart gyengének látszani. Egy halk kuncogás csúszott ki a számon.

Újabb átható pillantást vetett rám.

- Nos, - mondta Carlisle – az édesapja odakinn van a váróban - ha akar, haza mehet vele. De azonnal jöjjön vissza, ha csak egy kicsit is szédül, vagy valami gond adódik a látásával.

Az apja itt volt? Kutattam a gondolatok között a zsúfolt váróban, de nem tudtam elkapni bonyolult gondolatait, mielőtt a lány újra megszólalt, ideges arccal.

- Nem mehetnék vissza az iskolába?

- Talán jobb lenne, ha ma még pihenne egy kicsit. – javasolta Carlisle.

A szemem felém rebbentek.

- És ő visszamehet az iskolába?

Viselkedj normálisan, el kell simítani a dolgot... ne vedd figyelembe, hogy milyen érzés, amikor a szemedbe néz...

- Valakinek meg kell vinnie a jó hírt, hogy életben maradtunk. – mondtam.

- Ami azt illeti, - helyesbített Carlisle -, úgy látom, az iskola nagyobbik része úgyis odakinn van a várószobában.

Ezúttal előre láttam, hogy fog reagálni – a figyelemtől való idegenkedést. Nem okozott csalódást.

- Jaj, nem! – nyögte és a kezébe temette az arcát.

Örültem, hogy végre jól tippeltem. Kezdtém kiismerni...

- Netán mégis inkább itt maradna? – kérdezte Carlisle.

- Nem, nem! – mondta gyorsan, majd átlendítette a lábát a matrac szélén és lejjebb csúszott, míg a lába a földre nem került. Egyensúlyát veszítve visszaesett Carlisle karjaiba. Carlisle elkapta és megtartotta.

Újra előntött az irigység.

- Jól vagyok. – mondta halványan elpirulva a lány, mielőtt Carlisle kommentálhatta volna az eseményeket. Persze Carlisle-t ez nem zavarta. Megbizonyosodott róla, hogy a lány visszanyerte az egyensúlyát, majd visszahúzta a kezét.

- Vegyen be Tylenolt, ha fáj. – utasította Carlisle.

- Egyáltalán nem fáj annyira.

Carlisle mosolyogva aláírta a kórlapot.

- Úgy hallom, elképesztő szerencséje volt.

Kicsit felém fordította az arcát és keményen rám nézett.

- Szerencsém volt, hogy Edward ott állt a közvetlen közelemben.

- Óh, igen, persze. – értett egyet gyorsan Carlisle, meghallva a lány hangjában azt, amit én is hallottam. A gyanúját nem írta a képzelete számlájára. Még nem.

„Innentől a tiéd.” Gondolta Carlisle. *„Intézd úgy, ahogy jónak látod.”*

- Kösz szépen. – suttogtam gyorsan és halkán. Egyetlen ember sem hallotta meg. Carlisle ajkai egy kicsit felfelé görbültek a szarkazmusom hatására, majd Tylerhez fordult.

- Attól tartok, *neked* kicsit hosszabb ideig kell velünk maradnod. – mondta, miközben megvizsgálta a vágásokat az arca bal oldalán.

Hát, én okoztam ezt a galibát, csak úgy igazságos, ha én is rendezem el.

Bella szándékosan felém sétált és nem is állt meg addig, míg kényelmetlenül közel nem jött hozzám. Eszembe jutott, mennyire szerettem volna ez előtt az egész előtt, hogy megközelítsen... Ez most olyan volt, mint ennek váagnak a kigúnyolása.

- Ráérsz egy percre? Beszélni szeretnék veled. – sziszegte.

Forró lélegzete súrolta az arcomat és én hátráltam egy lépést. Valahányszor a közelemben volt, kihozta belőlem a legrosszabbat, a sürgető ösztöneimet. Méreg gyűlt a számba, a testem támadásra készült – el akartam kapni és a fogaimhoz ütni.

Az eszem erősebb volt a testemnél, de csak kicsivel.

- Apád vár. – emlékeztettem szorosan összezárt állkapoccsal.

Bella Carlisle és Tyler felé pillantott. Tyler nem törődött velünk, de Carlisle ellenőrizte minden rezdülésemet.

„Óvatosan, Edward.”

- Szeretnék négy szemközt beszélni veled, ha nem bánod. – erősködött halk hangon.

Azt akartam mondani neki, hogy igenis, nagyon bánom, de tudtam, hogy végül úgyis ezt kell majd mondanom. Jól kellene boldogulnom vele.

Tele voltam ellentétes érzelmekkel, miközben a folyosón sétáltam a lány botladozó lépteit hallgatva, és megpróbáltam nem elcsüggedni.

Megvolt a látszat, amit fent kellett tartanom. Tudtam az eljátszandó szerepet – le kellett írnom magam. Alávaló leszek. Hazudok, kigúnyolom és kegyetlen leszek.

Ez szemben állt minden jobb ösztönzéssel – az emberi ösztönzéseimmel, amelyekbe az elmúlt években belekapaszkodtam. Soha nem akartam még ennél jobban kiérdemelni valaki bizalmát, mint most, amikor ennek minden lehetőségét tönkre kellett tennem.

Még rosszabbá tette ezt az a tudat, hogy ez lesz az utolsó emléke rólam. Ez volt a búcsújelenetem.

Odafordultam hozzá.

- Mit akarsz? – kérdeztem hidegen.

Hátrahőkölt ellenségességem hallatán. A szeméit zavartan elfordította, ez az arckifejezés kísértett engem...

- Még tartozol nekem egy magyarázattal. – mondta halkán és az arca elefántcsont színűvé vált.

Nehéz volt megtartani a hangom durvaságát.

- Megmentettem az életedet – nem tartozom neked semmivel.

Meghátrált – nekem pedig rosszul esett látni, hogy a szavaim megsebeztek.

- De hát megígérted! – suttogta.

- Bella, te beverted a fejed, és nem tudod, mit beszélsz.

Előre szegezte az állát.

- Az égvilágon semmi baj a fejemmel.

Most már dühös volt, és ez megkönnyítette a helyzetemet. Álltam a tekintetét és még barátságtalanabb arcot vágtam.

- Mit akarsz tőlem, Bella?

- Tudni akarom az igazat. Tudni akarom, miért kell hazudoznom a kedvedért.

Jogos kívánság volt és bosszantott, hogy meg kellett tagadnom.

- Miért, szerinted mi történt? – morogtam.

Áradni kezdtek a szavai.

- Annyit tudok, hogy még csak a közelemben sem voltál. Tyler sem látott, úgyhogy ne mondd nekem, hogy azért van az egész, mert bevartam a fejem. Az a teherautó majdnem elgázolt mind a kettőnket... de végül... Te pusztán kézzel behorpasztottad az oldalát, aztán behorpasztottad a másik autót is, neked meg semmi bajod... Az a furgon majdnem összezúzta a lábamat, de te megállítottad, kiemeltél alóla...

Hirtelen összeszorította a fogait és a szemei csillogtak az elfojtott könnyektől. Gúnyos arckifejezéssel bámultam rá, pedig igazából rémületet éreztem; a lány mindent látott.

- Azt képzeled, hogy leemeltem rólad a teherautót? – kérdeztem maró gúnyjal. Kimért biccentéssel válaszolt.

A hangom még gúnyosabb lett.

- Azzal tisztában vagy, ugye, hogy ezt senki nem fogja elhinni neked. Komoly erőfeszítés árán sikerült megzaboláznia a dühét. Amikor válaszolt, minden szót lassan, megfontoltan ejtett ki.

- Nem fogom elmondani senkinek.

Komolyan mondta – láttam a szemében. Minden dühe és sértettsége ellenére meg fogja tartani a titkomat.

Miért?

A sokk egy fél pillanatra lerombolta a gondosan felépített álcámat, aztán összeszedtem magam.

- Akkor meg mit számít, hogy mi történt? – kérdeztem azon dolgozva, hogy a hangom továbbra is rideg legyen.

- Nekem számít. – mondta hevesen. - Nem szeretek hazudni, úgyhogy szeretném, ha nyomós okom lenne rá.

Azt kérte, bízzak benne. Annyira, mint amennyire én akartam, hogy ő bízson *bennem*. Ezt a vonalat nem léphettem át.

A hangom továbbra is érdes volt.

- Nem lenne jobb ha, egyszerűen megköszönnéd nekem, hogy megmentettelek, és annyiban hagynád a dolgot?

- Köszönöm. – mondta magában dühöngve, és várt.

- Nem fogod annyiban hagyni, mi?

- Nem én!

- Ebben az esetben... - ha akartam volna, se tudtam volna elmondani neki az igazat... de nem is akartam. Inkább találja ki a saját sztoriját, minthogy megtudja, mi is vagyok, mert semmi nem lehet rosszabb az igazságnál – egy élő rémkép vagyok, mintha egyenesen egy rémtörténet lapjaiból léptem volna elő. – Remélem, örömdre szolgál a csalódás.

Haragosan meredtünk egymásra. Furcsán megnyerő volt a haragja. Mint egy dühös macska, lágy és ártalmatlan, akaratlanul is sebezhető.

Elpirult és újra összeszorította fogait.

- Egyáltalán miért avatkoztál közbe?

Nem számítottam erre a kérdésre, nem volt rá előre kigondolt válaszom. Nem tudtam tovább játszani a szerepemet. Éreztem, ahogy a maszk eltűnik az arcomról, és most az egyszer az igazsághoz híven válaszoltam neki.

- Nem tudom.

Még egyszer ránéztem az arcára – még mindig dühös volt, és a pír sem tűnt még el róla -, aztán megfordultam és otthagytam.

4. Vízió

Visszamentem az iskolába. Ez volt a helyes dolog, a leginkább „feltűnés mentes” viselkedés.

A nap végére, majdnem minden tanuló visszatért már az osztályába. Csak Tyler, Bella és néhány másik diák, - akik valószínűleg arra használták a balesetet, hogy lóghassanak- maradt távol.

Nem kellett volna ilyen nehéznek lenni számomra, hogy helyesen cselekedjek. Mégis, egész délután összeszorított fogakkal küzdöttem a vágy ellen, hogy én is ellőgjak – hogy újra megkeressem a lányt.

Mint egy vadász. Egy megszállott vadász. Egy megszállott, vámpír vadász.

Az iskola, a mai nap valahogy még unalmasabbnak tűnt, mint egy héttel ezelőtt. Mint a kóma. Mintha a színek eltűntek volna a téglákról, a fákról, az égről, az arcokról körülöttem... A repedéseket bámultam a falakon.

Volt még egy helyes dolog, amit meg kellett volna tennem... de nem tettem. Természetesen, ez egyben egy rossz dolog is volt. Csak azon múltott, honnan nézed.

Egy Cullen szemszögéből – nem csak mint vámpír, hanem mint Cullen, valaki, aki egy családhoz tartozott, egy ilyen ritka dologhoz a mi világunkban – a helyes dolog valahogy így hangzott volna:

„Meglepett, hogy az osztályban látlak, Edward. Hallottam, hogy te is érintett voltál abban a szörnyű balesetben ma reggel.”

*„Igen, Mr. Banner, de szerencsém volt.” Egy barátságos mosoly.
„Végül is nem sérültem meg... Bárcsak ugyanezt mondhatnám Tylerrel és Belláról.”*

„Hogy vannak?”

*„Azt hiszem Tyler jól van... csak néhány felszíni sérülés a szélvédő üvegétől. Bella felől nem vagyok biztos.” Egy aggódó homlokráncolás.
„Lehet, hogy agyrázkódása van. Úgy hallottam, egy ideig eléggé össze volt zavarodva – még képzelődött is. Az orvosok aggódtak...”*

Így kellett volna mennie. A családomnak tartoztam ezzel.

„Meglepett, hogy az osztályban látlak, Edward. Hallottam, hogy te is érintett voltál abban a szörnyű balesetben ma reggel.”

„Én nem sérültem meg.” Semmi mosoly.

Mr. Banner kényelmetlenül áthelyezte a súlypontját a másik lábára.

„Nem tudod hogy van Tyler Crowley és Bella Swan? Úgy hallottam, volt néhány sérülés...”

Megvontam a vállam. „Nem tudom.”

Mr. Banner megköszöri a torkát. „Ö, rendben...” mondta, jeges pillantásom egy kicsit erőltetetté tette a hangját.

Gyorsan visszasétált az osztályterem elejébe, és elkezdte az órát.

Helytelen volt ezt tenni. Kivéve, ha egy rejtettebb szemszögből nézted.

Egyszerűen csak olyan... lovagiatlannak tűnt, a háta mögött befeketíteni a lányt, főleg hogy sokkal megbízhatóbb volt, mint amilyenről álmodtam. Semmit sem mondott, amivel elárulhatott volna, annak ellenére, hogy jó oka volt rá. Áruljam el őt, amikor nem tett mást, csak megőrizte a titkomat?

Volt egy közel azonos beszélgetésem Mrs. Goff-fal is – csak nem angolul, hanem spanyolul- miközben Emmett vetett rám egy jelentőségtejes pillantást.

Remélem jó magyarázatod van a történetekre. Rosalie már háborúra készül.

A szememet forgattam, anélkül, hogy rá néztem volna.

Igazából sikerült előállnom egy tökéletesen hangzó magyarázattal. Ha nem tettem volna semmit, hogy megállítsam az autót, mielőtt elgázolta volna a lányt... Visszahőköltem a gondolattól. De ha elütötte volna, ha megsérült volna, és elkezdett volna vérezni, vörös vére az aszfalton, friss vérének illata a levegőben...

Újra megborzongtam, de nem csak a rettenet miatt. Egy részem beleborzongott a vágyakozásba. Nem, nem lennék képes látni, hogy vérzik, anélkül hogy elárulnám magunkat egy sokkal utálatosabb, és rettenetesebb módon.

Tökéletes indok lett volna... de nem fogom használni. Túl szégyenletes volt.

És sokáig nem is gondoltam erre a tényre.

Vigyázz Jasperrel, mondta Emmett, visszatérítve a jelenbe. Ő nem olyan mérges... de elszántabb.

Láttam hogy érti, és a szoba egy pillanatra eltűnt előlem. A dühöm olyan felemészítő volt, hogy vörös köd felhőzte a látásom. Azt hittem meg fog fojtani.

CSSSS, EDWARD! URALKODJ MAGADON! Üvöltött rám Emmett, a fejében. Kezét a vállamra rakva tartott a széken, mielőtt fel tudtam volna ugrani. Ritkán használta a teljes erejét – ritkán volt rá szükség, sokkal erősebb volt, mint bármelyik vámpír akivel eddig találkoztunk – de most használnia kellett. Inkább megragadta a karomat, mint hogy lenyomjon. Ha lenyomva tartott volna, a szék alattam összetörök.

NYUGALOM! Utasított.

Megpróbáltam lenyugodni, de nehéz volt. A düh, a fejemben égetett.

Jasper semmit sem fog tenni, amíg nem beszéltük meg. Csak gondoltam tudnod kéne, mit forgat a fejében.

Próbáltam lenyugodni, és éreztem, hogy Emmett lazít a szorításán.

Próbálg meg nem előadni több mutatványt. Így is elég bajban vagy.

Vettem egy mély levegőt, és Emmett eleresztett.

Automatikusan körbenéztem a teremben, de az összetűzésünk olyan rövid, és csendes volt, hogy csak néhány Emmett mögött ülő ember vette észre. Egyikük sem tudta mi okozta, így nem is foglalkoztak vele. Cullenék különösek voltak – ezt már mindenki tudta.

Fenébe, kölyök, te aztán belekeveredted, tette hozzá Emmett, együttérzéssel a hangjában.

„Harapd le a fejem,” morogtam a fogam között, és hallottam a halk kuncogását.

Emmett nem neheztelt, és valószínűleg hálásabbnak kellett volna lennem az egyszerű természetéért. De láttam, hogy Jasper szándékában ő is lát értelmet, hogy megfontolja, melyik lenne a legjobb mód a támadásra.

Égetett a méreg, de kordában tartottam. Igen, Emmett erősebb volt mint én, de még sosem győzött le. Azt mondta, azért mert csaltam, pedig a gondolatok hallása épp annyira a részem volt, mint neki a temérdek ereje. Méltó ellenfelek voltunk.

Ellenfelek? Itt fog ez az egész végződni? Harcolni fogok a családommal szemben, egy emberért, akit alig ismertem?

Egy percig elgondolkoztam ezen, ahogy a lány törékeny teste a karjaimban van, szembeállítva Jasperrel, Rose-zal, és Emmett-tel – emberfeletti erős és gyors, ösztönös gyilkoló gépekkel...

Igen, harcolni fogok érte. A családommal szemben. Megborzongtam.

De nem lett volna igazságos itt hagyni őt védtelenül, amikor én voltam az, aki veszélybe sodorta.

Egyedül nem győzhetek, hármukkal szemben nem. Azon gondolkoztam, ki fog mellém állni.

Carlisle, természetesen. Senkivel se fog harcolni, de teljesen ellene lesz Rose és Jasper terveinek. Talán csak erre lesz szükségem. Meglátom...

Esme, kétséges. Nem lesz ellenem, és gyűlölni fogja, hogy nem érthet egyet Carlisle-lal, de elfogad majd minden tervet, ami egyben tartaná a családját. Neki a legfontosabb nem a helyes dolog lesz, hanem én. Ha Carlisle volt a családuk lelke, akkor Esme a szíve. Carlisle olyan vezetőt adott nekünk, aki megérdemelte, hogy kövessük, Esme ezt a követést változtatta szeretetté. Szerettük egymást – még a méreg ellenére is amit Rose és Jasper iránt éreztem most, még ha azt is terveztem, hogy szembeszállok velük, hogy megmentsem a lányt, tudtam hogy szeretem őket.

Alice... Fogalmam sincs. Valószínűleg azon fog múlni, hogy mit lát. Azt hiszem a győztes oldalára fog állni.

Szóval segítség nélkül kellesz ezt megtennem. Egyedül nem voltam ellenfél számukra, de nem fogom hagyni, hogy a lányt miattam bántsák. Ez kitérő hadműveletet jelentett...

A dühöm csillapodott egy kicsit, a hirtelen eszembe jutott rossz vicc miatt. El tudtam képzelni, hogy reagálna a lány, amikor elrabolom őt. Persze, ritkán találtam el a reakcióit – de hogy máshogy reagálhatna, mint hogy halálra rémül?

Nem voltam benne biztos, hogy tudnám kivitelezni az elrablását. Nem leszek képes sokáig közel maradni hozzá. Talán csak vissza kéne vinnem az anyjához. De ez veszélyes lenne. Számára.

És számomra is, értettem meg hirtelen. Ha véletlenül megölném... Nem tudtam pontosan mennyi fájdalmat okozna, de azt tudtam, hogy az érzés heves lenne, és sokoldalú.

Az idő gyorsan telt, amíg a gondokkal foglalkoztam, amikkel szembe kellett néznem: egy vita várt rám otthon, konfliktus a családommal, és gondok, amikkel azután kellesz szembenéznem...

Nos, többet nem panaszkodhattam, hogy az életem unalmas lenne az iskolán *kívül*. A lány ezt teljesen megváltoztatta.

Emmett és én csendben az autóhoz sétáltunk, amikor a csengő megszólalt. Aggódott miattam, és aggódott Rosalie miatt. Tudta kinek az oldalára kellesz állnia egy vitában, és ez zavarta őt.

A többiek a kocsiban vártak ránk, szintén csendben. Nagyon csendes csoport voltunk. Csak én hallhattam a kiabálást.

Idióta! Őrült! Hülye! Tökkelütött! Önző, felelőtlen bolond! Rosalie kitartóan üvöltötte a sértéseit a fejében. Így nehéz volt hallani a többieket, de megpróbáltam nem oda figyelni rá.

Emmettnek igaza volt Jasperrel kapcsolatban. Biztos volt az elhatározásában.

Alice zaklatott volt, aggódott Jasper miatt, ahogy végig ugrált a látomásain. Nem számított Jasper melyik úton ment a lányért, Alice mindig ott látott engem, megakadályozva őt. Érdekes... sem Rosalie, sem Emmett nem voltak vele a víziókban. Szóval Jasper úgy tervezte egyedül fog dolgozni. Ez megkönnyíti a dolgokat.

Jasper volt a legjobb, legtapasztaltabb harcos közülünk. Az egyetlen előnyöm az volt, hogy hallottam a mozdulatait, mielőtt megtehetné volna őket.

Sosem harcoltam még Emmettel vagy Jasperrel a játékon kívül. Rosszul éreztem magam a gondolat miatt, hogy tényleg megpróbálok ártani Jaspernek...

Nem, nem fogom bántani. Csak megakadályozom. Ez minden.

Alicre koncentráltam, megjegyezve Jasper különböző támadási terveit.

Ahogy ezt tettem, a víziók megváltoztak, egyre messzebb és messzebb kerülve a Swan háztól. Korábban vágtam el az útját...

Hagyd abba Edward! Nem történhet így. Nem fogom hagyni.

Nem válaszoltam, csak tovább figyeltem.

Elkezdett távolabb keresgélni, a ködös és bizonytalan lehetőségek között. Mind homályos volt, és határozatlan.

A feszült csönd nem változott meg egész haza vezető úton. Leparkoltam a nagy garázsban; Carlisle Mercedesé ott állt Emmett nagy jeepje, Rose M3-a, és az én Vanquish-em mellett. Örültem, hogy Carlisle már itthon van – ennek a csendnek robbanással lesz a vége, és azt akartam ő is ott legyen, amikor ez megtörténik.

Egyenesen az ebédlőbe mentünk.

A szobát természetesen sose használtuk a rendeltetésének megfelelően. De egy hosszú, ovális mahagóni asztallal és székekkel volt berendezve – ügyeltünk rá, hogy minden a látszatnak megfelelő legyen. Carlisle szerette konferencia teremként használni. Egy csoport ilyen erős, és különböző személyiségnek néha szükséges volt megvitatni a dolgokat nyugodtan, ülő helyzetben.

Volt egy olyan érzésem, hogy ez ma nem sokat fog segíteni.

Carlisle a szokásos székén ült, a szoba keleti végénél. Esme mellette volt – az asztal felett egymás kezét megfogták.

Esme engem nézett, arany szemei tele szomorúsággal.

Maradj. Ez volt az egyetlen gondolata.

Azt kívántam bár rá tudnék mosolyogni a nőre, aki igazán az anyám volt, de jelen pillanatban nem tudtam őt megnyugtatni.

Leültem Carlisle másik oldalára. Esme átnyúlt mellette, szabad kezét a vállamra téve. Fogalma se volt róla, mi készülődik, csak miattam aggódott.

Carlisle jobban tisztában volt a helyzettel. Ajkait szorosan összeszorította, homlokát ráncok borították. Az arc kifejezése túl öreges volt, fiatal vonásaihoz.

Ahogy mindenki leült, láttam a határokat kirajzolódni.

Rosalie pontosan Carlisle-lal szemben ült le, a hosszú asztal másik végére. Végig engem bámult, egyszer sem fordítva el a tekintetét.

Emmett mellé ült, mind az arca, mind a gondolatai nehézkesek voltak.

Jasper hezitált, majd a falhoz állt Rosalie mögött. Eltökélt volt, nem érdekelt a vita végkimenetele. Összeszorítottam a fogaimat.

Alice jött be utoljára, szemei valami távoli dologra fókuszáltak – a jövőre, de még mindig túl homályos volt ahhoz, hogy használható legyen. Gondolkodás nélkül Esme mellé ült. A homlokát dörzsölte, mintha fájfájása lenne. Jasper megrándult, és meggondolta, hogy odamegy hozzá, de végül egyhelyben maradt.

Vettem egy mély lélegzetet. Én idéztem ezt elő – nekem kellett először beszélem.

„Sajnálom,” mondtam, először Rose-ra, Jasperre, majd Emmettre nézve. „Egyikőtöket sem akartam kockázatnak kitenni. Meggondolatlan voltam, és teljes felelősséget vállalok a cselekedeteimért.”

Rosalie siralmasan nézett rám. „Hogy érted, hogy ' teljes felelősséget vállalsz '? Helyre fogod hozni?”

„Nem úgy, ahogy te gondolod.” Mondtam, odafigyelve, hogy a hangom sima, és csöndes maradjon. „Most azonnal elmegyek, ha az jobbá teszi a dolgokat.” *Ha elhiszem, hogy a lány biztonságban lesz, ha elhiszem, hogy egyikőtök se fog hozzá érni,* egészítettem ki magamban.

„Ne,” mormolta Esme. „Ne, Edward.”

Megsimogattam a kezét. „Csak néhány év.”

„Esmének igaza van,” mondta Emmett. „Most nem mehetsz sehova. A legkevésbé sem segítene. Tudnunk kell, az emberek mit gondolnak, most jobban, mint valaha.”

„Alice látni fogja, ha valami baj van.” Vitatkoztam.

Carlisle megrázta a fejét. „Szerintem Emmettnek igaza van, Edward. A lány jobban fog arra hajlani, hogy beszéljen, ha te eltűnsz. Vagy mind megyünk, vagy egyikünk sem.”

„Semmit se fog mondani.” Jelentettem ki gyorsan. Rose közel volt a kitöréshez, és ezt a tényt előbb a tudtukra akartam adni.

„Nem ismered a gondolatait,” Emlékeztetett Carlisle.

„Tudom. Alice, segítenél?”

Alice fáradtan nézett fel rám. „Nem látom mi fog történni, ha erről nem veszünk tudomást.” Pillantott Rose és Jasper felé.

Nem, nem látta a jövőt – nem akkor, amikor Rosalie és Jasper ennyire eltökéltek voltak ebben az ügyben.

Rosalie tenyere hangosan csattant az asztalon. „Nem adhatunk esélyt az embernek, hogy bármit is mondjon! Carlisle, ezt be kell látnod. Még, ha el is határozzuk, hogy mindannyian eltűnünk, nem hagyhatunk hátra történeteket. Annyira máshogy élünk, mint a mi fajtánk – tudod, hogy vannak, akik örömmel vennének bármilyen indokot, hogy újjal mutogassanak ránk. Óvatosabbnak kell lennünk, mint bárki másnak!

„Már hagytunk hátra híreszteléseket korábban is.” Emlékeztettem.

„Csak híreszteléseket és gyanúkat, Edward. Nem szemtanúkat és bizonyítékot!”

„Bizonyíték!” Gúnyolódtam.

De Jasper bólintott, a szemei borúsak voltak.

„Rose – ” kezdte Carlisle.

„Hadd fejezzem be, Carlisle. Nem kell nagy dolognak lennie. A lány megütötte a fejét ma. Szóval, a sérülések talán súlyosabbak voltak, mint amilyenek tűntek.” Rosalie megvonta a vállát. „Minden halandó úgy fekszik le, hogy talán sose ébred fel. A többiek elvárják tőlünk, hogy takarítsunk össze magunk után. Igazából ez Edward feladata lenne, de ő nyilvánvalóan nem lesz képes rá. Tudod, hogy vissza tudom magamat fogni. Nem fogok bizonyítékot hátrahagyni.”

„Igen, Rosalie, mindannyian tudjuk, milyen gyakorlott gyilkos vagy,” morogtam.

Mérgesen felszisszent.

„Edward, kérlek,” mondta Carlisle, majd Rosalie-hoz fordult. „Rosalie, Rochesterben máshogy vélekedtem, mert éreztem, hogy jogod van

igazságot szolgáltatni. Azok a férfiak, akiket megöltél, szörnyen bántak veled. Itt teljesen más a helyzet. A Swan lány ártatlan.”

„Ez nem személyes Carlisle,” mondta Rosalie, a fogai között. „Csak meg akarom magunkat védeni.”

Egy pillanatig csend volt, amíg Carlisle átgondolta a válaszát. Amikor bólintott, Rosalie szemei felvillantak. Jobban kellett volna ismernie. Még ha nem is hallottam volna a gondolatait, akkor is tudtam volna, mit fog mondani. Carlisle sose egyezett volna bele.

„Megértelek Rosalie, de... nagyon szeretném, ha a családunk meg is érdemelné a védelmet. Egy véletlen... baleset vagy az önkontroll elvesztése sajnálatosan része annak, akik vagyunk.” Kedves volt tőle, hogy magát is belevette a többes számba, holott vele még egyszer sem történt meg. „De egy ártatlan gyereket hidegvérrel meggyilkolni, egészen más dolog. Úgy hiszem, a kockázat, amivel fenyegethet, akár beszél a gyanújáról, akár nem, semmi a másik kockázathoz képest. Ha kivételeket teszünk, hogy megvédjük magunkat, valami sokkal fontosabbat kockáztatunk. Azt, hogy a lényegét veszítjük el annak, akik vagyunk.”

Nagyon figyeltem az arckifejezéseimre. Sikerült megállnom, hogy vigyorogjak. Vagy hogy elkezdjek tapsikolni, amit szívem szerint tettem volna.

Rosalie mogorván nézett. „Ez csak felelősségteljes viselkedés.”

„Ez érzéketlenség,” javította ki Carlisle finoman. „Minden élet drága.”

Rosalie felsóhajtott és alsó ajkát duzzogva elbiggyesztette. Emmett megcirógatta a vállát. „Rendben lesz, Rose,” bátorította halkán.

„A kérdés csak az,” folytatta Carlisle, „hova kéne költöznünk?”

„Nem,” nyögte Rosalie. „Csak most jöttünk ide. Nem akarom megint újrakezdeni a második évemet a gimiben!”

„Természetesen megtarthatod a jelenlegi életkorodat.” Mondta Carlisle.

„Hogy annyival korábban kelljen megint költöznünk?” ellenkezett.

Carlisle megvonta a vállát.

„Szeretek itt lenni! Olyan ritkán süt a nap, szinte *normálisak* lehetünk.”

„Nos, nem kell most rögtön döntenünk. Várhatunk, és meglátjuk, ha majd szükséges lesz. Edward biztosnak tűnik benne, hogy a Swan lány hallgatni fog.”

Rosalie felhorkantott.

De többé nem aggódtam Rose miatt. Láttam, hogy ki fog tartani Carlisle döntése mellett, nem számít mennyire volt dühös rám. A beszélgetésük továbbhaladt a lényegtelen részletekre.

Jaspert nem hatotta meg.

Értettem miért. Mielőtt ő és Alice találkoztak, harcmezőn élt, egy kegyetlen hadszíntéren. Tudta mit von maga után, ha valaki semmibe veszi a szabályokat – saját szemével látta a szörnyű következményeket.

Az sokat elmondott, hogy nem próbálta meg lenyugtatni Rosalie-t a képességével, és nem is próbálta meg feldühíteni. Távol tartotta magát a beszélgetéstől – felülemelkedett rajta.

„Jasper,” mondtam.

Rám nézett, arca kifejezéstelen maradt.

„Nem ő fog megfizetni az én hibámért. Nem hagyom.”

„Akkor hasznot fog húzni belőle? Ma meg kellett volna halnia, Edward. Én csupán rendbe teszem a dolgokat.”

Megismételtem a szavaimat, nyomatékosítva őket. „Nem hagyom.”

Felhúzta a szemöldökeit. Ezt nem várta – nem hitte, hogy meg fogom állítani.

Egyszer megrázta a fejét. „Nem fogom hagyni, hogy Alice veszélyben éljen, még ha csekély veszélyben is. Sosem érezted azt, senki iránt, amit én érzek iránta, Edward, és te nem élted át azt, amit én, akár láttad az emlékeimet, akár nem. Nem értheted.”

„Ezt nem vitatom, Jasper. De most megmondom neked, nem fogom hagyni, hogy bántsod Isabella Swant.”

Egymást bámultuk – nem ellenségesen, de azért felmérve a másikat. Éreztem, ahogy a hangulatomat próbálgatta, az eltökéltségemet tesztelve.

„Jazz,” mondta Alice, félbeszakítva minket.

Még egy pillanatig engem bámult, aztán rá nézett. „Ne fáradj azzal, hogy azt mondod, tudsz vigyázni magadra, Alice. Ezt már tudom. De akkor is - ”

„Nem ezt akartam mondani,” szakította félbe Alice. „Szerettem volna kérni tőled valamit.”

Láttam mi jár a fejében, és leesett az állam, ahogy hangosan levegőért kaptam. Döböntően bámultam rá, csak bizonytalanul érzékelve, hogy most már mindenki engem nézett.

„Tudom, hogy szeretsz. Köszönöm. De igazán nagyra értékelném, ha nem próbálnád meg megölni Bellát. Először is, mert Edward komolyan gondolja, és nem akarom, hogy ti ketten harcoljatok. Másodszor pedig, mert Bella a barátom. Vagyis, majd az lesz.”

Kristálytisztán láttam a fejében: Alice, mosolyogva, jéghideg fehér karja a lány meleg, törékeny vállain. Bella is mosolygott, a karja Alice dereka körül.

A látomás sziklaszilárd volt, csak az volt a kérdés, mikor következik be.

„De... Alice...” nyögte ki Jasper. Nem tudtam felé fordítani a fejem, hogy lássam az arckifejezését. Nem tudtam elszakítani magam a képtől Alice fejében, hogy rá figyeljek.

„Egy nap szeretni fogom őt, Jazz. Nagyon mérges leszek, ha nem hagyod őt élni.”

Még mindig Alice gondolataihoz voltam láncolva. Láttam felvillanni a jövőt, ahogy Jasper határozottsága megingott Alice váratlan kérésére.

„Ah,” sóhajtotta – Jasper elbizonytalanodása előhozott egy új jövőt. „Látod? Bella semmit sem fog mondani. Nincs mi miatt aggódnia.”

Ahogy kimondta a lány nevét... mintha máris közel állnának egymáshoz...

„Alice,” fulladoztam. „Mi... ez...?”

„Mondtam, hogy változás közeleg. Nem tudom, Edward.” Összezárta az állkapcsát, és láttam, hogy van még valami. Próbált nem gondolni rá, hirtelen erősen koncentrált Jasperre, annak ellenére, hogy ő túl döbönt volt ahhoz, hogy sokat haladjon a döntésében.

Néha ezt csinálta, amikor próbált valamit elrejtene előlem.

„Mi az, Alice? Mit titkolsz?”

Hallottam Emmett zúgolódását. Mindig zavarta, amikor Alice-szel ilyen beszélgetéseket folytattunk.

Megrázta a fejét, megpróbálva kizárni engem.

„A lányról van szó?” Kérdeztem. „Belláról?”

Összeszorított fogakkal koncentrált, de mikor kimondtam Bella nevét, kicsúszott a kezéből. Csak egy pillanatig tartott, de ennyi is elég volt.

„NEM!” üvöltöttem. Hallottam, ahogy a székem koppan a padlón, és csak ezután vettem észre, hogy talpon vagyok.

„Edward!” Carlisle is felállt, karját a vállamra tette. Alig vettem észre.

„Tisztán látszik,” suttogta Alice. „Minden egyes perccel eltökéltebb leszel. Csak két út maradt számára. Vagy az egyik, vagy a másik, Edward.”

Láttam, amit ő látott... de nem tudtam elfogadni.

„Nem,” mondtam újra, nem volt hangom a tagadáshoz. Üresnek éreztem a lábaimat, és meg kellett támaszkodnom az asztalban.

„Lenne szíves valaki beavatni a többieket is a rejtélybe?” panaszkodott Emmett.

„El kell mennem,” suttogtam Alice-nek, figyelmen kívül hagyva őt.

„Edward, ezen már túl vagyunk.” Mondta Emmett hangosan. „Ez a legjobb út ahhoz, hogy a lány beszélni kezdjen. Amellett, ha elmész, nem fogjuk tudni biztosra, hogy beszél-e, vagy sem. Maradnod kell, és meg kell ezzel birkóznod.”

„Nem látom, hogy bárhova is elmennél, Edward.” Mondta nekem Alice. „Nem tudom, hogy eltudsz-e még egyáltalán menni.” *Gondold meg, tette hozzá némán. Gondold végig ezt.*

Láttam hogyan érti. Igen, az ötlet, hogy soha többé nem látom a lányt... fájdalmas volt. De szükséges is. Nem hagyhattam beteljesülni egyik jövőképet sem, amikre szemlátomást én ítéltém őt.

Nem vagyok teljesen biztos Jasperben, Edward, folytatta Alice. Ha elmész, ha úgy gondolja, hogy veszélyt jelent számunkra...

„Nem hallok ilyet,” ellenkeztem vele, még mindig csak félig odafigyelve a beszélgetésünkre. Jasper habozott. Semmit se tett volna, amivel Alice-nek fájdalmat okozhat.

Nem ebben a pillanatban. Kockáztatnád az életét azzal, hogy védtelenül itt hagyod?

„Miért csinálod ezt velem?” nyögtem. A fejemet a kezeimbe tettem.

Nem én voltam Bella védelmezője. Nem lehettem az. Nem volt erre elég bizonyíték Alice látomása?

Én is szeretem őt. Vagy majd fogom. Ez nem ugyanaz, de attól még mellette akarok lenni.

„Te is szereted?” suttogtam hitetlenül.

Felsóhajtott. *Olyan vak vagy, Edward. Hát nem látod hová tartasz? Nem látod, hogy hol vagy máris? Ez elkerülhetetlenebb, mint hogy a Nap keleten fog felkelni. Látva, amit én látok...*

Rémülten megráztam a fejem. „Nem.” Próbáltam eltűntetni a víziót, amit mutatott nekem. „Nem kell így történnie. El fogok menni. Meg fogom változtatni a jövőt.”

„Megpróbálhatod.” Mondta szkeptikusan.

„Ó, ugyan már!” kiáltotta Emmett.

„Figyelj oda,” sziszegte Rose. „Alice látja, hogy beleesett egy emberbe! Milyen klasszikus, Edward!”

Alig hallottam őt.

„Mi?” mondta Emmett meghökkenve. Aztán kirobbanó nevetése végig visszhangzott a szobán. „Hát erről van szó?” Nevetett újra. „Kemény dió, Edward.”

Éreztem a kezét a vállamon, de figyelmetlenül leráztam magamról. Nem tudtam rá figyelni.

„Beleesett egy emberbe?” ismételte meg Esmé, csodálkozva. „A lányba, akit ma megmentett? Beleszeretett?”

„Mit látsz Alice? Pontosán,” kérdezte Jasper.

Alice odafordult hozzám, én továbbra is meredten bámultam rá.

„Minden azon múlik, hogy elég erős-e, vagy sem. Vagy ő maga öli meg - újra felém fordult - aminek igazán nem örülnék, Edward, nem is beszélve arról, hogy mi történne veled-” megint Jasperre nézett, - „vagy valamikor egy lesz közülünk.”

Valaki levegőért kapott, de nem néztem meg, hogy kicsoda.

„Nem fog megtörténni!” Üvöltöttem újra. „Egyik sem!”

Alice mintha meg se hallotta volna. „Minden attól függ,” ismételte. „Talán elég erős lesz, hogy nem ölje meg - de közel lesz hozzá. Hihetetlen önfegyelemre lesz szüksége.” Merengett. „Többre, mint amennyi Carlisle-nak van. Éppen, hogy csak elég erős lesz... Az egyetlen dolog, amihez nem lesz elég erős, az az, hogy távol maradjon tőle. Az veszett ügy.”

Nem találtam a hangomat. Úgy tűnt, mindenki így van ezzel. A szoba csendes volt.

Alice-re néztem, mindenki más engem bámult. Őt különböző perspektívából láthattam, saját rémült arckifejezésemet.

Egy hosszú pillanat után, Carlisle felsóhajtott.

„Nos, ez... megbonyolítja a dolgokat.”

„Az biztos,” értett egyet Emmett. A hangja még mindig közel volt a nevetéshez. Emmettre számíthattam, hogy megtalálja a viccet, életem pusztulásában.

„Azt hiszem, a terv ugyanaz maradt.” Mondta Carlisle gondolataiba merülve. „Maradunk, és figyelünk. Nyilvánvalóan, senki sem fog... ártani a lánynak.”

Megmerevedtem.

„Igen.” mondta csendesen Jasper. „Egyetértek. Ha Alice csak ezt a két variációt látja–”

„Nem!” A hangom nem felkiáltás, morgás, vagy kétségbeesett üvöltés volt, inkább a három kombinációja. „Nem!”

El kellett mennem, hogy távol legyek gondolataik hangjától – Rosalie önelégült undorától, Emmett humorától, Carlisle végtelen türelmétől...

Roszább: Alice bizalmától. Jasper bizalmától, ebben a bizalomban.

Ennél is roszább: Esme... *örömetől.*

Kisiettem a szobából. Esme megérintette a karomat, ahogy elhaladtam mellette, de észre sem vettem a mozdulatot.

Futottam, mielőtt kiértem volna a házból. Egyetlen ugrással átkeltem a folyón, és bevettem magamat az erdőbe. Megint esett, olyan erősen, hogy néhány pillanat alatt teljesen eláztam. Szerettem a vastag vízfüggönyt – egy falat képezett köztem, és a világ többi része között. Bezárt, hagyva, hogy egyedül legyek.

Kelet felé tartottam, át a hegyeken, anélkül, hogy egyszer is megálltam volna, mielőtt megláttam Seattle fényeit. Megálltam, mielőtt elértem volna az emberi civilizáció határát.

Az esőtől körülzárva, teljesen egyedül, végül is szembe kellett néznem azzal, amit tettem – azzal, ahogy tönkretettem a jövőt.

Először, a látomás ahol Alice és a lány karjai egymás körül voltak – a bizalom, és a barátság annyira nyilvánvaló volt, szinte ordított a képről. Bella széles, csokoládé színű szemei nem voltak rémültek, de még mindig tele voltak titkokkal – ebben a pillanatban, örömteli titkoknak tűntek. Nem húzódott el Alice hideg karja elől.

Mit jelentett ez? Mennyit tudhatott? Ebben a jövőbeli még-élő pillanatban, mit gondolhatott rólam?

Aztán a másik kép, annyira hasonló az előzőhöz, mégis borzalommal színezett. Alice és Bella, még mindig bizalmas barátságban, karjaik egymás körül. De most nem volt különbség karjaik között – mindkettő fehér, sima, mint a márvány, és kemény, mint az acél. Bella széles szemei többé nem voltak csokoládé barnák, helyette rémisztő élénkvorösen izzottak. A bennük lévő titok megfejthetetlen – elfogadás

vagy elhagyatottság? Lehetetlen volt megmondani. Az arca hideg volt, és halhatatlan.

Megborzongtam. Nem tudtam elkerülni a kérdést, ami hasonló volt az előzőhöz, de mégis más: Mit jelentett ez – hogy történhetett meg? És mit gondolhatott most rólam?

Az utolsóra tudtam a választ. Ha belekényszerítem őt ebbe az üres fél-életbe az önzésemmel és a gyengeségemmel, biztosan meg fog gyűlölni.

De volt még egy ennél is rémisztőbb kép – rosszabb, mint bármilyen kép, amit eddig valaha láttam.

A szemeim sötétvörösek az emberi vértől, egy szörnyeteg szemei. Bella megtört teste a karjaimban, hullá fehéren, megcsapolva, élettelenül. Annyira konkrét volt, annyira tisztán kivehető.

Nem bírtam végignézni. Nem tudtam elviselni. Próbáltam számúzni a gondolataimból, megpróbáltam valami mást látni, akármi mást. Próbáltam újra előidézni élő arcának vonásait, amire létezésem utolsó másodpercéig emlékezni fogok. Semmi sem segített.

Alice zord látomása betöltötte a fejemet, és belsóm belegörnyedt a halálos küzdelembe, amit ez okozott. Ezalatt, a bennem lévő szörnyeteget boldogság öntötte el, ujjongott sikerének valószínűségén. Szörnyen éreztem magam.

Nem történhet meg. Kell lenni-e egy módnak, hogy becsapjuk a sorsot. Nem fogom hagyni, hogy Alice látomásai irányítsanak. Választhatok más utat. Mindig van választás.

Kell lennie.

Fordította: Koga

5. Meghívások

Gimnázium. Már nem a purgatórium volt, hanem tisztán a pokol. Gyötrelmem és tűz... igen, megvolt mind a kettő.

Most már mindent helyesen csináltam. Senki sem panaszkodhatott, hogy kibújok a kötelezettségeim alól.

Örömet szerezni Esmé-nek és megvédeni a többieket, ezért maradtam Forksban. Visszatértem az eredeti tervemhez. Nem üldözök senkit. Minden nap látogattam a gimnáziumot, és játszottam, hogy ember vagyok. Minden nap. Aggódva

hallgatóztam, hogy van-e valami új pletyka Cullen-ékről – de soha semmi újat nem hallottam. A lány egy szót sem szólt a gyanújáról. Újra és újra elmondta ugyanazt – ott álltam mellette és félrerántottam – míg a hallgatói meg nem unták, hogy új részleteket próbáljanak meg kihúzni belőle. Nem volt semmi veszély. Az elhamarkodott közbelépésem nem ártott senkinek. Senkinek, kivéve engem.

Elhatároztam, hogy megváltoztatom a jövőt. Nem a legegyszerűbb vállalkozás, de nem volt más lehetőség, amit el tudtam volna fogadni.

Alice azt mondta, nem lesz elég erőm távol tartani magamat tőle. Be akartam bizonyítani, hogy téved.

Azt gondoltam, az első nap lesz a legrosszabb. A nap végére biztos voltam benne, hogy ez a helyzet. Habár, tévedtem.

Nem esett jól a tudat, hogy meg fogom bántani a lányt. Azzal a gondolattal nyugtattam magam, hogy a fájdalma nem lesz több tűszúrásnál – csak az elutasítás apró szúrása -, összehasonlítva az enyémmel. Bella ember volt, és tudta, hogy én valami más vagyok, valami rossz, valami félelmetes. Talán inkább megkönnyebbült volt, mint sértett, amikor elfordítottam tőle az arcomat, úgy téve, mintha nem is létezne.

- Szia, Edward. – üdvözölt első nap biológián. A hangja most kellemes és barátságos volt, száznyolcvan fokos fordulatot vett azóta, hogy utoljára beszéltem vele.

Miért? Mit jelent ez a változás? Elfelejtette? Úgy döntött, hogy csak képzelődött? Lehetséges, hogy megbocsátotta, hogy nem tartottam be az ígéreteimet?

A kérdések ugyanúgy égettek, mint a szomjúság, valahányszor levegőt vettem. Csak egy pillanat, hogy a szemébe nézsek. Csak, hogy lássam, hogy ki tudjam olvasni belőlük a választ...

Nem. Ezt nem engedhettem meg magamnak. Nem, ha meg akarom változtatni a jövőt.

Egy kicsit felé fordítottam az arcomat, anélkül, hogy ránéztem volna.

Biccentettem, majd visszafordítottam a fejemet.

Nem szólt hozzám újra.

Délután, amint az iskola és a szerepjáték véget ért, elrohantam Seattle- be, ahogy előző nap is tettem. Úgy tűnt, könnyebb volt elviselni a fájdalmat, amikor repültem a föld felett és minden egyetlen zöld foltta olvadt össze körülöttem. Ez a rohanás mindennapi szokássá vált.

Szerettem? Nem így gondoltam. Még nem. Alice látomásai erről a jövőről kiakasztottak, habár most már láttam, milyen könnyű lenne beleesni Bellába. Pontosan olyan lenne, mint a zuhanás: könnyű. Nem megengedni magamnak, hogy beleesek Bellába, pontosan a zuhanás ellentéte volt – ki kellett másznom a szakadékból, lépésről lépésre, és a feladat olyan kimerítő volt, mintha nem lenne több erőm egy közönséges halandónál.

Több mint egy hónap telt el, és minden nap egyre nehezebbé vált. Csak egy dolog adott értelmet ennek az egésznek: Vártam, hogy túl legyek rajta, hogy könnyebb legyen. Alice biztosan erre gondolt, amikor azt jósolta, hogy nem fogom tudni távol tartani magam Bellától. Látta a fájdalom fokozódását. De meg tudtam küzdeni a fájdalommal.

Nem fogom tönkre tenni Bella jövőjét. Ha a sors úgy rendelte, hogy szeressem, nem az volt a legjobb, amit tehettem, hogy elkerülöm?

Azt gondoltam, hogy az elkerülése nincs túl az elviselhetőség határán. Tudtam tettetni, hogy semmibe veszem, és nem figyelek rá. Tudtam tettetni, hogy nem érdeklődöm iránta. De ez volt minden; csak látszat, nem a valóság.

Figyeltem minden lélegzetvételt, csüngtem a szavain.

A szenvedéseimet négy különböző kategóriába soroltam.

Az első kettő megszokott volt. Az illata és a csend körülötte. Vagy, inkább – hogy a felelősség rám háruljon, ahova tartozott – a szomjúságom és a kíváncsiságom.

A harmadik volt a legfőbb kínom. Szokásommá vált, hogy egyáltalán nem lélegeztem biológián. Természetesen mindig voltak kivételek – valahogy válaszolnom kellett a kérdésekre, és ilyenkor kénytelen voltam levegőt venni, hogy beszélni tudjak. Valahányszor megéreztem a lány illatát, ugyanazt éreztem, mint első nap – tűz és brutális erőszak reménykedett a szabadulásban. Nehéz volt okokat találni az önuralomra az ilyen pillanatokban. És, akárcsak az első napon, a szörnyeteg ordított bennem, nagyon közel a felszínhez...

A kíváncsiság kínozta legkitartóbban. Ez a kérdés soha nem ment ki a fejemből: *Mire gondolsz most?* Amikor halkán felsóhajtott. Amikor egy hajtincset szórakozottan az ujja köré csavart. Amikor a szokásosnál erősebben csapta le a könyveit az asztalra. Amikor késve rohant be az osztályba. Amikor türelmetlenül dobolt a lábával a padlón. Minden elkapott mozdulata őrzően titokzatos volt. Amikor a többi emberrel beszélt, elemeztem minden szavát és hangsúlyát. A gondolatait mondta ki, vagy azt, amit szerinte mondania kellett? Gyakran úgy tűnt számomra, hogy próbálja azt mondani, amire a hallgatósága számít. Ez eszembe juttatta a családomat és az átlagos életünk illúzióját – ebben sokkal jobbak voltunk, mint ő. Kivéve, ha tévedek, és csak képzelődtem. Miért játszott szerepet? Egy volt közülük – egy átlagos tinédzser.

Mike Newton volt a legmeglepőbb az összes kínom közül. Ki hitte volna, hogy egy ilyen átlagos, unalmas halandó ennyire dühítő tud lenni? Hogy őszinte legyek, egy kicsit hálás is voltam ennek a bosszantó fiúnak; jobban, mint a többieknek, ugyanis szóval tartotta a lányt. Sokat tudtam meg Belláról ezeken a beszélgetéseken keresztül – csendben szerkesztettem a listámat – de ugyanakkor Mike közreműködése még jobban felbosszantott. Nem akartam, hogy Mike legyen az, aki megfejti a titkait. Én akartam megfejteni őket. Sokat segített, hogy Mike soha nem vette észre a lány apró meglepetéseit, az apró botlásokat. Semmit nem tudott róla. Megteremtett a gondolataiban egy olyan Bellát, aki nem létezett – egy lányt, aki pontosan olyan hétköznapi volt, mint ő maga. Nem vette észre az önzetlenségét és a bátorságát, amit elrejtett a többi ember elől, nem hallotta az abnormális érettséget a kimondott szavak, gondolatok mögött. Nem vette észre, hogy amikor az anyjáról beszélt, az úgy hangzott, mintha egy felnőtt beszélne a gyerekeről, és nem fordítva – szeretően, elnézően, gyengéden mulatva, vadul védelmezően. Nem hallotta a türelmet a hangjában, amikor azt tette, hogy érdeklődik Mike kósza történeteire. És nem látta a jóságot e mögött a türelem mögött.

A Mike-vel való beszélgetéseim keresztül felkerült a listámra a legfontosabb tulajdonság, a legjellemzőbb, ami olyan ritka volt, mint amilyen egyszerű. Jó volt. Az összes többi ebből következett – kedves, önmagát semmibe vevő, önzetlen, szerető szívű és bátor – mindezeket keresztül látszott a jósága. Habár ezek a fontos felfedezések nem tették rokonszenvesebbé Mike-et. A kisajátító mód, ahogy Bellát kezelte – mintha a lány jogos tulajdona lenne –, majdnem annyira ingerelt, mint az éretlen és durva képzelgésai a lányról. Egyre magabiztosabb lett, és ahogy múlt az idő, úgy tűnt, Bella is őt részesíti előnyben a többiekkel szemben, akiket Mike a vetélytársiként tartott számon – beleértve Tyler Crowley-t, Eric Yorkie-t és többé-kevésbé engem is. Óra előtt rendszeresen odaült az asztalunkra fecsegni, felbátorodva a lány mosolyain. Csak udvariasságból mosolyog, mondogattam magamban. Mindig ugyanaz, azzal kötöttem le magam, hogy elképzelttem, amint visszakézből nekiütöm Mike-ot a szemközti falnak... attól még nem sérülne meg halálosan...

Mike ritkán gondolt rám úgy, mint vetélytárs. A baleset után aggódott, hogy Bella és én a közös élmény hatására kötődni kezdünk egymáshoz, de

szemlátomást pont az ellenkezője történt. Persze kínozza a gyanú, hogy megpróbálom majd felkelteni a lány érdeklődését. De ugyanúgy semmibe vettem, mint a többieket, és ez önelégültté tette Mike-ot.

Mire gondolt most a lány? Vajon örült Mike figyelmességének?

És, végül, az utolsó kínom, ami a legfájóbb: Bella közömbössége. Ahogy én nem vettem tudomást róla, ő ugyanúgy nem vett tudomást rólam. Többet nem próbált beszélni velem. Amennyire tudom, gondolni se gondolt rám.

Ez az örületbe kergetett volna – vagy porig rombolta volna az elhatározást, hogy megváltoztatom a jövőt -, kivéve, hogy néha ugyanúgy nézett rám, mint régen. Ezt ne láttam személyesen, mivel továbbra sem engedtem meg magamnak, hogy akár egy pillanatra is ránézzek, de Alice mindig előre figyelmeztetett minket, mikor készült ránk nézni. A többiek még mindig óvatosak voltak a lány tudása miatt.

Enyhített valamit a fájdalomon, hogy távolról rám bámult, újra meg újra. Habár, nyilván az járt a fejében, hogy micsoda örült vagyok.

- Bella egy percen belül rá fog nézni Edwardra. Viselkedjünk normálisan. – mondta Alice egy márciusi kedden, amikor a többiek már amúgy is gondosan ügyeltek rá, hogy a mozdulataik emberinek tűnjenek és olyan távolságot tartottak, mint ők; semmi feltűnő.

Figyeltem, hogy a lány milyen gyakran nézett felém. Örömmel töltött el, habár ez nem volt helyes, hogy a pillantásainak gyakorisága nem változott az idő múlásával. Nem tudtam, hogy mit jelent ez, de jobban éreztem magam.

Alice sóhajtott. *„Bárcsak...”*

- Maradj ki ebből, Alice. – motyogtam halkán. – Nem fog megtörténni. Lebiggyesztette az ajkát. Alice nyugtalan volt a Bellával való előrelátható barátsága miatt. Valamilyen furcsa módon, hiányzott neki a lány, akit nem ismert.

„Beismerem, jobb vagy, mint gondoltam. Zavarossá és értelmetlenné tetted a jövőt. Remélem, elégedett vagy.”

- Számomra bőven van értelme.

Finoman felhorkant.

Próbáltam kizárni, túl türelmetlen voltam a társalgáshoz. Nem voltam valami jó hangulatban – feszültebb voltam, mint amilyennek mutattam magam. Csak Jasper volt tisztában velem, hogy milyen sérült voltam, érezte a belőlem áradó feszültséget a szokatlan képessége segítségével, amellyel értelmezni és befolyásolni tudta a környezetében lévők érzéseit. Nem tudta a hangulatok mögötti okokat, és – mivel én pár napja folyamatosan örült hangulatban voltam – nem is törődött velük.

Ez egy rossz nap lesz. Rosszabb, mint az előző, ez volt a séma.

Mike Newton, ez az utálatos fiú, akit nem fogadtam el vetélytársnak, randira akarta hívni Bellát.

A hölgyválasz-buli elérhető közelségbe került, és eddig abban reménykedett, hogy Bella el fogja hívni. Mivel ezt eddig nem tette meg, Mike önbizalma kissé megcsappant. Most viszont már kényelmetlenül el volt kötelezve – és én jobban élveztem, hogy kényelmetlen helyzetben van, mint kellett volna – mert Jessica Stanley épp az imént hívta meg. Nem akart igent mondani, amíg esély volt rá, hogy Bella őt választja (és ezzel bebizonyíthatja a riválisai felett aratott győzelmet), de nem mondott nemet sem, mert még a végén táncos nélkül maradt volna. Jessica, aki megsértődött Mike habozásán, és kitalálta az okát, ismét dühösen gondolt Bellára. Újra azt éreztem, hogy meg kell védenem Bellát Jessica rosszindulatú gondolataitól. Most már jobban értettem ezt a késztetést, de ez csak még idegesítőbbé tette a helyzetet, mert nem tehettem semmit. Csak rágondolni, hogy mi következik! Teljesen tisztában voltam az összes középiskolai drámával, és megvettem őket.

Mike lélekben felkészült, miközben átkísérte Bellát biológiára. Hallgattam a vívódását, és vártam, hogy megérkezzenek. A fiú gyenge volt. Szándékosan várt a bálig, félt, hogy láthatóvá válik, mennyire belebolondult a lányba, mielőtt kellő biztatást kapott volna. Nem akarta a visszautasítással sebezhetővé tenni magát, inkább azt várta, hogy a lány tegye meg az első lépést.

Gyáva.

Ismét felült az asztalunkra, kényelmesen elhelyezkedett, én meg elképzeltem, hogy hangzana, ha az összes csontja eltörne, mert kellő erővel nekivágódott a szemközi falnak.

- Szóval, - mondta Bellának a szeméit a padlóra szegezve – Jessica meghívott a tavaszi bálra.
- Hát ez nagyszerű! – válaszolta Bella azonnal, lelkesen. Nehéz volt megállni mosoly nélkül, ahogy a hangja lerombolta Mike öntudatosságát. Ő ugyanis csalódottságra számított. – Biztosan nagyon jól fogod érezni magad Jessicával.

Kutatott a helyes reakció után.

- Hát... - hezitált, már majdnem inába szállt a bátorsága, de aztán mégis erőre kapott. – Azt mondtam neki, hogy ezen még gondolkoznom kell.
- Hogy jutott eszedbe ilyesmi? – kérdezte Bella. A hangja rosszálló volt, de volt benne egy kevés megkönnyebbülés is.

Ez most mit jelent? Egy váratlan, erős haraghullám arra készítetett, hogy ökölbe szorítsam a kezemet.

Mike nem hallotta ki a hangjából a megkönnyebbülést. Elvörösödött – hirtelen vadságot éreztem; ez olyan volt nekem, mint egy invitáció -, és újra a padlót bámulta, miközben beszélt.

- Arra gondoltam, hogy talán... szóval, hogy hátha neked is kedved támad meghívni engem.

Bella habozott.

Abban a rövid pillanatban tisztábban láttam a jövőt, mint ahogy Alice valaha is látta.

Lehet, hogy a lány igent mond Mike kimondatlan kérdésére, az is lehet, hogy nem, de valamikor a közeli jövőben igent fog mondani valakinek.

Szeretetremlő és érdekes volt, és a fiúk is szemlátomást észrevették ezt. Akár most kezd válogatni, akár vár addig, míg elkerül innen, de egyszer igent fog mondani valakinek.

Láttam az életét, ahogy eddig – egyetem, munka... szerelem, házasság. Láttam, amint áttetsző, fehér ruhában, boldogságtól kipirult arccal, az apja karján sétál Wagner indulójának ütemére.

A fájdalom most még élesebben hasított belém, mint eddig bármikor. Egy ember ebbe már régen behalt volna – ezt egy ember nem bírná elviselni.

De ez nem csak fájdalom volt, hanem düh is.

A dühöm már fizikai fájdalmat okozott. Habár nem volt biztos, hogy Bella ennek a jelentéktelen, érdemtelen fiúnak fog igent mondani, mégis össze akartam zúzni a koponyáját, hogy demonstrálja, hogy fog járni az illető, akinek Bella igent mond.

Nem értettem ezt az érzést. A fájdalom, a düh, a vágy és a kétségbeesés keveréke volt. Még soha nem éreztem ilyet; nem is tudtam volna megmondani, hogy mi volt.

- Mike, azt hiszem, igent kellene mondanod Jessicának. – mondta a lány szelíden.

Mike reményei szertefoszlottak. Rendes körülmények között örültem volna, de még mindig a fájdalom hatása alatt álltam, és lelkiismeret-furdalásom volt a fájdalom és düh miatt.

Alice-nek igaza volt. *Nem* voltam elég erős.

Igen, Alice látta megváltozni, összezavarodni a jövőt, majd szétroncsolódni. Vajon most elégedett?

- Te talán már meghívtál valakit? – kérdezte Mike mogorván. Rám pillantott, és hetek óta először felvillant a szemében a gyanú. Rájöttem, hogy elárultam az érdeklődésemet; a fejem Bella felé fordult.

A vad irigység a gondolataiban – hogy a lány bárkit is előnyben részesít velem szemben – hirtelen rádöbentett, hogy mi volt bennem az az előbbi, névtelen érzélem.

Féltékeny voltam.

- Nem. – mondta a lány egy csipetnyi vidámsággal a hangjában. – Én egyáltalán nem megyek el a bálra.

Minden dühöm és lelkiismeret-furdalásom mellett éreztem némi megkönnyebbülést is. Hirtelen rádöbentem, hogy vannak versenytársaim.

- Miért nem? – kérdezte Mike, majd hógynem goromba hangon. Bosszantott, hogy ilyen hangon beszélt a lánnyal. Elfojtottam egy morgást.

- Azon a szombaton Seattle-ben leszek. – válaszolta Bella.

A kíváncsiságom nem volt olyan kízó, mint ezelőtt – túlságosan lefoglalt, hogy a lehető legtöbbet próbáljam meg kihozni a válaszaiból. Elég hamar kitaláltam az okokat.

Mike hangja kellemetlenül rábeszélővé vált.

- Nem mehetnél valamelyik másik hétvégén?

- Sajnos nem. – Bella hangja kissé rideg lett. – Úgyhogy ne várokoztasd tovább Jessicát. Udvariatlanság lenne.

A Jessica érzései miatt való aggodalma ismét fellobbantotta a féltékenységet. Ez a Seattle-i kirándulás csak ürügy volt, hogy nemet mondjon – csupán azért utasította volna vissza, mert törődik a barátnője érzéseivel? Ez már több volt, mint önzetlenség. Egyáltalán nem kívánta volna, hogy bár igent mondhatna? Vagy mindkét feltevésem helytelen? Valaki más keltette fel az érdeklődését?

- Aha, igazad van. – motyogta Mike olyan lehangoltan, hogy majdnem megsajnáltam. Majdnem.

Levette a szemét Belláról, elvágva az utat, hogy a gondolataim keresztül lássam a lány arcát.

Ezt nem szándékoztam túrni.

Odafordultam, hogy én magam tanulmányozzam az arcát, most először, több mint egy hónap után. Nagy megkönnyebbülés volt ezt megengedni magamnak, mint egy kis levegő egy fuldoklónak.

A lány szemei csukva voltak, a kezét az arcához szorította. A vállait védekezőn előreejtette. Kicsit megrázta a fejét, mintha így próbálna kizárni a fejéből valamit.

Zavaró. Elbűvölő.

Mr. Banner hangja kirángatta az álmodozásából, lassan kinyitotta a szemét.

Azonnal rám nézett, mintha megérezte volna a pillantásomat. Ugyanazzal a zavarba ejtő arckifejezéssel állta a tekintetemet, ami olyan régóta kísértett.

Abban a pillanatban nem éreztem sem lelkiismeret-furdalást, sem büntudatot, sem dühöt. Tudtam, hogy ezek újra vissza fognak térni, még hozzá hamarosan, de abban a percben csak lebegtem abban a furcsa, ideges érzésben. Mintha győztem volna, nem pedig vereséget szenvedtem.

Nem nézett másfelé, habár én helytelen intenzitással bámultam, és hiába próbáltam kiolvasni a gondolatait a tekintetéből. A szemei inkább kérdésekkel voltak tele, mint válaszokkal.

Láttam visszatükröződni a szemeimet az övéiben, és észrevettem, hogy feketék a szomjúságtól. Lassan két hete, hogy utoljára voltam vadászni, nem ez volt a legbiztonságosabb nap az akaratom szétmorzsolódásához. De úgy tűnt, a lányt

nem ijesztette meg a feketeség. Még mindig nem nézett másfelé, csak halvány, ellenállhatatlan pirosság tűnt fel a bőrén.

Mire gondolhatott most?

Majdnem megkérdeztem hangosan, de ebben a pillanatban Mr. Banner kimondta a nevemet. Kiolvastam az agyából a helyes választ, miközben röviden rápillantottam.

Gyorsan levegőt vettem.

- A Krebs-ciklus.

Szomjúság égette a torkomat – megfeszítette az izmait és méreggel öntötte el a számat -, behunytam a szemem, próbáltam legyőzni a lány vére utáni sóvárgást, ami tombolt bennem.

A bennem lévő szörny erősebb volt, mint valaha. A szörnyeteg örvendezett.

Belekapaszkodott abba a kettős jövőbe, amitől egyenlő esélyt kapott, ami után olyan erősen vágyakozott. A harmadik, ingatag jövőt próbáltam a morzsolódó akaraterőmmel fenntartani – rombolta a féltékenység és még sok egyéb -, és a szörny nagyon közel állt a győzelemhez.

A lelkiismeret-furdalásom és a büntudatom keveredett a szomjammal, és úgy éretem, hogy ha képes lettem volna könnyezni, most egész biztosan ez történt volna.

Mit műveltem?

Tudva, hogy a csatát elvesztettem, úgy tűnt, semmi értelme megtagadni magamtól azt, amit akarok; visszafordultam tehát, és tovább bámultam a lányt. Az arcát a haja mögé rejtette, de a tincsek közötti réseken keresztül láttam, hogy az arca mélyvörös.

Ez tetszett a szörnyetegnek.

Nem nézett többé rám, de egy hajtincset idegesen tekergette az ujjá körül. A gyenge ujjai, a törékeny csuklója – annyira törékenynek tűnt, mintha a pusztá lélegzetemmel össze tudnám roppantani.

Nem, nem, nem. Ezt nem tehetem. Túl törékeny, túl jó és túl értékes ahhoz, hogy ilyen véget érdemeljen. Nem engedhetem, hogy az élete kapcsolatba kerüljön az enyémmel, hogy tönkregyem.

De már távol maradni sem tudtam tőle. Alice-nek igaza volt ebben.

A bennem lévő szörnyeteg mérgesen sziszegett, ahogy haboztam, egyik lehetőséget a másik után mérlegelve.

A vele való egyetlen közös óráim gyorsan telt, miközben a zátony és a szilárd part között vacilláltam. Kicsöngettek, és Bella elkezdte összeszedni a könyveit, anélkül, hogy rám nézett volna. Ez elkésérített, de nagy nehezen elfogadtam.

Az, ahogy a baleset óta bántam vele, megbocsáthatatlan.

- Bella? – mondtam; képtelen volta leállítani magam. Az akaraterőm ekkor már romokban hevert.

Habozott, mielőtt rám nézett, és amikor felém fordult, az arca óvatos és bizalmatlan volt.

Emlékeztettem magam, hogy minden oka megvan a bizalmatlanságra. Annak is kellett lennie.

Várta, hogy folytassam, de én csak bámultam rá, olvasva az arcából.

Rendszertelen időközönként, résnyire nyitott szájjal vettem a levegőt, küzdve a szomjúságommal.

- Micsoda? – kérdezte végül. – Csak nem állsz megint szóba velem? – Volt némi él a hangjában a megbántottságtól, ami, hasonlóan a dühéhez, megnyerő volt. Elfojtottam egy mosolyt.

Nem igazán tudtam, hogyan is kéne válaszolnom a kérdésére. Szóba álltam vele abban az értelemben, ahogy ő gondolta?

Nem. Nem, ha elkerülhető. Meg kellett próbálnom elkerülni.

- Nem. Nem igazán. – válaszoltam.

Becsukta a szemét, ami zavart. Elvágta a legjobb utat az érzéseihez. Hosszú, mély lélegzetet vett, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét. A fogait összeszorította.

Még mindig csukott szemmel, elkezdett beszélni. Ez egészen biztosan nem a normális, emberi társalgás egy módja volt. Miért csinálta?

- Hát akkor mit akarsz, Edward?

Az, hogy az ő szájából hallottam a nevemet, furcsa dolgokat művelt a testemmel. Ha lett volna szívverésem, biztosan felgyorsult volna.

De mit válaszoljak neki?

Az igazat, döntöttem el. Olyan őszinte leszek hozzá, amennyire csak lehet. Nem akartam rászorgálni a bizalmatlanságára, habár a bizalmát elnyernem szintén lehetetlen volt.

- Sajnálom! – mondtam. Ez őszintébb volt, mint hitte. Sajnos csak hétköznapi mentegetődzésnek tűnt. – Tudom, hogy nagyon elviselhetetlen vagyok. De jobb így, hidd el.

Lehet, hogy jobb lett volna neki, ha továbbra is elviselhetetlen bírtam volna maradni. Bírtam volna?

Kinyitotta a szemét, az arckifejezése óvatos volt.

- Nem értem, miről beszélsz.

Próbáltam annyi figyelmeztetést sűríteni a hangomba, amennyi csak lehetséges volt.

- Jobb, ha mi ketten nem barátkozunk egymással. – biztosan észrevette. Okos lány volt. – Bízz bennem!

A szemei összeszűkültek, és eszembe jutott, hogy ezt már mondtam neki – közvetlenül azelőtt, hogy megszegtem egy ígéretet. Megrezzentem, amikor összezsattintotta a fogait – ő is tisztán emlékezett.

- Kár, hogy ez nem előbb jutott eszedbe. – mondta dühösen. – akkor most nem lenne mit megbánod.

Döbbenően bámultam rá. Mit tudhat ő az én megbánásaimról?

- Megbánnom? Mit kéne megbánnom? – kérdeztem.

- Azt, hogy nem hagytad, hogy az a hülye kocsikivasaljon! – csattant fel. Lefagytam a döbbenettől.

Hogy gondolhatott ilyet? Az volt az egyetlen helyes cselekedetem, mióta ismerem, hogy megmentettem az életét. Az egyetlen dolog, ami miatt nem kellett szégyenkezniem. Az egyetlen olyan dolog, ami miatt még volt értelme létezniem. Küzdöttem, hogy életben maradjon, mióta először megéreztem az illatát. Hogy gondolhatta ezt rólam? Hogy merete megkérdőjelezni az egyetlen jó cselekedetemet ebben az egész felfordulásban?

- Te tényleg azt hiszed, megbántam, hogy megmentettem az életedet?

- Tudom, hogy megbántad! – vágott vissza.

Felkavart, hogy lebecsülte a törekvésemet.

- Nem tudsz te semmit.

Milyen zavarba ejtőek és megfoghatatlanok voltak a gondolatmenetei! Egészen biztosan nem úgy gondolkozott, mint a többi ember. Talán ez a magyarázat a körülötte lévő csendre. Egész egyszerűen más, mint a többiek.

Elfordította a fejét, és ismét a fogát csikorgatta. Az arca piros volt, ezúttal a haragtól. Összeszedte a könyveit, felvette őket, és elindult kifelé anélkül, hogy rám nézett volna.

Akármilyen bosszús is voltam, lehetetlen volt nem szórakoztatónak találni a dühét.

Tempósan ment, de nem nézett a lába elé, tehát megbotlott a küszöbön.

Megingott, a holmija kiesett a kezéből. Ahelyett, hogy lehajolt volna érte, mereven állt, és nem nézett le, mintha nem lenne biztos benne, hogy érdemes felvenni a könyveket.

Sikerült nem nevetnem.

Senki nem nézett rám; mellette termettem és összeszedtem a könyveit, mielőtt lenézett volna.

Félig lehajolt, aztán meglátott, és félúton lefagyott. Átnyújtottam neki a pakkot, vigyázva, hogy a jéghideg bőröm ne érjen az övéhez.

- Köszönöm. – mondta hideg, kimért hangon.

Ezzel sikerült újra felbosszantania.

- Szívesen. – válaszoltam hasonlóan hidegen.

Felegyenesedett, elfordult, majd elsietett a következő órájára.

Néztem utána, amíg már végül nem láttam a dühös alakját.

A spanyol egyfajta kábulatban telt el. Mrs. Goff nem kérdezte meg szórakozottságom okát – tudta, hogy a spanyolom sokkal jobb, mint az övé, ezért másképp bánt velem -, hagyott nyugodtan gondolkodni.

Szóval, nem tudom semmibe venni a lányt. Ez már világos. De ez valóban azt jelenti, hogy nincs más választásom, minthogy tönkreteszem? Lennie kellett más lehetőségnek, valami középútnak. Próbáltam megtalálni...

Nem sok figyelmet szenteltem Emmett-nek, egészen az óra végéig. Furcsa volt – Emmett nem volt túlságosan intuitív, ami a többiek érzéseit illette, de észrevette rajtam a változást. Azon töprengett, hogy mi tüntette el a kérlelhetetlen haragot az arcomról. Próbálta definiálni a változást, és végül úgy határozott, hogy *reménykedőnek* látszom.

Reménykedő? Így nézett ez ki a külvilág számára?

A remény ötletét latolgattam, amíg a Volvo-hoz sétáltunk, gondolkodtam, hogy pontosan miben is kéne reménykednem.

De nem sok időm volt ezen töprengeni. Amilyen érzékeny voltam a gondolatokra a lányról, amint meghallottam a nevét a... a vetélytársaim fejében, felteszem, be kell ismernem, azonnal megragadta a figyelmemet. Eric és Tyler, hallván Mike kudarcáról – némi elégedettséggel -, elhatározták, hogy megteszik a saját lépéseiket.

Eric már a helyén volt, nekitámaszkodott a lány furgonjának, így ő nem hagyhatta figyelmen kívül. Tyler órái úgy voltak beosztva, hogy később végzett, tehát most kétségbeesett sietséggel igyekezett elkapni Bellát, mielőtt eltűnhetne.

Ezt látnom kellett.

- Várjuk meg itt a többieket, rendben? – motyogtam Emmett-nek.

Gyanakodva nézett rám, aztán vállat vont és bólintott.

„Ez a kölyök elvesztette az eszét.” Gondolta szokatlan kérésem hallatán.

Láttam Bellát kijönni a tornateremből, és úgy helyezkedtem, hogy távoztában ne vehessen észre. Ahogy közelebb ért Eric leshelyéhez, arra lépdeltem, hogy pont a megfelelő pillanatban mehessek el mellette.

Láttam, ahogy összerándult, amikor meglátta a rá váró fiút. Egy pillanatra lefagyott, aztán megnyugodott, és tovább ment.

- Szia, Eric! – hallottam, amint barátságos hangon köszönt.

Hirtelen és teljesen váratlanul bosszús lettem. Mi van, ha ez a jelentéktelen tinédzser, a zsíros bőrével tetszik Bellának?

Eric hangosan nyelt egyet, az ádámcsutkája megugrott.

- Szia, Bella!

Úgy tűnt, Bella nem reagál Eric idegességére.

- Mi újság? – kérdezte, miközben kinyitotta a furgon zárját, és nem nézett Eric riadt arcára.

- Khm, csak azon gondolkodom... volna-e kedved velem jönni a tavaszi bálra? – elcsuklott a hangja.

A lány végre felnézett. Döbrent volt, vagy elégedett? Eric nem nézett rá, így nem láthattam Bella arckifejezését a gondolataim keresztül.

- Azt hittem, hölgyválasz van. – mondta kissé idegesen.

- Hát, igen. – értett egyet Eric szerencsétlenül.

Ez a szájalmas fiú nem idegesített annyira, mint Mike Newton, de azért mégsem tudtam együtt érezni vele a szorongása miatt, egészen addig, míg Bella végül barátságos hangon válaszolt.

- Köszönöm, hogy megkérdezted, de aznap Seattle-be megyek.

Habár ezt már hallotta, Eric mégis csalódott volt.

- Óh, - motyogta, és alig merte a tekintetét a lány orránál magasabbra emelni

- hát akkor, talán majd legközelebb...

- Persze! – értett egyet Bella, aztán kicsit elhúzta a száját, mintha bántaná, hogy nem lesz aznap a városban. Ez tetszett.

Eric megfordult és elsétált, egyenesen a rossz irányba, csak a gondolataitól akart szabadulni.

Elsétáltam Bella mellett, és hallottam, amint megkönnyebbülten felsóhajtott. Nevettem.

Megpördült a hangra, de én egyenesen előre néztem, és nagyon igyekeztem, hogy az ajkaim ne remegjenek a mulatságtól.

Tyler mögöttem volt, rohant, hogy elkapassa Bellát, mielőtt a lány hazamehetett volna. Bátrabb és beképzeltebb volt a másik kettőnél, és mostanáig csak arra várt, hogy valahogy megközelíthesse Bellát, továbbá figyelembe vette Mike igényét az elsőségre.

Két okból is meg akartam akadályozni, hogy elkapja a lányt. Ha – és kezdtem ezt feltételezni – ez a nagy érdeklődés bosszantotta Bellát, akkor szerettem volna örülni, hogy nézhetem a reakcióit. De ha mégsem – ha Tyler meghívása volt az, amiben reménykedett -, arról is tudni akartam.

Vetélytársként könyveltem el Tylert, pedig tudtam, hogy helytelen, amit teszek. Számomra fárasztóan átlagosnak és jelentéktelennek tűnt, de mit tudhattam én, hogy Bella szemében mi számít előnynek? Lehet, hogy az átlagos fiúk tetszenek neki...

Összereztem a gondolatra. Én soha nem lehetek egy átlagos fiú. Micsoda örültség volt azt képzelni, hogy versenyezhetek a vonzalmáért. Hogyan is érdekelhetné valaki, aki – akárhonnan nézem – egy szörnyeteg?

Ő túl jó egy szörnyeteghez.

Hagynom kellett volna elmenni, de a megbocsáthatatlan kíváncsiságom megakadályozta, hogy azt tegyem, ami helyes. Megint. De mi van, ha Tyler elszalasztja a lehetőséget, csak azért, hogy később beszélhessen vele, és én ne tudjak meg semmit? Kitolattam a Volvóval a keskeny sávra, elállva a lány útját. Emmett és a többiek már közel jártak, de Emmett elmondta nekik, hogy milyen furcsán viselkedtem, tehát lassan sétáltak, engem néztek, és próbálták megfejtetni, hogy mit is csinálok tulajdonképpen.

A lányt figyeltem a visszapillantó tükörben. Bella a kocsimat bámulta, anélkül, hogy rám nézett volna, és úgy tűnt, azt kívánja, bár egy tankot vezethetne a furgon helyett.

Tyler a kocsijához sietett, és gyorsan besorolt a lány mögé, örülve érthetetlen viselkedésemnek. Intett a lánynak, próbálta felhívni magára a figyelmét, de Bella nem vette észre. Várt egy pillanatot, majd kiszállt a kocsijából, és odament a furgon utas felőli ablakához. Kopogott az üvegen.

A lány ugrott egyet, aztán teljesen összezavarodva Tylerre meredt. Egy pillanattal később elkezdte letekerni az ablakot, de világos volt, hogy valami gond van vele.

- Sajnálom, Tyler. – mondta bosszús hangon. – Én sem tudok továbbmenni Cullen miatt.

Zord hangon mondta ki a nevemet – még mindig dühös volt rám.

- Látom. – felelte Tyler, és nem rettent vissza a lány hangulatától. – Csak kérdeznék valamit, ha már úgyis beragadtunk.

Beképzeltén, pimaszul vigyorgott.

Figyeltem, ahogy Bella elsápadt Tyler nyilvánvaló törekvéséről.

- Nem akarsz meghívni a tavaszi bálra? – kérdezte, és a visszautasítás gondolata meg sem fordult a fejében.
- Nem leszek aznap a városban, Tyler. – válaszolta a lány, és ezúttal tisztán lehetett hallani a hangján a bosszúságot.
- Aha, Mike is ezt mondta.
- Akkor meg mi a csudának...

Tyler vállat vont.

- Azt reméltem, csak őt akartad lerázni ezzel a szöveggel...

A lány szeme megvillant, majd tekintete hűvössé vált.

- Sajnálom, Tyler. – mondta, de nem úgy hangzott, mintha tényleg sajnálná. – Aznap tényleg nem leszek Forksban.

Tyler elfogadta a kifogást, az önbizalma egyáltalán nem csappant meg.

- Semmi baj. Akkor még mindig ott van az év végi bál...

Visszament a kocsijához.

Igazam volt, amikor erre számítottam.

A borzalom kifejeződése az arcán felülmúlhatatlan volt. Pontosan azt mondta el nekem, amit nem kellett volna ennyire reménytelenül tudni akarnom – hogy nem érzett semmit ezek iránt a halandó fiúk iránt, akik udvarolni akartak neki. Tehát az arckifejezése a létező legmulatságosabb dolog volt, amit valaha láttam. Ekkor megérkeztek a testvéreim, és összezavarodva próbálták megfejtetni a történeteket és a változást, hogy rázkódtam a nevetéstől, ahelyett, hogy gyilkos tekintettel néznék mindenre, ami elé kerül.

„Mi ilyen vicces?” Tudakolta Emmett.

Csak ráztam a fejem, miközben ismét rázkódni kezdtem a nevetéstől, ahogy Bella dühösen felpörgette a furgon motorját. Úgy tűnt, megint azt kívánja, bár inkább egy tankot vezetne.

- Menjünk! – sziszegte Rosalie türelmetlenül. – És próbálj nem idiótán viselkedni! Ha nem esik nehezedre.

Nem bosszantottak a szavai – ahhoz túl jól szórakoztam. Mindazonáltal úgy tettem, ahogy kérte.

Egyikük sem szólt hozzám a hazaúton. Én pedig újra és újra nevetni kezdtem, ahogy eszembe jutott Bella arckifejezése.

Ahogy rákanyarodtam az útra – itt már száguldhattam, nem voltak szemtanúk -, Alice egyből elrontotta a jó hangulatomat.

- Szóval most már beszélhetek Bellával? – kérdezte hirtelen, és mivel nem gondolta végig, hogy mit is akart mondani, semmi nem figyelmeztetett erre.
- Nem! – csattantam fel.
- Ez nem igazság! Mégis, mire várjak még?
- Még semmit nem döntöttem el, Alice.
- Valamit igen, Edward.

Bella két lehetséges sorsa újra látható volt a fejében.

- Mi értelme lenne megismerkedned vele? – motyogtam, hirtelen mogorván. – Mert mi van, ha megölöm?

Alice habozott egy pillanatig.

- Igazad van. – ismerte el.

Kilencven kilométer/óra gyorsítottam fel, hogy aztán csikorogva lefékezzek alig pár centire a garázs hátsó falától.

- Élvezd a futást! – mondta önelégülten Rosalie, amint kiugrottam a kocsiból. De ma nem futni mentem. Hanem vadászni.

A többiek másnapra tervezték a vadászatot, de én már nem engedhettem meg magamnak, hogy szomjas legyek. Eltúloztam, többet ittam, mint amennyi szükséges volt, megint túlságosan jóllaktam. Szerencsémre belebotlottam egy kisebb csapat őzbe, és egy fekete medvébe. Annyira tele voltam, hogy az már kényelmetlen volt. Miért nem volt mindez elég? Miért volt az, hogy a lány illata sokkal erősebb volt, mint bármi más?

Vadásztam, hogy kellően felkészüljek a következő napra, de amikor már nem bírtam tovább, és még volt pár óra napkeltéig, rájöttem, hogy a következő nap még nincs is olyan közel.

Újra végigsöpört rajtam az az ideges érzés, amikor rájöttem, hogy meg akarom keresni a lányt.

Egész úton vitatkoztam magammal, de végül a kevésbé nemes oldalam nyerte meg a csatát, és szembementem a tulajdon tervemmel, amellyel meg akartam védeni a lányt. A szörnyeteg ideges volt, de jól megbéklyózott is. Tudtam, hogy biztonságos távolságban fogok maradni tőle. Csak azt akartam tudni, hogy hol volt. Csak látni akartam az arcát.

Éjfél elmúlt, és Bellának háza sötét volt és csendes. A furgon a járda mellett parkolt, az apja rendőrségi cirkálója pedig a felhajtón. Nem voltak tudatos gondolatok, sehol a környéken. Egy percig az erdő sötétjéből néztem a házat, amely kelet felől övezte azt. A bejárati ajtó valószínűleg be van zárva. Nem probléma – kivéve, ha nem akartam egy feltört ajtót hagyni magam mögött bizonyítékul. Úgy döntöttem, hogy megpróbálkozom az emeleti ablakkal, azt nem minden ember zárja be.

Átvágtam a nyílt térségen, és fél másodperc alatt megkerültem a házat. Fél kézzel megkapaszzkodtam az ablakpárkányban, benéztem, és elakadt a lélegzetem.

Az ő szobája volt. Ott feküdt egy viszonylag kisméretű ágyon, a lepedő a földön, a takaró a lába köré csavarodott. Ahogy néztem, időnként nyugtalanul megrándult, majd egyik karját a fejéhez emelte. Nem aludt mélyen, legalábbis ma éjjel nem. Vajon megérezte a veszélyt, ami olyan közel volt hozzá?

Undorodtam magamtól, amint néztem a mozdulatait. Mennyivel voltam jobb, mint a betegesen leskelődő emberek? Semmivel sem voltam jobb. Sokkal, sokkal rosszabb voltam.

Lazítottam az ujjaim szorításán, hogy leessek. De előbb még engedélyeztem magamnak egy hosszú pillantást a lány arcára.

Nem volt békés. Apró ránc húzódott a két szemöldöke között, a szája sarka legörbült. Aztán az ajkai megremegtek, végül kinyíltak.

- Oké, Anyu. – motyogta.

Bella beszélt álmában.

Kíváncsian kapaszkodtam, szörnyű önutálatot éreztem. A csábítás, amit ezek a védtelen, akaratlanul kimondott gondolatok jelentettek, hihetetlenül erős volt. Kipróbáltam az ablakot, nem volt bezárva, de megakadt, mivel hosszú ideig nem nyitották ki. Lassan kinyitottam, de minden egyes mozdításra nyikorgott a fém ablakkeret. El ne felejtsem megolajozni legközelebb...

Legközelebb? Megráztam a fejem, ismét undorodva.

Halkan bemásztam a félig nyitott ablakon.

A szobája kicsi volt – rendetlen, de nem koszos. Egy halom könyv hevert a padlón, az ágy mellett, a gerincüket nem láttam, szétszóródott CD-k az olcsó lejátszó körül, a legfelső csak úgy, doboz nélkül. Papírlapok vették körbe a számítógépet, ami úgy festett, mintha inkább egy múzeumban volna a helye. A cipői szétszórva a fa padlón.

Nagyon szerettem volna odamenni, és elolvasni a könyvek és CD-k címeit, de megígértem magamnak, hogy megtartom a biztonságos távolságot, így hát leültem a szoba sarkában álló, öreg hintaszékbe.

Komolyan azt gondoltam egyszer, hogy teljesen átlagosan néz ki?
Visszagondoltam az első napra, az undorra, amit azok iránt a fiúk iránt éreztem, akiknek rögtön fölkelte a kíváncsiságát. Most, ahogy eszembe jutott a lány arca az agyukban, nem is értettem, miért nem találtam én is rögtön gyönyörűnek. Pedig igazán nyilvánvalónak tűnt.

És most – ahogy sötét haja rendetlenül szétterült sápadt arca körül, ahogy ott feküdt egy rongyos pólóban, a tagjai akaratlanul is ellazultak, telt ajkai pedig lágyan szétnyíltak -, elállt tőle a lélegzetem. Illetve elállt volna, gondoltam fintorogva, ha lélegeztem volna.

Nem beszélt. Talán véget ért az álma.

Bámultam az arcát, és próbáltam kitalálni valamit, ami elviselhetővé tenné a jövőt.

Az, hogy bántsam, nem volt elviselhető. Nincs tehát más választásom, mint hogy meg kell próbálnom újra elmenni?

A többiek már nem vitatkozhattak velem. A távollétem nem jelentene veszélyt senkire. Nem voltak feltételezések, semmi, ami bárkit is arra készítetett volna, hogy visszagondoljon a balesetre.

Ugyanúgy megremegtem, mint délután, és semmi nem tűnt lehetségesnek.

Nem versenyezhettem a halandó fiúkkal, akár vonzották a lányt, akár nem. Én egy szörnyeteg voltam. Hogyan is láthatott volna másnak? Ha tudná rólam az igazságot, megijedne és visszautasítaná. Mint egy jövőbeli áldozat egy horrorfilmben, elrohanna, sikoltozva a rettegéstől.

Visszaemlékeztem az első biológiaórára... igen, pontosan ez történe.

Bolondság volt azt képzelni, hogy ha én hívtam volna meg arra a nyavalyás bálra, akkor felhagyott volna a kibúvókereséssel, és eljött volna velem.

Nem én voltam az, akit arra rendelt a sors, hogy a lány igent mondjon. Az valaki más volt, egy meleg testű ember. És én nem engedhetem meg magamnak – valamikor, amikor a lány már igent mondott -, hogy vadászak rá, hogy megöljem, mert a lány megérdemli őt, bárki is lesz az. Igen, a lány megérdemli a szerelmet és a boldogságot azzal, akit választ.

Tartoztam neki azzal, hogy megpróbálom azt tenni, ami helyes; többé nem tettehettem, hogy csak fenyeget az a veszély, hogy beleszeretek.

Mindezek után már egyáltalán nem számít, ha elmegyek, mert Bella soha nem fog úgy látni engem, ahogy én akartam, hogy lásson. Soha nem fog olyannak látni, aki megérdemli a szerelmét.

Soha.

Össze tud törni egy halott, dermedt szív? Úgy éreztem, az enyém igenis össze tud törni.

- Edward. – mondta Bella.

Megdermedtem, még mindig a csukott szemeit bámultam.

Felébredt és észrevett? Úgy látszott, alszik, de a hangja nagyon tisztán csengett...

Halkan sóhajtott, nyugtalanul megrándult és átfordult az oldalára – még mindig aludt és álmodott.

- Edward. - motyogta lágyan.

Rólam álmodott.

Egy halott, dermedt szív újra el tud kezdeni dobogni? Úgy éreztem, az enyém erre is képes.

- Maradj itt. – sóhajtott. – Ne menj el. Kérlek... ne menj el.

Rólam álmodott, és nem rémálom volt. Azt akarta, hogy vele maradjak, ott, az álmában.

Igyekeztem szavakat találni, hogy megnevezhessem az érzéseket, amik elárasztottak, de sehogy sem tudtam leírni őket. Egy hosszú pillanatig csak fuldokoltam bennük.

Amikor végül a felszínre emelkedtem, már nem voltam ugyanaz, mint előtte. Az életem egy végtelen, változatlan éjszaka volt. Szükségszerűen egy örökös éjszakának kellett lennie. De akkor hogy lehet, hogy most felkelt a nap, az éjszaka közepén?

Amikor vámpírrá váltam, az átalakulás égető kínjai közepette eladtam a lelkemet és a halandóságomat a halhatatlanságért, és meg lettem dermedtve. A testem inkább szikla volt, mint hús, maradandó és soha nem változó. És én is olyan maradtam, amilyen akkor voltam – a személyiségem, hogy mit szeretek, és mit nem szeretek, a szeszélyeim, a vágyaim; minden úgy maradt, ahogy akkor volt.

A legtöbbünkkel ugyanez a helyzet. Mind megdermedtünk. Élő sziklák vagyunk. Ha valamelyikünk megváltozott, az ritka volt, és tartós. Láttam, ahogy ez történt, először Carlisle-lal, majd egy évtizeddel később Rosalie-val. A szerelem örökre megváltoztatta őket, és nem halványult el. Több mint nyolcvan év telt el, mióta Carlisle megtalálta Esme-t, de még mindig az első szerelem rácsodálkozó kifejezésével a szemében tekintett rá. És ez így is fog maradni.

És most velem is ez történik. Örökké szeretni fogom ezt a törékeny emberlányt, ameddig létezem.

Bámultam a lány öntudatlan arcát, és éreztem, ahogy a szerelem átjárta kőtestem minden porcikáját.

Már sokkal békésebben aludt, halvány mosoly játszott az ajkán.

Mindig nézni őt, kezdtem tervezni.

Szerettem, ezért meg kellett próbálnom elegendő erőt találnom magamban, hogy elbíriam hagyni őt. Tudtam, hogy erre képtelen vagyok. Még dolgoznom kellett ezen. De ahhoz talán elég erős vagyok, hogy más irányba tereljen a jövőt.

Alice csak két lehetséges jövőt látott Bella számára, és most már értettem mindkettőt.

Az iránta érzett szerelmem nem fog visszatartani attól, hogy megöljem, ha megengedem magamnak, hogy hibázzak.

Most már nem éreztem a szörnyet, sehol sem találtam magamban. Talán a szerelem örökre elhallgattatta. Ha akkor megöltem volna a lányt, az nem lett volna szándékos, csak egy szörnyű baleset.

Szokatlanul óvatosnak kellett lennem. Soha, de soha nem engedhetem, hogy kicsússzon a kezemből az irányítás. Figyelni fogok minden lélegzetvételtre.

Mindig meg kell tartanom a szükséges, a biztonságos távolságot.

Nem fogok hibákat csinálni.

És végre megértettem a másik lehetőséget. Eddig ez a látomás mindig összezavart – lehetséges, hogy Bella is rabjává válik ennek a végtelen, fél életnek? Most – letarolva a lány iránti vágytól - már értettem, hogy történhetne meg; ha megbocsáthatatlan önzésből megkérném az apámat egy szívességre.

Ha arra kérném, vegye el a lány életét és lelkét, hogy örökké létezhesen.

Ennél jobbat érdemel.

De láttam még egy lehetőséget, egy keskeny kis ösvényt, ami talán járható, ha egyensúlyban bírok maradni.

Meg tudom ezt tenni? Vele lenni és meghagyni embernek?

Szándékosan, mély levegőt vettem, majd még egyszer, hagyva, hogy az illata tűzként járjon át. A szoba tele volt az illatával; mindenhol ez áradt.

Szédültem, de küzdöttem az árral. Újabb mély, égető lélegzetet vettem.

Néztem, ahogy alszik, míg a nap rózsaszínre nem festette a felhőket a horizonton, tervezgettem és lélegeztem.

Csak az után értem haza, hogy a többiek már elindultak az iskolába. Gyorsan átöltöztem, figyelmen kívül hagyva Esme kérdő tekintetét. Láta a lázas ragyogást az arcomon, és egyszerre érzett aggodalmat és megkönnyebbülést.

Hosszú ideig tartó búskomorságom fájtni, és most örült, hogy úgy tűnik, vége.

Elrohantam az iskolába, és pár másodperccel a testvéreim után érkeztem. Nem néztek felém, habár Alice biztos tudta, hogy ott álltam a járda mögötti erdőben. Megvártam, amíg senki nem nézett arra, aztán kisétáltam a fák közül a parkolóba, amely ekkor már tele volt autókkal.

Hallottam Bella furgonjának dübörgését a sarokról, tehát megálltam egy Suburban mögött, ahonnan én jól láttam, de ő nem láthatott meg engem. Behajtott a parkolóba, majd egy pillanatig rosszálló tekintettel méregette a Volvómat, mielőtt betolatott az egyik legtávolabbi üres helyre.

Furcsa volt emlékezni rá, hogy még mindig dühös rám, és jó oka van rá. Nevetni akartam magamon – vagy belerúgni magamba. Minden szándékom és tervem teljesen értelmetlen, ha ő nem érdeklődik irántam, nemde? Az álma rólam lehetett teljesen véletlen. Micsoda beképzelt bolond vagyok!

Hát, az mindenképpen jobb volna neki, ha nem érdekelném. Ez még nem akadályozna meg engem abban, hogy kövessem, de így muszáj figyelmeztetnem. Tartozom neki ennyivel.

Némán továbbmentem, azon töprengve, hogy lehetne a legjobban megközelíteni.

Megkönnyítette. A furgon kulcsai kiestek a kezéből, bele egy mély tócsába. Lehajolt, de én megelőztem, és felkaptam a kulcsokat, mielőtt az ujjait belemárthatta volna a hideg vízbe.

Háttal nekidőltem a furgonnak, és néztem, ahogy felegyenesedik.

- Hát ezt meg hogy csináltad? – követelte a választ.

Igen, még mindig dühös volt.

Odanyújtottam a kulcsot.

- Mit?

Kinyújtotta a kezét, és a tenyerébe ejtettem a kulcsot. Mély lélegzetet vettem, belélegezve a lány illatát.

- Hogy csak így előbukkantál a semmiből. – világosított fel.

- Bella, nem én tehetek róla, hogy nem veszed észre, ami az orrod előtt van. – a szavak kényszeredettek voltak, majdnem viccnek hatottak. Volt egyáltalán valami, amit nem látott?

Vajon hallotta, hogy amikor kimondtam a nevét, mennyire igyekeztem palástolni a hangomban levő gyengédséget?

Rám bámult, nem nagyon értékelte a humoros megjegyzésemet. A szívverése gyorsult – a dühtől? A félelemtől? Egy pillanattal később lenézett a földre.

- Mire volt jó az a közlekedési dugó tegnap? – kérdezte, és nem nézett a szemembe. – Eddig azt hittem, az a stratégiád, hogy úgy teszel, mintha nem is léteznék, nem pedig az, hogy halálra idegesítesz.

Még mindig nagyon dühös volt. Elhatároztam, hogy teszek néhány lépést azért, hogy rendbe hozzam a dolgokat vele. Emlékeztem arra, hogy elhatároztam, hogy őszinte leszek hozzá...

- Azt Tyler kedvéért csináltam. Adnom kellett neki egy esélyt. – elnevettem magam. Nem bírtam megállni, mert eszembe jutott a tegnapi arckifejezése.

- Te... - zihálta, majd elhallgatott, úgy tűnt, túl dühös ahhoz, hogy befejezze. És megint – ugyanaz az arckifejezés. Visszafojtottam a nevetést. Már így is épp elég dühös volt.

- És nem teszek úgy, mintha nem léteznél. – fejeztem be. Fenn kellett tartanom a lezserséget, az ugratást. Nem értené meg, ha kimutatnám, amit érzek. Megijesztené. Ellenőrzés alatt kellett tartanom az érzéseimet, könnyednek kellett maradnom...

- Szóval akkor tényleg azon vagy, hogy halálra bosszants? Ha már Tyler teherautója nem végzett velem.

Haraghullám öntött el. Komolyan ezt gondolta?

Jogtalan volt a sértettség a részemről – ő nem tudhatott az éjszaka történt átalakulásról. De akkor is dühös voltam.

- Bella, te tisztára bolond vagy! – csattantam fel.

Elpirult, majd hátat fordított nekem. Elindult.

Bűntudat. Nem volt jogos a haragom.

- Várj! – esedeztem.

Nem állt meg, úgyhogy követtem.

- Sajnálom, tényleg goromba voltam. Ezzel nem azt mondom, hogy nem volt igazam, - elképzelhetetlen volt a feltételezés, hogy meg akartam bántani – de azért mégis sajnálom, hogy gorombáskodtam.

- Miért nem hagysz békén?

„Hidd el,” akartam mondani „megpróbáltam.”

„Oh, és azért, mert nyomorultul beléd szerettem.”

Maradj könnyed.

- Kérdezni akartam tőled valamit, de másra terelted a szót. – hirtelen eszembe jutott az események lefolyása, és elnevettem magam.

- Talán többszörös személyiség szindrómában szenvedsz? – kérdezte.

Nagyon úgy festett. A hangulatom teljesen kiszámíthatatlan volt, annyi új érzélem hullámozott át rajtam.

- Már megint kezdted. – mutattam rá.

Sóhajtott.

- Jó, rendben. Mit akartál kérdezni?

- Arra gondoltam, hogy a jövő szombatán... - döbbenet cikázott át az arcán, és újabb nevetést kellett visszafojtanom. – tudod, aznap, amikor az iskolából van...

Félbeszakított, és végre a szemembe nézett.

- Te most viccelsz?

Igen.

- Megengeded, hogy befejezzem?

Csendben várt, az ajkát beharapta.

A tekintete összezavart egy pillanatra. Furcsa, szokatlan érzelmek törtek fel a mélyen eltemetett emberi múltamból. Megpróbáltam elfojtani őket, hogy el bírjam játszani a szerepemet.

- Hallottam, amikor azt mondtad, hogy aznap Seattle-be mész. Arra gondoltam, talán örülnél egy fuvarnak. – ajánlottam fel. Észrevettem, hogy jobb, ha nem kérdezősködöm a terveiről, inkább részt kéne venni bennük. Kifejezéstelenül bámult rám.

- Micsoda?

- Nem akarod, hogy bevigyenek kocsival Seattle-be? – egyedül lenni vele egy kocsiban, a torkom égett a gondolatra. Mély levegőt vettem. *Szokj hozzá.*

- De kicsoda? – a tekintete távoli és zavart volt, megint.

- Hát én, természetesen. – mondtam lassan.

- De miért?

Ennyire meglepő lenne, hogy vágyom a társaságára? Nyilván a lehető legrosszabb módon értelmezte az iménti viselkedésemet.

- Hát, - mondtam olyan lezseren, ahogy csak tőlem tellett – mert én magam is úgy tervezem, hogy bemegyek Seattle-be valamikor, és őszintén szólva, nem vagyok biztos benne, hogy a furgonod kibír ekkora utat. – Úgy tűnt, a kötekedés biztonságosabb, mint megengedni magamnak, hogy komoly legyek.

- A kocsimnak semmi baja, köszönöm szépen. – mondtá, még mindig ugyanolyan meglepetten. Újra elindult. Lépést tartottam vele.

Nem mondott kifejezetten nemet, szóval nyomás alatt tartottam.

Vajon nemet fog mondani? És én mit teszek, ha ez történik?

- De eljutsz-e vele egy tankkal Seattle-ig?
- Nem hinném, hogy ez rád tartozna. – morogta.

Ez még mindig nem volt „nem”. És a szívverése megint felgyorsult, és jóval gyorsabban lélegzett.

- Közérdek, hogy ne pazaroljuk feleslegesen a véges mennyiségben rendelkezésre álló energiaforrásokat...
- Komolyan, Edward, nem tudlak követni. Eddig azt hittem, nem akarsz velem barátkozni.

Megborzongtam, amikor kimondta a nevemet.

- Azt mondtam, jobb lenne, ha nem barátkoznánk, nem azt, hogy nem akarok.
- Ó, kösz, most már minden teljesen világos. – mondta gúnyosan.

Megint megállt, ezúttal a menza teteje alatt, és újra a szemembe nézett. A szívverése akadozott. Vajon félt?

Óvatosan válogattam meg a szavaimat. Nem, én nem tudom elhagyni őt, de ő talán elég okos ahhoz, hogy elhagyjon engem, mielőtt túl késő lenne.

- Sokkal... okosabban tennéd, ha nem barátkoznál velem. – bámultam bele a csokoládé színű szeméibe, és elvesztettem a könnyedséget. – De már belefáradtam, hogy megpróbáljam magamat távol tartani tőled, Bella. – a szavak túl nagy szenvedéllyel lángoltak.

A lélegzete elakadt, és a pillanat, amíg újra indult, megijesztett. Vajon mennyire rémítettem meg? Hát, mindjárt kiderül.

- Eljössz velem Seattle-be? – kérdeztem.

Bólintott, a szíve hangosan kalapált.

Igen. Igent mondott nekem.

Aztán a józan eszem is utolért. Mibe fog ez kerülni neki?

- Tényleg jobban tennéd, ha nagy ívben elkerülnél. – figyelmeztettem. Meghallotta egyáltalán? Vajon meg fog-e szökni a jövő elől, amivel fenyegetem? Tényleg semmit nem tudtam tenni, hogy megvédjem őt magamtól?

Maradj könnyed! Ordítottam magamra.

- Találkozunk az osztályban.

Erősen kellett koncentrálnom, hogy ne kezdjek rohanni, mikor elmentem.

6. Vércsoport

Egész nap mások szemén keresztül követtem őt, a saját környezetemet alig észrevéve.

Nem Mike Newton szemein keresztül, mert nem tudtam már elviselni egyetlen fantáziáit, és nem is Jessica Stanley szemein keresztül, mert a Bella iránt érzett rosszindulata annyira felbosszantott, hogy az már nem volt biztonságos, az aprócska lány számára. Angela Weber jó választásnak bizonyult, amikor a szemei használhatók voltak; kedves volt – kényelmes volt a fejében lenni. És néha, a tanár biztosította a legjobb kilátást.

Meglepődtem. Egész nap a csetléseit nézve – ahogy megbotlik az út repedéseiben, kóbor könyvekben, vagy leggyakrabban a saját lábában – az emberek, akiken keresztül hallgatóztam, azt gondolták, Bella *ügyetlen*.

Megfontoltam a dolgot. Az igaz, hogy gyakran okozott gondot neki, hogy megálljon a saját lábain. Emlékeztem, ahogy megbotlott a padnál az első napon, ahogy a jégen csúszkált a baleset előtt, ahogy átesett az ajtó alacsony küszöbén... Milyen furcsa, igazuk volt. Tényleg *ügyetlen* volt.

Nem tudom, miért tűnt ez számomra olyan viccesnek, de elkezdtem nevetni, ahogy történelemről angolra mentem, és néhányan óvatosan pillantgattak felém. Hogy nem vettem ezt észre korábban? Talán, mert volt valami nagyon kecses a csöndességében, abban ahogy tartotta a fejét, nyakának ívében...

Most semmi kecses nem volt benne. Mr. Varner figyelte, ahogy csizmájának orra megakad a kárpitban, és szó szerint beleesik a székébe.

Újra nevettem.

Az idő hihetetlen lassúsággal haladt, amíg arra vártam, hogy a saját szememmel is láthassam őt. Végül a csengő megszólalt. Átsiettem a menzára, hogy helyet foglaljak. Az elsők között értem oda. Egy olyan asztalt választottam, ami általában üres volt, és így biztos lehettem benne, hogy lesz mellettem szabad hely.

Amikor a családom belépett, és látták, hogy egyedül ülök egy új helyen, nem voltak meglepve. Alice biztosan figyelmeztette őket.

Rosalie egyetlen pillantás nélkül vonult el mellettem.

Idióta.

Rosalie-val sosem volt egyszerű a kapcsolatunk – megsértettem őt, amikor legelőször hallott beszélni, és ez azóta is megmaradt – de úgy tűnt, az utóbbi néhány napban még haragosabb, mint általában. Felsőhajtottam. Rosalie-nak minden önmagáról szólt.

Jasper halványan rám mosolygott, ahogy elsétált mellettem.

Sok szerencsét, gondolta kételkedve.

Emmett a szemeit forgatta, és megrázta a fejét.

Elvesztette az eszét, szegény kölyök.

Alice sugárzott, fogai túl ragyogóan csillogtak.

Most beszélhetek Bellával?

„Maradj ki ebből,” mondtam alig hallhatóan.

Az arca egy pillanatra elborult, majd újra ragyogott.

Rendben. Makacskodj csak. Csak idő kérdése.

Újra felsóhajtottam.

Ne feledkezz el, a mai biológiáról, emlékeztetett.

Bólintottam. Nem, nem felejtettem el.

Amíg vártam, hogy Bella megérkezzen, egy új emberen keresztül követtem őt, aki Jessica mögött lépkedett a menza felé. Jessica a közeledő bálról fecsegett, de Bella semmit sem felelt. Nem mintha Jessica sok esélyt adott volna rá.

Amikor belépett az ajtón, a szokásos asztalunk felé pillantott. Egy pillanatra bámult rá, aztán összeráncolta a homlokát, és a padlóra nézett. Nem vett észre engem.

Annyira... *szomorúnak* tűnt. Erős késztetést éreztem, hogy felkeljek, és odamenjek hozzá, hogy megvigasztaljam valahogy, csak azt nem tudtam, hogy. Fogalmam sem volt, mi okozhatta ezt nála. Jessica tovább csacsogott a bálról. Bella talán szomorú volt, amiért kihagyja? Nem tűnt valószínűnek...

De ezt helyre lehet hozni, ha szeretné.

Csak egy üveg innivalót vett, és semmi mást. Nem volt valami baj? Nem lett volna több táplálékra szüksége? Sosem fordítottam túl sok figyelmet, az emberi étrendre ezelőtt.

Az emberek bosszantóan törekenyek! Milliányi különböző dolog miatt kellett aggódni...

„Edward Cullen megint téged bámul,” hallottam Jessicát. „Kíváncsi vagyok, ma miért ül egyedül?”

Hálás voltam Jessicának – annak ellenére, hogy most még rosszindulatúbb volt – mert Bella felkapta a fejét, és szemeivel addig kutatott, amíg meg nem találta az enyéimet.

Most nyoma sem volt szomorúságnak az arcán. Szerettem volna azt hinni, azért volt szomorú, mert azt hitte korábban mentem haza, és ez a feltevés mosolygásra készített.

Intettem az ujjammal, hogy csatlakozzon hozzám. Annyira meghökkenve nézett, hogy muszáj voltam tovább ingerelni.

Rá kacsintottam, és tátva maradt a szája.

„Ez *neked* szól?” Kérdezte Jessica gorombán.

„Talán nem tudta megcsinálni a biológia háziját,” motyogta bizonytalanul. „Ühm, azt hiszem, jobb lesz, ha megnézem, mit akar.”

Ez egy újabb igen volt.

Kétszer is megbotlott az asztalomhoz jövet, holott semmi sem volt az útjában, csak a tökéletesen sima linóleum. Komolyan, hogy nem vettem ezt észre? Azt hiszem, jobban figyeltem a néma gondolataira... Mit nem vettem még észre?

Maradj őszinte, maradj könnyed, mondtam magamnak.

Tétován megállt a velem szemközti szék mögött. Vettem egy mély levegőt, ezúttal az orrom keresztül.

Érezd, ahogy éget, gondoltam szárazon.

„Nem ülnél ma át hozzám?” kérdeztem.

Kihúzta a széket és leült, közben végig engem nézett. Idegesnek tűnt, de a fizikai beleegyezése, akkor is egy újabb igent jelentett.

Vártam, hogy megszólaljon.

Eltartott egy pillanatig, de végül elkezdte: „Igazán nem mindennapi ajánlat.”

„Hát...” tétováztam. „Úgy döntöttem, ha már úgyis pokolra jutok, legalább legyen miért!”

Miért mondtam ezt? Azt hiszem, ez őszinte volt, végül is. És talán meghallja a nyilvánvaló figyelmeztetést, amit a szavaim tartalmaztak. Talán megérti, hogy fel kéne állnia, és elsétálnia, olyan gyorsan, ahogy csak lehet...

Nem állt fel. Csak bámult rám, várakozva, mintha nem fejeztem volna be a mondatot.

„Tudod, fogalmam sincs, miről beszélsz!” mondta, mikor nem folytattam.

Ez megkönnyebbülés volt. Elmosolyodtam.

„Tudom.”

Nehéz volt figyelmen kívül hagyni, a háta mögül ordító gondolatokat – és témát is akartam váltani.

„Azt hiszem, a barátaid haragszanak rám, amiért elraboltalak.”

Úgy tűnt, nem érdekli túlzottan. „Túléllek.”

„És lehet, hogy nem is adlak vissza.” Nem tudtam biztosra, hogy most őszinte próbálok lenni, vagy csak újra cukkolni akarom őt. Amikor a közelében voltam, a saját gondolataimnak is alig volt értelme.

Bella nyelt egy nagyot.

Elnevettem magam, az arckifejezésén. „Mintha aggódnál.” Igazán nem kellett volna viccesnek lennie... Aggódnia kellett.

„Nem.” Szörnyen hazudott, és az sem segített, hogy a hangja elcsuklott. „Csak meglepődtem... tulajdonképpen minek köszönhetem ezt az egészet?”

„Már mondtam,” emlékeztettem. „Belefáradtam, hogy megpróbáljam távol tartani magam tőled. Úgyhogy föladtam.” Kis erőfeszítés árán megőriztem a mosolyom. Ez nem nagyon működött – megpróbálni őszintének lenni, ugyanakkor közönyösnek.

„Föladtad?” ismételte meg összezavarodva.

„Igen. Föladtam, hogy megpróbáljak rendesen viselkedni.” És szemlátomást föladtam, hogy megpróbáljak közönyösösen viselkedni. „Most egyszerűen azt teszem, amihez kedvem van, és utánam a vízözön!” Ez elég őszinte volt. Hagyni, hogy lássa az önzőségemet. Hagyni, hogy figyelmeztesse őt.

„Bocs, de lemaradtam.”

És elég önző voltam ahhoz, hogy örüljek ennek. „Mindig túl sokat mondok, amikor veled beszélek. Ez is része a problémának.”

Egy elég csekély része, összehasonlítva a többivel.

„Emiatt kár aggódnod,” nyugtatott meg. „egy kukkot sem értek belőle.”

Jó. Akkor maradni fog. „Erre számítok is.”

„Szóval tisztázzuk, most akkor barátok vagyunk vagy...?”

Egy másodpercig megfontoltam. „Barátok...” ismételtem. Nem tetszett a hangzása. Nem volt elég.

„Vagy nem.” Morogta, úgy tűnt zavarban van.

Azt hitte, nem kedvelem őt annyira?

Elmosolyodtam. „Hát, éppenséggel megpróbálhatjuk. De figyelmeztetek, hogy nem vagyok megfelelő barát a számodra.”

Vártam a válaszát, kettészakítva – egyik részem remélte, hogy végre meghallja és megérti, ugyanakkor tudtam, hogy belehalok, ha ezt megteszi. Milyen drámai. Anyira emberivé válok.

A szíve gyorsabban vert. „Ezt már sokszor elmondtad.”

„Igen, mert nem hallgatsz rám!” mondtam, ismét túl hevesen. „Még mindig nem hiszel nekem. Pedig ha lenne eszed, elkerülnél.”

Ah, de hagynám neki, ha megpróbálná?

A pillantása megkeményedett. „Azt hiszem, már elég világosan értésemre adtad, mi a véleményed a szellemi képességeimről!”

Nem voltam teljesen biztos, hogy érti, de bocsánatkérően mosolyogtam, feltételezve, hogy véletlenül megbántottam őt.

„Nos,” mondta lassan. „ameddig nem... szóval nem jön meg az eszem, megpróbálunk barátok lenni?”

„Hát, ez így elég jól hangzik.”

Lenézett, feszülten bámulva a limonádés üveget a kezében.

A régi kíváncsiság elkezdett kínozni.

„Mire gondolsz?” kérdeztem – megkönnyebbülés volt végre hangosan is kimondani a szavakat.

Felnézett rám, és felgyorsult a légzése, míg arca halvány rózsaszín pírt kapott. Lélegeztem egyet, megízelve a levegőt.

„Megpróbálok rájönni, hogy mi vagy te igazából.”

Továbbra is mosolyogtam, így kordában tartva az arcvonásaimat, mialatt a pánik végigsöpört a testemen.

Persze, hogy ezen gondolkodott. Nem volt ostoba. Nem remélhettem, hogy elfelejtkezik valamiről, ami ennyire nyilvánvaló.

„És mire jutottál?” kérdeztem olyan könnyedén, amennyire csak tudtam.

„Hát nem sokra.” Ismerte be.

Felnevettem a hirtelen megkönnyebbüléstől. „És mire tippelsz?”

Nem lehet rosszabb az igazságnál, bármivel jön is elő.

Elvörösödött, és nem mondott semmit. Éreztem pirulásának melegét a levegőben.

Megpróbáltam bevetni a megnyerő hangszínemet. Az átlagembereken jól működött.

„Hát nem mondod meg?” bátorítóan mosolyogtam.

Megrázta a fejét. „Nem lehet. Szégyellem.”

Uh. Nem tudni rosszabb volt, mint bármi más. Mért lenne zavarban az elméletei miatt? Nem bírtam ki, hogy ne tudjam meg.

„Hát ez igazán bosszantó, tudod?”

A panaszkodásom fellobbantott valamit benne. A szemei felvillantak, és gyorsabban beszélt, mint általában.

„Nem, nem tudom! El sem tudom képzelni, miért lenne bosszantó, ha valaki nem akarja megmondani neked, mire gondol... Pláne azok után, hogy az illető állandóan rejtélyes kis megjegyzéseket kap, amelyek mintha direkt arra lennének kitalálva, hogy ne tudjon aludni miattuk, és egész éjszaka azon agyaljon, hogy vajon mit jelentenek... Ugyan már, mi lehet ebben bosszantó?”

Grimaszoltam, észrevéve, hogy igaza van. Nem voltam igazságos.

Folytatta. „Vagy az, ha a szóban forgó alak egész sor képtelen dolgot művel. Például egyik nap megmenti az életedet, totálisan képtelen körülmények között, aztán másnap úgy bánik veled, mint egy leprással, és semmit nem hajlandó megmagyarázni, pedig megígérte! Mindebben, ugye, nincs semmi bosszantó?”

Ez volt a leghosszabb beszéd, amit valaha hallottam tőle, és ez egy új tulajdonságot adott hozzá a listámhoz.

„Te aztán könnyen fölkapod a vizet, igaz?”

„Csak nem szeretem a kettős mércét.”

Természetesen, teljesen jogos volt a felháborodása.

Bellát néztem, azon gondolkodva, hogy tehetném jóvá, amíg a néma üvöltés Mike Newton fejében meg nem zavart.

Olyan mérges volt, hogy kuncogásra késztetett.

„Most mi van?” kérdezte.

„A barátod azt hiszi, hogy zaklatlak, és most azt latolgatja, közbe merjen-e avatkozni.” Szívesen látnám, ahogy megpróbálja. Újra nevettem.

„Nem tudom, kiről beszélsz,” mondta fagyosan. „De különben is biztosan tévedsz.”

Nagyon élveztem, ahogy elutasította őt a válaszával.

„Nem tévedek. Mondtam már, hogy a legtöbb emberen könnyű átlátni.”

„Kivéve persze engem.”

„Igen, kivéve téged.” Mindenre kivételnek kellett lennie? Nem lenne igazságosabb – számba véve mindent, amivel most meg kell küzdenem – ha hallhatnék *valamit* a fejéből? Olyan sokat kértem? „Kíváncsi lennék, vajon miért...”

Belenéztem a szemeibe, és újra megpróbáltam...

Elfordította a tekintetét. Kinyitotta a limonádét, és ivott egy kortyot, közben az asztalt bámulta.

„Nem vagy éhes?” kérdeztem.

„Nem.” Lenézett az üres asztalra közöttünk. „Na és te?”

„Nem, én sem vagyok éhes.” Mondtam. Határozottan nem voltam az.

Az asztalt nézte, közben ajkait összeráncolta. Vártam.

„Mekkerhetlek valamire?” kérdezte, hirtelen újra rám nézve.

Mit akarhat tőlem? Megkér, hogy mondjam el az igazat, amit nem tehettem meg – az igazságot, amit sosem akartam, hogy megtudjon?

„Az attól függ, mit szeretnél.”

„Nem nagy dolog,” ígérte.

Vártam, újra kíváncsian.

„Csak annyit...” mondta lassan, a limonádés üveget nézve, miközben annak száján körözött a kisujjával. „Ha majd legközelebb megint úgy döntesz, hogy a

saját érdekekben keresztülnézel rajtam, volnál szíves előre figyelmeztetni? Csak hogy fel legyek rá készülve!”

Figyelmeztetést akart? Akkor az, hogy nem figyeltem rá, rossz dolognak számít... Elmosolyodtam.

„Ez jogos kívánság.” Értettem egyet.

„Kösz,” mondta, és felnézett. Az arca annyira megkönnyebbültnek tűnt, hogy nevetni szerettem volna, a saját megkönnyebbülésem.

„Akkor cserébe te is válaszolsz egy kérdésemre? Kérdeztem reménykedve.

„De csak egyre.”

„Mire tippeltél? Legalább az egyiket áruld el!”

Elpirult. „Nem, azt nem!”

„Megígérted, hogy egy kérdésre válaszolsz, és nem szabtal feltételeket.” Vitatkoztam.

„Te is megszegted az ígéretedet.” Vágott vissza.

Most megfogott.

„Csak egyetlen tippet... ígérem, nem nevetlek ki!”

„Dehogyanem!” Nagyon biztosnak tűnt benne, pedig én nem tudtam elképzelni semmi vicceset ezzel kapcsolatban.

Adtam a meggyőzésnek még egy esélyt. Mélyen a szeméibe néztem – könnyen megy ilyen mély szemekkel – és elstutogtam, „Kérlek!”

Pislogott egyet, és az arca üressé változott.

Nos, nem pont erre a reakcióra számítottam.

„Ehm, mi van?” kérdezte. Úgy tűnt elszédült. Mi baj van vele?

De még nem adtam fel.

„Kérlek, áruld el! Csak egyetlen icipici tippet mondj!” A kellemes, nem-ijesztő hangomat használtam, rabul ejtve szeméit.

Meglepetésemre, és elégedettségemre, ez végül működött.

„Eh, na jó, hát például megharapott egy radioaktív pók...”

Képregények? Nem csoda, hogy azt hitte, nevetni fogok.

„Ez nem valami eredeti!” csúfolódtam, próbálva elrejteni hirtelen megkönnyebbülésem.

„Sajnálom, ennyi telt tőlem.” Mondta sértődötten.

Ez még jobban megnyugtató. Megint sikerült felhúznom.

„Még csak a közelében sem jársz.”

„Semmi pók?”

„Semmi.”

„És semmi radioaktivitás?”

„Semmi.”

„Püff neki!” sóhajtotta.

„Sőt kriptonital sem lehet ártani nekem.” Mondtam gyorsan – mielőtt még rákérdezhetett volna a harapásra – és utána muszáj volt nevetnem azon, hogy szuperhősnek gondolt.

„Azt ígérted, nem nevetsz ki, nem emlékszel?”

Összeszorítottam az ajkaimat.

„Előbb-utóbb úgyis rájövök!” ígérte.

És ha sikerül neki, el fog menekülni tőlem.

„Jobban örülnék, ha meg se próbálnád!” mondtam, minden jókedvem elszállt.

„Mert...?”

Őszinteséggel tartoztam neki. Mégis, mosolyogni próbáltam, hogy kevésbé ijesztővé tegyem a szavaimat. „Mi van, ha nem szuperhős vagyok? Mi van akkor, ha én vagyok a rossz fiú?”

Szemei kiszélesedtek, ajkai enyhén elváltak egymástól. „Oh!” mondta. És aztán, egy újabb másodperc elteltével, „Értem.”

Végül is meghallott engem.

„Tényleg?” kérdeztem, próbálva elrejtetni gyötrődésemet.

„Veszélyes vagy?” találta ki. Lélegzete szabálytalanná vált, szívverése felgyorsult.

Nem tudtam válaszolni. Ez volt az utolsó percem vele? Most el fog futni? Elmondhatom neki, hogy szeretem, mielőtt elmenne? Vagy azzal csak még jobban megrémíteném?

„De nem gonosz,” suttogta, megrázta a fejét, szemeiben nem volt félelem. „Nem, azt nem tudom elhinni, hogy gonosz lennél.”

„Tévedsz!” leheltem.

Persze, hogy gonosz voltam. Nem tett boldoggá az, hogy jobbat gondol rólam, mint amit megérdemlek? Ha jó ember lennék, távol maradtam volna tőle.

Átnyújtottam a kezem az asztalon, mintha meg akarnám szerezni, a limonádés üveg kupakját. Nem húzódtott el kezem hirtelen közelségétől. Tényleg nem félt tőlem. Még nem.

Úgy pörgettem a kupakot, mint egy bűgőcsigát, azt nézve Bella helyett. A gondolataim csapdába estek.

Fuss, Bella, fuss! Nem tudtam magam rávenni, hogy hangosan kimondjam a szavakat.

Talpra szökkent. „Elkésünk!” mondta, amikor épp elkezdtem aggódni, hogy valahogy meghallotta néma figyelmeztetésemet.

„Én ma nem megyek órára.”

„Miért nem?”

Mert nem akarlak megölni. „Jót tesz az egészségnek, ha néha iskolát kerül az ember!”

Igazság szerint, az emberek egészségének tett jót, ha a vámpírok lógtak a suliból azokon a napokon, amikor emberi vért ontottak. Mr. Banner a mai nap vércsoport meghatározást végzett. Alice már ki is hagyta a délelőtti óráját.

„Hát én megyek!” mondta. Nem lepett meg. Ő felelősségteljes volt – mindig a helyes dolgot tette.

Pont az ellentétem volt.

„Hát akkor majd később találkozunk,” mondtam, újra a közönnyel próbálkozva bámultam a forgó kupakot. *És akárhogy is, de imádlak... egy ijesztő, veszélyes módon.*

Habozott, és egy pillanatig azt reméltem, velem fog maradni. De a csengő megszólalt, és ő elsietett.

Megvártam, amíg elmegy, majd a zsebembe csúsztattam a kupakot – egy emlék erről a beszélgetésről – és kisétáltam az esőbe a kocsimhoz.

Elindítottam a kedvenc nyugtató CD-met – ugyanazt, amit az első nap hallgattam – de nem hallottam sokáig Debussy hangjegyeit. Új hangokkal volt tele a fejem, dallam töredékekkel, amik lenyűgöztek és kíváncsivá tettek. Lehalkítottam a lejátszót, és hallgattam a fejemben lévő zenét, a töredékekkel játszva, amíg teljes összhangban nem bontakoztak ki. Ujjaim ösztönösen mozogtak a levegőben, mint a zongorabillentyűkön.

Az új szerzemény igazán elkezdett alakulni, amikor figyelmemet, egy aggodalom hullám ragadta meg.

Az aggodalom forrása felé fordultam.

El fog ájulni? Mit csináljak? Pánikolt Mike.

Kb. száz méterrel arrébb, Mike Newton épp leengedte Bella ernyedtestét a járdára. Tehetetlenül dőlt el a nedves betonon, szemei csukva, bőre krétafehér, akár egy halotté.

Majdnem letéptem a kocsiját.

„Bella!” kiáltottam.

Élettelen arca nem változott, mikor megszólítottam.

Testem hidegebb lett, mint a jég.

Hallottam Mike kétségbeesett megilletődöttségét, ahogy átfutottam a gondolatait. Csak az irántam érzett haragjára tudott gondolni, így nem tudtam meg, mi baj van Bellával. Ha valahogy bántotta őt, megölöm!

„Mi baja? Megsebesült?” kérdeztem, próbálva a gondolataira figyelni. Őrjítő volt, hogy emberi lassúsággal kellett odamennem. Nem kellett volna felhívnom a figyelmet a közeledtemre.

Aztán meghallottam a szívdobogását, és a lélegzetét. Ahogy néztem, még szorosabban lehunyta a szemeit. Ez egy kicsit lecsillapította bennem a pánikot.

Láttam a felvillanó emlékeket Mike fejében, egy halom képet a biológia teremből. Bella feje az asztalunkon, csodás bőre zöldes árnyalatú. Vörös cseppek a fehér kártyákon...

Vércsoport meghatározás.

Megálltam, ahol voltam, visszatartva lélegzetemet. Az illata egy dolog volt, folyó vére egy teljesen másik.

„Azt hiszem elájult.” Mondta Mike, egyszerre aggódva és bosszúsan. „Nem tudom, mi történhetett, hiszen még meg se szúrta az ujját.”

A megkönnyebbülés átjárt, és újra lélegeztem, a levegőt ízelve. Ah, éreztem a pici szivárgást Mike Newton szúrt sebéből. Először biztos ez tévesztett meg.

Letérdeltem Bella mellé, amíg Mike habozott mellettem, dühöngve a közbenjárásom miatt.

„Bella! Hallasz engem?”

„Nem!” nyöszörögte. „Tűnj innen!”

A megkönnyebbülés olyan nagyszerű volt, hogy elnevettem magam. Nem volt semmi baja.

„A gyengélkedőbe kell kísérenem,” mondta Mike. „De nem akart továbbjönni.”

„Majd én odaviszem. Te visszamehetsz az osztályba.” Mondtam utasítóan.

Mike összeszorította a fogait. „Nem! Énrám bízták!”

Nem álltam meg veszekedni szerencsétlennel.

Reszketve és megrémülve, félig hálásan, félig szomorúan a rosszullét miatt, ami szükségessé tette, hogy megérintsem, gyengéden felvettem Bellát a járdáról a karjaimba, ügyelve rá, hogy csak a ruháit érintsem, és akkora távolságot tartva testünk között, amennyi csak lehetséges. Ugyanazzal a lendülettel elindultam, siettem, hogy minél előbb biztonságban legyen – más szavakkal, távol tőlem.

Szemei meglepődve pattantak fel.

„Tegyéle!” utasított gyenge hangon – arckifejezéséből azt olvastam ki, újra zavarban van. Nem szeretett gyengének tűnni.

Alig hallottam Mike tiltakozó üvöltözését mögöttünk.

„Rémesen nézel ki.” Mondtam neki, vigyorogva. Semmi baja nem volt, egy gyenge gyomron és fejen kívül.

„Azonnal tegyéle!” mondta újra. Ajkai fehérek voltak.

„Szóval elájulsz, ha vért látsz?” Lehetne ennél ironikusabb?

Becsukta a szemeit, és összeszorította az ajkait.

„És még csak nem is a saját véred volt az.” Tettem hozzá, még szélesebben vigyorogva.

Az iroda bejáratához értünk. Az ajtó résnyire ki volt támasztva, és elrúgtam az útból.

Ms. Cope meghökkenve ugrott fel. „Te jó ég!” zihálta, ahogy megvizsgálta a hamuszürke lányt a karjaimban.

„Elájult a biológiaórán,” magyaráztam, mielőtt a fantáziája elszabadult volna.

Ms. Cope elsietett, hogy kinyissa a gyengélkedő ajtaját. Bella szemei újra nyitva voltak, őt figyelve. Hallottam az idős nővér belső elámulását, ahogy óvatosan lefektettem a lányt az ütött-kopott ágyra. Amint Bella nem volt már a karjaimban, a szoba legtávolabbi pontjára húzódtam. A testem túl izgatott volt, túl heves, izmaim megfeszültek, méreg termelődött a számban. Annyira meleg és jó illatú volt.

„Csak elájult.” Nyugtattam meg Mrs. Hammondot. „Vércsoport meghatározást végeztek biológiaórán.”

Bólintott, most már értette. „Igen, olyankor mindig itt kötnek ki egy páran.”

Elfojtottam egy nevetést. Persze, hogy Bella lesz az egyik.

„Csak feküdj nyugodtan egy percig, drágám,” mondta Mrs. Hammond. „Mindjárt elmúlik.”

„Tudom” mondta Bella.

„Gyakran előfordul ez veled?” kérdezte a nővér.

„Néha.” Ismerte el.

Megpróbáltam köhögésnek álcázni a nevetésemet.

Ez felkeltette a nővér figyelmét. „Nyugodtan visszamehet az osztályába, fiatalember!” mondta.

Belenéztem a szemébe, és tökéletes magabiztossággal hazudtam. „Bellával kell maradnom.”

Hmm. Csodálkozom, hogy... oh végül is. Mrs Hammond bólintott.

Rajta is tökéletesen működött. Mért kellett Bellának ennyire másnak lennie?

„Megyek, kerítetek egy kis jeget a homlokodra.” Mondta a nővér, kicsit idegenkedve attól, hogy a szemembe nézzen – ahogy egy embernek *kellene* – és kiment a szobából.

„Igazad volt.” Nyöszörögte Bella, csukott szemmel.

Hogy értette ezt? Rossz következtetésre jutottam: elfogadta a figyelmeztetéseimet.

„Általában igazam szokott lenni.” Mondtam, próbálva megtartani hangom szórakozottságát, ami most komornak tűnt. „De most éppen miben is?”

„Az iskolakerülés jót tesz az egészségnek.” Sóhajtotta.

Ah, megint megkönnyebbülés.

Utána csöndben maradt. Csak lassan ki-be lélegzett. Ajkai kezdték visszanyerni rózsaszín árnyalatukat. Nem voltak tökéletes egyensúlyban, alsó ajka egy picivel teltebb volt a felsőnél. Szájának bámulása különös érzéssel töltött el. Közelebb akartam hozzá kerülni, ami nem volt túl jó ötlet.

„Az előbb alaposan megijesztettél.” Mondtam – hogy újraindítsam a beszélgetést, és hallhassam a hangját. „Azt hittem, Mike Newton a holttestedet vonszolja, hogy elássa az erdőben.”

„Ha-ha” mondta.

„Őszintén szólva, láttam már hullát, amelyik jobb színben volt, mint te.” Ez igaz is volt. „Már aggódtam, hogy nekem kell majd megbosszulnom a halálodat!” És megtenném.

„Szegény Mike!” sóhajtotta. „Milyen dühös lehet...”

A harag végigfutott rajtam, de gyorsan visszafogtam. Biztos csak szájalomból sajnálkozik. Ő csak kedves. Ez minden.

„Utál engem, mint a bűnt!” mondtam neki, felvidulva a gondolattól.

„Ezt nem tudhatod!”

„Láttam az arcán... nem volt nehéz leolvasni róla.” Valószínűleg igaz volt, hogy az arcáról is elég információt szerezhettem volna, hogy levonjam ezt a

következtetést. A Bellán való gyakorlás ügyesebbé tett az emberi arc kifejezések értelmezésében.

„De hogy vettél észre? Azt hittem, épp lógsz az iskolából!” Jobban nézett ki – a zöld árnyalat már eltűnt áttetsző bőréről.

„Az autóban ültem, és egy CD-t hallgattam.”

Az arca megrándult, mintha a nagyon egyszerű válaszom meglepte volna őt.

Újra kinyitotta a szemét, amikor Mrs. Hammond visszatért a jéggel.

„Tessék, drágám!” mondta a nővér, ahogy Bella homlokára tette. „Máris jobban nézel ki.”

„Azt hiszem, már jól vagyok.” Mondta Bella, és amíg felült, levette magáról a jeget. Hát persze. Nem szerette, ha ápolják.

Mrs. Hammond ráncos kezei elindultak a lány felé, mintha vissza akarná őt fektetni, de ekkor Ms. Cope kinyitotta az ajtót, és behajolt a helyiségbe. Vele együtt a friss vér illatának fuvallata is megjelent.

A mögötte lévő irodában, a láthatatlan Mike Newton, még mindig nagyon mérgesen, azt kívánta, a nehéz fiú, akit éppen vonszolt, inkább a velem lévő lány lenne.

„Van egy újabb páciensünk!” mondta Ms. Cope.

Bella gyorsan leugrott az ágyról, sietve, hogy minél előbb kikerüljön a figyelem központjából.

„Tessék” mondta, visszaadva a borogatást Mrs. Hammondnak. „Nekem már nincs rá szükségem!”

Mike felhorkant, ahogy Lee Stevenst félig belökte az ajtón. A vér még mindig csöpögött arcához szorított kezéből, és a csuklója felé folyt.

„Jaj, ne!” Ez volt a végszó, hogy eltűnjek innen – és úgy tűnt, Bellának is. „Eredj ki az irodába, Bella!”

Zavartan nézett fel rám.

„Bízzál bennem, nyomás kifelé!”

Megfordult, elkapta az ajtót mielőtt bezárult volna, és átrohant az irodába. Szorosan követtem. Lebbenő haja a kezemet súrolta...

Megfordult, hogy rám nézzen, szemeit még mindig szélesre nyitotta.

„Nahát, te hallgattál rám!” Ez volt az első.

Összeráncolta picit orrát. „Mert megéreztem a vér szagát.”

Meglepetten bámultam rá. „Senki nem érzi a vér szagát.”

„De én igen. És rosszul leszek tőle. Olyan szaga van, mint a rozsdának... meg a sónak.”

Az arcom lefagyott, még mindig őt bámultam.

Ő tényleg ember? Embernek nézett ki. Olyan puha volt, mint egy ember. Olyan illata volt, mint egy embernek – nos, igazából jobb. Emberként viselkedett... nagyjából. De nem úgy gondolkodott, vagy reagált, mint a többiek.

Mi más lehet akkor?

„Most mi van?” kérdezte.

„Semmi.”

Mike Newton szakított félbe minket, amikor belépett bosszús, erőszakos gondolataival a szobába.

„Már sokkal jobban nézel ki.” Mondta nyersen.

A kezem megrándult, akartam neki tanítani egy kis jó modort. Figyelnem kellesz magamra, különben a végén még megölöm, ezt az utálatos fiút.

„Nehogy kivedd a kezed a zsebedből!” mondta. Egy pillanatig azt hittem, hozzám beszél.

„Már nem vérzik.” Felelte komoran. „Visszajössz az órára?”

„Viccelsz? Azonnal fordulhatnék is vissza!”

Ez nagyon jó volt. Azt hittem, elveszítem ezt az órát, hogy vele lehessek, ehelyett most még extra időt is kaptam. Kapzsiságot éreztem, meg akartam szerezni minden egyes percet.

„Aha, ja, tényleg...” morogta Mike. „Szóval akkor jössz a hétvégén? A tengerpartra?”

Ah, terveik vannak. A dühtől földbegyökerezett a lábam. Ugyanakkor, csak egy csoportos kirándulás volt. Láttam erről valamit más diákok fejében. Nem csak ők ketten mentek. Még mindig dühös voltam. Mozdulatlanul a pultnak támaszkodtam, próbálva visszafogni önmagam.

„Persze, mondtam már, hogy szívesen.” Ígérte.

Szóval neki is igent mondott. A féltékenység égetett, fájdalmasabb volt, mint a szomjúság.

Nem, ez csak egy csoportos kirándulás. Próbáltam magamat meggyőzni. Csak a barátaival tölti a napot. Semmi több.

„Akkor az apám boltjánál, tízkor!” És *Cullen NINCS meghívva!*

„Ott leszek.” Mondta.

„Akkor tesin találkozunk.”

„Viszlát.” Felelte.

Elcammogott az osztálya felé, gondolatai haraggal telve. *Mit lát ebben a furcsa szerzetben? Persze, gazdag. A csajok szerint jól néz ki, hát szerintem nem. Túl... túl tökéletes. Fogadok, hogy az apja plasztikai műtétet végez rajtuk. Ezért olyan fehérek és gyönyörűek mindannyian. Ez nem természetes. És valahogy, olyan... ijesztően fest. Néha, amikor engem bámul, esküszöm, azon gondolkodik, hogy meg fog ölni... Különös...*

Mike-nak nem volt rossz a megfigyelőképessége.

„Úristen! Tornaórámm lesz!” jajdult fel.

Ránéztem, és láttam, hogy megint elszomorodott valami miatt. Nem voltam benne biztos, miért, de az nyilvánvaló volt, hogy nem akar a következő órájára menni Mike-kal, és nekem ez a terv tökéletesen megfelelt.

Odaléptem hozzá, és közel hajoltam az arcához, éreztem bőrének melegét, ahogy kisugárzott az ajkaimra. Nem mertem lélegezni.

„Ezt bízd csak rám!” mormoltam. „Csak ülj le, és igyekezz minél sápadtabbnak látszani!”

Úgy tett, ahogy kértem, leült az egyik összecsucskható székre, és neki döntötte a fejét a falnak, amíg mögöttem, Ms. Cope kijött a hátsó szobából, és visszatért a pulthoz. Csukott szemeivel, Bella úgy nézett ki, mintha megint elájult volna. Még nem tért vissza a teljes színe.

A titkárnőhöz fordultam. Remélhetőleg Bella oda fog figyelni erre, gondoltam gonoszul. Egy ember így reagálna.

„Ms. Cope?” kérdeztem, újra a meggyőző hangomat használva.

Szempillái megremegtek, és a szívverése felgyorsult. *Túl fiatal, uralkodj magadon!*

„Igen?”

Ez érdekes. Amikor Shelly Cope pulzusa felgyorsult, azért volt, mert vonzónak talált, nem azért, mert félt volna tőlem. Ezt már megszoktam az emberi nőktől... de még soha nem gondoltam arra, hogy talán ez áll Bella felgyorsuló szívverése mögött.

Ez az ötlet jobban tetszett. Túlságosan is, ami azt illeti. Elmosolyodtam, és Ms. Cope szaporábban kezdett el lélegezni.

„Bellának tornaórája lenne, de úgy látom, még nem jött teljesen rendbe. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha hazavinném. Tudna adni igazolást?” Belenéztem elámult szemeibe, élvezve a pusztítást, amit a gondolatai folyamában okoztam ezzel. Lehetséges, hogy Bella...?

Mrs. Cope nyelt egy nagyot, mielőtt válaszolt volna. „Neked is szükséged van igazolásra, Edward?”

„Nem, nekem Mrs. Goff-fal lenne órámm, de ő nem ragaszkodik hozzá.”

Most már nem nagyon figyeltem rá. Az új lehetőséget fontolgattam.

Hmm. Szerettem volna azt hinni, hogy Bella vonzónak talál, ahogy a többi ember, de mikor reagált Bella úgy, ahogy a többiek? Nem kellett volna reménykednem.

„Oké, majd én mindent elrendezek. Jobbulást, Bella!”

Bella erőtlenül bólintott – egy kicsit túljátszva.

„Tudsz járni, vagy akarod, hogy megint a karjaimban vigyelek?” kérdeztem, szegényes színészi tehetségén mulatva. Tudtam, hogy egyedül akar majd menni – nem akart gyengének mutatkozni.

„A saját lábamon megyek.” Jelentette ki.

Megint eltaláltam. Kezdttem belejönni ebbe.

Felkelt, egy pillanatig habozott, mintha az egyensúlyát ellenőrizné. Kinyitottam neki az ajtót, és kísértünk az esőbe.

Néztem, ahogy arcát a szemerkélő eső felé emelte, szemei csukva, halvány mosoly az ajkain. Mire gondolhatott? Volt valami különös ebben, és hirtelen rájöttem, miért tűnt ez olyan ismeretlennek számomra. Az átlagos emberi lányok nem fordították így az arcukat a szemerkélő eső felé, az átlagos emberi lányok rendszerint sminket viseltek, még ezen a nedves helyen is.

Bella sosem sminkelte magát, nem mintha szüksége lett volna rá. A kozmetikai ipar dollár billiókat keresett évente azokon a nőkön, akik olyan bőrt szerettek volna, mint az övé.

„Kösz” mondta, most már rám mosolyogva. „Szinte megéri rosszul lenni, ha az ember ellóghatja a tornaórát.”

Keresztülbámultam az udvaron, azon gondolkozva, hogy tudnám meghosszabbítani a közös időnket. „Bármikor csak egy szavadba kerül.” Mondtam.

„Jössz te is? Úgy értem, szombaton.” Reménykedőnek hangzott.

Ah, a reménye valóságos volt. Velem akart lenni, nem Mike Newtonnal. És igent akartam mondani. De rengeteg dolog volt, amit meg kellett fontolni. Például, szombaton sütni fog a nap.

„Hová is mentek pontosan?” próbáltam nemtörődömnek hangzani, mintha nem számítana. Mike azt mondta, a *tengerpartra*. Ott nem sok esély van arra, hogy elkerülhetem a napfényt.

„La Push-ba, a First Beach-re.”

Fenébe. Nos, akkor lehetetlen.

Mindegy, Emmett úgyis haragudott volna, ha lemondok a hétvégi terveinket.

Lepillantottam rá, fanyarul elmosolyodva. „Nem hinném, hogy én is meg lennék hívva.”

Lemondóan felsóhajtott. „Most hívtalak meg.”

„Jobb, ha mi ketten nem feszítjük tovább a húrt szegény Mike-nál ezen a héten! Még a végén elpattan!” Elképzeltem, ahogy én magam szakítom ketté *szegény Mike*-ot, és nagyon élveztem a látványt.

„Kit érdekel Mike?” mondta, megint elutasítóan. Szélesen vigyorogtam.

És aztán, elkezdett eltávolodni tőlem.

Anélkül, hogy végiggondoltam volna, mit teszek, megragadtam dzsekijének hátulját. Megtorpant.

„Mégis, mit képzelsz? Hova mész?” Majdnem mérges voltam, amiért itt akart hagyni. Még nem töltöttem vele elég időt. Nem mehetett, még nem.

„Hát haza!” mondta, összezavarodva, miért érdekel engem.

„Talán nem hallottad, hogy megígértem, épségben hazafuvarozlak? Azt hiszed, engedem, hogy vezess ebben az állapotban?” Tudtam, hogy ennek nem fog örülni – a gyengeségére való emlékeztetésnek. Egyébként is gyakorolnom kellett a Seattle-i kirándulásra. Megnézni, hogy kezelem a közelségét egy zárt helyen. Ez egy sokkal rövidebb út volt.

„Miféle állapotban?” kérdezte. „És mi lesz az én kocsimmal?”

„Majd megkérem Alice-t, hogy vigye el hozzátok iskola után.” A kocsim felé húztam, óvatosan, most, hogy már tudtam, a sima járás is kihívás számára.

„Eressz el!” mondta, miközben oldalazva botorkált. Egyik kezemet kinyújtottam, hogy elkapjam, de visszanyerte az egyensúlyát, mielőtt szükség lett volna rá. Nem kellett volna ürügyeket keresnem arra, hogy megérinthessem. Ez emlékeztetett Ms. Cope felém való reakciójára, de ezen majd később gondolkodom. Sok mindent végig kellett gondolni ezen a téren.

Elengedtem az autó mellett, de megbotlott, és nekiesett az ajtónak. Még óvatosabbnak kellesz lennem, figyelembe véve rettenetes egyensúlyérzékét...

„Olyan erőszakos vagy!”

„Nyitva van.”

Beszálltam, és beindítottam az autót. Bella még mindig makacsul odakint ácsorgott, pedig az eső rákezdett, és tudtam, hogy nem szereti a hideget és a nedvességet. Dús haja elázott, és majdnem feketének látszott.

„Tökéletesen alkalmas vagyok rá, hogy hazafuvarozzam saját magam!”

Persze, hogy alkalmas volt rá – én nem voltam rá alkalmas, hogy elengedjem.

Letekertem az ablakot, és felé hajoltam. „Szállj be, Bella.”

Szemei összeszűkültek, és kitaláltam, azon gondolkozik elfusson-e, vagy sem.

„Úgyis visszaráncigálnálak.” Ígértem, élvezve a bosszankodást az arcán, amikor rájött, hogy értem.

Méltóságteljesen kinyitotta az ajtót, és bemászott. A hajából csöpögött a víz, cipőí nyikorogtak.

„Erre igazán semmi szükség!” mondta hűvösen. Úgy tűnt, zavarban van az ingerült külső mögött.

Feltekertem a fűtést, hogy kényelmes legyen neki, és lehalkítottam a zenét. Elindultam a kijárat felé, közben a szemem sarkából figyeltem őt. Alsó ajkát durcásan elbiggyesztette. Ezt bámultam, azt vizsgálva, milyen érzelmeket kelt bennem... újra a titkárnő reakciójára gondoltam...

Hirtelen lenézett a lejátszóra, mosolygott, szemei elkerekedtek. „Claire de Lune?” kérdezte.

Komolyzene rajongó? „Te ismered Debussyt?”

„Nem túl jól.” Mondta. „Anyám rengeteg klasszikus zenét hallgat odahaza, de én csak a kedvenceimet ismerem fel.”

„Nekem is ez az egyik kedvencem.” Kibámultam az esőbe, ezen gondolkozva. Végül is találtam valami közöset bennünk. Már kezdtem azt hinni, mindenben az ellentétei vagyunk egymásnak.

Most sokkal nyugodtabbnak tűnt, az esőbe bámult, akárcsak én. Pillanatnyi zavarodottságát kihasználva, megpróbálkoztam a légzéssel.

Óvatosan szívtam be a levegőt az orromon keresztül.

Erős.

Szorosan megragadtam a kormányt. Az esőtől még jobb lett az illata. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges. Butamód, hirtelen elképzelttem, milyen lehet az íze.

Próbáltam elfeledkezni égő torkomról, és valami másra gondolni.

„Milyen az édesanyád?” kérdeztem figyelemelterelésként.

Bella elmosolyodott. „Nagyon hasonlítunk, csak ő sokkal csinosabb.”

Ezt nem tudtam elhinni.

„Én inkább Charlie-ra ütök.” Folytatta. „Anyám sokkal könnyebben barátkozik, mint én, és bátrabb is.”

Ezt se tudtam elhinni.

„Viszont felelőtlen, és kissé különc, ami pedig a főzési tudományát illeti, hát az enyhén szólva hullámzó. De ő a legjobb barátom.” Hangja szomorkássá vált, homlokát összeráncolta.

Megint inkább hangzott szülőnek, mint gyereknek.

Megálltam a háza előtt, túl későn végiggondolva, hogy tudhatom-e, hol lakik. Nem, egy ilyen kisvárosban, ahol az apja nyilvános figura, ez nem fog gyanút kelteni...

„Hány éves vagy Bella?” Idősebbnek kell lennie, mint a társai. Talán később kezdte az iskolát, vagy megbukott... ez nem volt túl valószínű.

„Tizenhét.” Válaszolta.

„Többnek látszol.”

Felnevetett.

„Min nevensz?”

„Anyukám mindig azt mondja, én harmincöt évesnek születtem, és minden évvel egyre középkorúbb leszek.” Újra nevetett, majd felsóhajtott. „Hát igen... valakinek felnőttnek kellett lennie.”

Ez sok mindent megmagyarázott. Most már értem... egy felelőtlen anya megmagyarázza Bella érettségét. Korán kellett felnőnie, hogy gondoskodóvá váljon. Ezért nem szereti, ha vigyáznak rá – úgy érezte, ez az ő dolga.

„Különben te sem úgy festesz, mint egy középiskolás.” Mondta, visszarántva az ábrándozásból.

Grimaszoltam. Mindent, amit észrevettem vele kapcsolatban, ő is túlságosan észrevett viszonzásképpen. Témát váltottam.

„Szóval, édesanyád feleségül ment ehhez a Philhez?”

Egy percig hezitált, mielőtt válaszolt volna. „Anyám... tudod, ő nagyon fiatal a korához képest. Azt hiszem, Phillel még fiatalabbnak érzi magát. És különben is, odavan érte.” Értetlenül megrázta a fejét.

„És te nem helyesled?” találgattam.

„Mit számít az?” kérdezte. „Azt szeretném, ha Anyu boldog lenne... és ha neki Phil kell...”

Magyarázatának önzetlensége meglephetett volna, kivéve, hogy ez túl tökéletesen beleillett a képbe, amit róla alakítottam ki.

„Ez igazán nagylelkű... Kíváncsi lennék...”

„Mire?”

„Vajon ő is viszonzná a nagylelkűségedet? Akárkit választasz is?”

Ez egy hülye kérdés volt, és nem tudtam a hangomat közönyösen tartani, amíg megkérdeztem. Milyen butaság egyáltalán gondolni rá, hogy valaki elfogadna engem, a lánya számára. Milyen butaság egyáltalán azt feltételezni, hogy Bella engem választana.

„A... azt hiszem.” Dadogta, reagálva a pillantásomra. Félelem... vagy vonzalom?

„De végtére is ő a szülő, én meg a gyerek. Ez azért egy kicsit más.” Fejezte be.

Fanyarul elmosolyodtam. „Akkor lehetőleg ne legyen túl riasztó az illető, igaz?”

Rám vigyorgott. „Az attól függ, mit értesz riasztón? Olyasvalakit, aki egy csomó biztosítótűt visel az orrában, és tele van tetkóval?”

„Gondolom, ez is egy meghatározás.” Egy nagyon fenyegetésmentes meghatározás, nálam.

„Te hogy határoznád meg?”

Mindig a rossz kérdéseket tette fel. Vagy talán pontosan a jó kérdéseket. Azokat, amikre semmiféleképpen sem akartam válaszolni.

„Mit gondolsz, én tudnék félelmetes lenni?” kérdeztem, próbálva egy kicsit elmosolyodni.

Végiggondolta, mielőtt komoly hangon válaszolt volna. „Hmm... azt hiszem, tudnál, ha akarnál.”

Én is komoly lettem. „És most félsz tőlem?”

Rögtön válaszolt, ezúttal nem gondolta át. „Nem!”

Most már sokkal könnyebb volt mosolyogni. Nem hittem, hogy teljesen őszinte lett volna, de azt sem, hogy hazudott. Végül is nem félt annyira, hogy el akarjon menni. Azon gondolkodtam, mit érezne, ha elmondanám neki, hogy épp egy vámpírral társalog. Belül meghajoltam, elképzelt reakcióján.

„Akkor most te is mesélsz nekem a családozdról? A te történeted biztosan sokkal érdekesebb, mint az enyém.”

Ijesztőbb, legalábbis.

„Mit akarsz tudni?” kérdeztem óvatosan.

„Cullenék örökbe fogadtak?”

„Igen.”

Habozott, majd halkán megkérdezte: „És mi történt a szüleiddel?”

Ez nem volt túl nehéz; még csak hazudnom sem kellett neki. „Már régen meghaltak.”

„Sajnálom.” Motyogta, nyilvánvaló aggodalommal, hogy megbántott.

Ő aggódott értem.

„Nem is igazán emlékszem rájuk.” Biztosítottam. „Most már régóta Carlisle és Esme a szüleim.”

„És szereted őket.” Következtetett.

Elmosolyodtam. „Igen. Náluk jobb embert elképzelni sem tudnék.”

„Akkor szerencsés vagy.”

„Tudom.” Szülők dolgában, a szerencsém megkérdőjelezhetetlen volt.

„És a testvéreid?”

Ha hagyom, hogy belemenjünk a részletekbe, hazudnom kellesz. Rápillantottam az órára, reményvesztetten, mert a vele töltött időm a végéhez ért.

„A testvéreim, Jasperről és Rosalie-ról nem is beszélve, nagyon mérgesek lesznek, ha még sokáig kell ácsorogniuk az esőben énrám várakozva.”

„Óh, sajnálom, gondolom, menned kell!”

Nem mozdult. Ő sem akart még elmenni. Ez nagyon, nagyon tetszett.

„Te is nyilván jobb szeretnéd, ha a furgonod hazakerülne, mielőtt Swan rendőrfőnök hazaér, hogy ne kelljen elmesélned azt a kis biológiaórán esett incidenst.” Elvigyorodtam az emlékre, hogy mennyire zavarban volt a karjaimban.

„Lefogadom, hogy már úgyis hallott róla. Forksban nem lehet titkot tartani...” Nyilvánvaló ellenszenvvel mondta ki a város nevét.

Elnevettem magam a szavain. Valóban, nem lehet titkot tartani. „Érezd jól magad a tengerparton.” Kinéztem a szakadó esőbe, tudva, hogy nem fog addig tartani, és jobban kívánva, hogy bárcsak esne, mint általában. „Remek időtök lesz a napozáshoz.” Nos, majd szombaton. Élvezni fogja.

„Holnap nem jössz suliba?”

Tetszett a hangjából kicsendülő aggodalom.

„Nem. Emmettel kicsit előbbre hozzuk a víkendet.” Haragudtam magamra, amiért már voltak terveim. Le tudnám őket mondani... de most nem tudtam túl sokat vadászni, és a családom már így is eleget nyugtalankodott a viselkedésem miatt a felfedezés nélkül is, hogy milyen megszállott lettem.

„És mit fogtok csinálni?” kérdezte, nem hangozva túl boldognak a válaszomtól.

„Sátorozni megyünk a Kecskeszikla-vadrezervátumba, Rainiertől kicsit délre.” Emmett odavolt a medve-szezon miatt.

„Hát akkor jó szórakozást!” mondta bátortalanul. Lelkesedésének hiánya megint örömmel töltött el.

Ahogy néztem őt, szinte fájdalmat éreztem, még az ideiglenes búcsú gondolatára is. Olyan puha és sérülékeny volt. Lehetetlennek tűnt kiengedni őt a látóteremből, ahol bármi megtörténhetett vele. Ugyanakkor, a legrosszabb dolog, ami megtörténhet vele, abból származna, ha velem lenne.

„Megtennél nekem valamit ezen a hétvégén?” kérdeztem komolyan.

Bólintott, szeme széles, és rémült volt, feszültségem miatt.

Csak könnyedén.

„Ne sértődj meg, de úgy látom, azok közé tartozol, akik úgy vonzzák a szerencsétlenséget, mint a mágnes. Szóval... ha egy mód van rá, próbáld meg nem belepottyanni az óceánba, és lehetőleg ne kerülj semminek a kereke alá, rendben?”

Siralmasan rámosolyogtam, remélve, hogy nem látja a szomorúságot a szemeimben. Mennyire szerettem volna, ha nem lett volna jobb neki, ha távol marad tőlem, nem számít, hogy mi történik vele.

Fuss, Bella, fuss. Túlságosan szeretlek, hogy az neked, vagy nekem a hasznomra válna.

Megsértődött az ugratásomon. Áthatóan rám tekintett. „Majd meglátom, mit tehetek!” csattant fel, kiugrott az esőbe, és olyan erősen csapta be maga mögött az ajtót, ahogyan csak tudta.

Mint egy dühös kiscica, aki tigrisnek képzelet magát.

Tenyerembe zártam a kulcsot, amit az imént emeltem ki dzsekijének zsebéből, és mosolyogva elhajtottam.

7. Melódia

Várnom kellett mikor visszatértem a sulihoz. Az utolsó órától még nem csengettek ki. Ez jó volt, mert pár dolgot át kellett gondolnom egyedül.

Bella illata lengte be a kocsit. Az ablakokat felhúzva tartottam, hagytam, hogy égjen a torkom, próbáltam hozzászokni.

Vonzalom.

Ez egy problémás dolog volt. Túl sok oldala volt, amit meg kellett vizsgálnom. Nem ugyanaz, mint a szerelem, de ez is nagyon erős.

Fogalmam se volt, hogy Bella vonzódik-e hozzám. (Vajon a mentális csend a fejében idővel egyre idegesítőbb lesz, amíg bele nem őrülök? Vagy lesz egy határ, aminek a végén megállok?)

Próbáltam őt másokhoz hasonlítani, mint Jessicához vagy a titkárnőhöz, de semmi értelme nem volt. Ugyanazok a dolgok-, mint a szíve felgyorsulása, vagy a nehéz levegővétel- egyszerűen azt is jelenthették, hogy félt, vagy aggódott. Nem tűnt valószínűleg hogy Bella agyában ugyan azok a gondolatok vannak, mint Jessica Stanley-ében. Mindezek mellett pedig biztos voltam benne hogy Bella tud róla, hogy valami nem stimmel velem, még ha azt nem is, hogy mi. Már megérintette a jeges bőrömet.

És még persze ott voltak Jessica idegesítő kis fantáziálgatásai. Hirtelen elképzelttem ezeket Jessicát Bellával helyettesítve.

Gyorsabban kezdtem lélegezni. Megint égni kezdett a torkom.

Mi van, ha Bella is arról álmodozik, hogy átkarolom törékeny testét? Hogy szorosan a mellkasomhoz húzom, aztán az állát lassan felemelem...? Elsimítom a kócos haját kipirult arcából... hozzáérek az ujjaimmal a telt ajkaihoz, az arcunk közelít egymás felé, annyira hogy a meleg lélegzetét már a számon érezhetem... és még közelebb hajolok...

De aztán hirtelen összereztem ettől a kis álmodozástól, tudván, ahogy azt is tudtam, amikor Jessica elképzelte ezeket, hogy mi történne, ha ilyen közel lennénk egymáshoz.

A vonzalom egy megoldhatatlannak tűnő dilemma volt, mert én már így is túlságosan vonzódtam Bellához a lehető legrosszabb módon.

Akartam egyáltalán hogy ő vonzódjon hozzám, mint egy nő egy férfihoz?

Ez rossz kérdés volt. A helyes kérdés ez volt: akarhatom-e vajon hogy Bella úgy vonzódjon hozzám? És a válasz egyértelműen nem volt. Mert én nem voltam ember, így ez nem lett volna fer vele szemben.

Létezésem minden porcikájával arra vágytam bárcsak ember, lehetnék, hogy a karjaim közt tarthassam őt anélkül, hogy kockáztatnám az életét. Hogy a róla való fantáziálgatásaimnak ne azzal kelljen végződnie, hogy vérben fürödve látom őt a földön.

Az iránta való érzéseim irányíthatatlanok voltak. Mégis milyen kapcsolatot tudnék én ajánlani neki, amikor még csak azt sem kockáztathattam, meg hogy hozzáérjek?

A fejem a kezeimbe tettem.

Még jobban összezavarodtam, mert még soha életemben nem éreztem ennyire emberien- még akkor, sem amikor ember voltam, amennyire fel tudtam idézni azokat az időket, amikor ember voltam minden gondolatom csak a katonaságon járt. A világháború épp akkor tört ki és elszántan harcolni akartam, de az influenza legyengített... már csak halványan láttam ezeket az emlékeket. A legtisztábban az anyukámra emlékeztem, egy enyhe fájdalmat éreztem mindig, amikor felidéztem az arcát. Tudtam mennyire utálta a háborút, és hogy én oda készültem...semmi más nem volt már előttem, amikor ezekre az időkre gondoltam. Az anyukám szeretete mellett semmi más érzés nem volt, amitől hiányolnám azt a világot...

Ami most volt bennem még teljesen új volt. Nem is tudtam, hogyan lehet ezt egyáltalán szavakkal kifejezni.

A szerelem, amit Bella iránt éreztem tiszta volt, olyan reakciókat váltott ki belőlem, amelyekre azt hittem képtelen vagyok. A nap minden percében arra vágytam, hogy hozzá érhessek. Vajon ő is így érzett?

De ez nem is számít, próbáltam meggyőzni magam.

Fehér kezeimre bámultam utálkozva. Utáltam a nehézségét, a hidegségét, az emberfeletti erejét.

Felugrottam, amikor az utas ülés hirtelen kinyílt.

Ha. Meglepődtél. Mindig van egy első alkalom, gondolta Emmett miközben helyet foglalt. „Fogadni mernék, Mrs. Golf azt gondolja, drogokat szedsz, mostanában mindig máshol jársz. Ma mit csináltál?”

„Csak jót”

Hah?

Elvigyorodtam. „Gondoskodtam a betegekről, meg ilyesmi.”

Ez egy picit összezavarta őt, de aztán levegőt vett és megérezte Bella illatát a kocsiban.

„Ó szóval már megint az a lány?”

Vágtam egy grimaszt.

Ez egyre furcsább lesz.

Megint mély levegőt vett. „Hm...kellemes aromája van a csajnak mi?”

Egy elég csúnya szó jött ki a számon mielőtt még megfontoltam volna, mit mondjak.

„Nyugi kölyök csak ugratlak.”

A többiek is megérkeztek pár perccel később. Rosalie is észrevette az illatot és mérgesen nézett rám, még mindig dühös volt. Kíváncsi lettem volna mi a valódi problémája, de minden, amit a gondolataiból hallottam csak megvetés volt.

Jasper reakciója sem tetszett. Ahogy Emmett ő is észrevette Bella aromáját. Nem mintha ez az illat egyikükkel is azt művelte volna, amit velem. De attól még feldühített, hogy mennyire kellemes nekik is az illata. Jaspernek elég rossz önkontrolja van.

Alice mellém ült és kinyújtotta a kezét Bella kocsikulcsáért.

„Csak azt láttam, hogy vissza fogom vinni” mondta idegesítően kíváncsian. „ a miértekkel tartozol nekem.”

„Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy...”

„Tudom, tudom. Várok. Már nem lehet olyan sok hátra.”

Sóhajtottam és a kezébe nyomtam a kulcsot.

Követtem Belláék házáig. Az eső zuhogott, nagyon hangosan, szóval Bella emberi füle nem biztos, hogy képes volt hallani a motor zúgását, ahogy Alice leparkolt a kocsival. Felnéztem az ablakára, de ő nem nézett ki. Lehet, hogy nem volt ott. A gondolatai alapján nem tudhattam.

Elszomorított a tudat, hogy soha nem tudhatok eleget ahhoz, hogy ellenőrizni tudjam, hogy boldog-e vagy ha nem is az legalább biztonságban van.

Alice bemászott a Volvo hátsó ülésére és hazahajtottunk. Az utak üresek voltak, szóval csak pár percbe telt. Leparkoltam a ház előtt és mindenki ment a saját dolgára.

Emmett és Jasper épp egy sakkjátszma közepén tartottak, de ők persze sokkal bonyolultabb szabályok szerint játszottak, mint az emberek. Engem sose engedtek csatlakozni, én csak Alic-el játszhattam.

Alice a számítógéphez sietett és hallottam, ahogy az bekapcsolódik. Rosalienek tervezett egy új ruhakollekciót. Rosalie ma nem tartott vele, hogy mögötte ácsorogjon és utasítgassa őt, hogy mi milyen színű legyen. Ma inkább a kanapéra feküdt és olyan gyorsan kapcsolgatott végig az adókon, hogy azt se tudta melyiken mi van. Hallottam, hogy azon gondolkodik kimenjen-e a garázsba, hogy száguldjon egyet a BMW-jével.

Esme az emeleten volt, valamit dúdolgatott magában.

Alice a sakkozók felé fordult és tátogni kezdte Emmett következő lépéseit- Emmett pont háttal ült neki a földön- Jaspernek, aki próbált komoly arcot vágni, amikor kiütötte Emmett kedvenc lovagját.

És én, már nagyon régóta először leültem a bejáratnál lévő zongora mellé.

Gyorsan végigfutottam a billentyűkön, de a hangja még mindig tökéletes volt.

Az emeleten Esme megállta abban, amit épp csinált és a hang irányába fordította a fejét.

Elkezdtém játszani azt a dallamot, ami ma a kocsiban járt a fejemben és boldoggá tett, hogy még annál is jobban hangzott, ahogy elképzeltem.

Edward megint játszik, gondolta Esme élvezettel és elmosolyodott. Felállt az íróasztal mellől és a lépcső felé indult.

Adtam a dallamhoz még egypár hangot, amelyekről úgy gondoltam jól kiegészítik.

Esme leült a lépcső tetején, a fejét a korlátnak támasztva. Egy új dal. Már nagyon rég nem volt ilyen. Milyen gyönyörű dallam.

Hagytam, hogy a melódia új irányt vegyen, önkívületben hallgattam a dallamot, amit a kezeim játszottak.

Edward ismét komponál? Gondolta Rosalie, és a fogait összeszorította.

Abban a pillanatban hibát vétett és bele tudtam látni a rejtett gondolataiba is. Már értettem mi volt a baja velem. Hogy egyáltalán mért zavarta őt annyira, hogy nem öltük meg Isabella Swant.

Rosalienál minden a hiúságról szólt.

A zene egy pillanatra abbamaradt és nem tudtam visszatartani a nevetést, de gyorsan visszafordítottam a fejem a zongorához és a kezem a szám elé tettem.

Rosalie dühösen meredt rám.

Emmett és Jasper is engem bámultak most már, és hallottam, hogy Esme nem érti mi történt. Esme egy pillanat alatt lent termett félbeszakítva a köztem és Rosalie között folyó szempárbajt.

„Mért hagytad abba Edward?” kérdezte szomorúan egy pár perc elteltével.

Megint játszani kezdtem, hátat fordítva Rosalienek. Erősen fókuszáltam, hogy ne grimaszoljak közben. Rose a talpára ugrott és kiviharzott a szobából mérgesen, zavarban. De egyértelműen inkább zavarban.

Ha egy szót is szólsz, én kinyírlak, de komolyan!

Megint visszafojtottam egy nevetést.

„Mi a baj Rose?” kiáltott utána Emmett. Rosalie nem fordult meg. Tovább sietett a kocsija felé abban reménykedve, hogy alátemetheti megát.

„Mi baja?” kérdezett végül engem Emmett.

„Halvány lila gőzöm sincs.” Hazudtam.

Emmett frusztráltan felhorkantott.

„Játssz tovább!” szólt rám Esme amikor a kezeim megint megálltak.

Úgy tettem, ahogy kérte, ő pedig mögém állt, a kezeit a vállamra tette.

A dal szárnyalt, de még nem volt befejezve. Valami hiányzott még belőle.

„hát ez egész egyszerűen elbűvölő. Van már neve?” kérdezte Esme.

„Még nincs.”

„És miről szól?” kérdezte mosolyogva. Annyira boldog volt, hirtelen lelkiismeret furdalásom lett, hogy olyan rég nem játszottam. Önző voltam.

„Ez egy... altató, ezt hiszem.” Abban a pillanatban, hogy ezt kimondtam ihletet, kaptam. A dallam szinte magától folytatódott.

„Egy altató” ismételte Esme magának.

A dalnak volt története, és most már értettem is, a darabok már összeálltak. A történet egy keskeny ágyon alvó lányról szólt, akinek sötét kócos haja szétterült a párnán és lágyan az arcába hullott.

Alice egyedül hagyta Jaspert, odajött hozzám és leült mellém. Trillázó éles hangján hangtalanul énekelni kezdett magában 2 oktávval a dal fölött.

„Ez tetszik” motyogtam” De mit szólnál ehhez?”

Hozzáraktam az ő ötletét is az eddig elkészültekhez- a kezeim gyorsan suhantak keresztül a billentyűkön, most hogy már minden egyben volt- kicsit módosítva azt, egy újabb irányba sodorva...

Ő is elkapta a hangulatot és most már hangosan énekelt.

„Igen. Tökéletes.” mondtam.

Esme megsimogatta a vállamat.

De most már láttam a dal végét, így hogy Alice magas hangját is hallottam közben az egész más szemszögbe helyeződött. Láttam, hogyan kell végződnie a dalnak, mert az alvó lány tökéletes, úgy ahogy volt, és bármit is változtatni rajta helytelen

lenne, szomorú. A dal lelassult és mélyebb lett Alice hangja is követte, komollyá vált mintha egy gyertyafényes katedrálisban visszhangozna.

Miután az utolsó hang is megvolt a fejem a zongora billentyűi felé hajtottam.

Esme megsimogatta a hajam. Minden rendben lesz Edward. Minden a lehető legjobban fog alakulni. Te megérdemled a boldogságot kicsim. A sors tartozik neked ennyivel.

„Köszönöm” suttogtam azt kívánva, bárcsak tényleg hihetnék ebben.

A szerelem nem mindig jön megcímzett csomagban.

Elnevettem magam mindenféle humor nélkül a hangomban.

Te vagy ezen a földön a legalkalmasabb, hogy megbirkózz egy ilyen dologgal. Tudom, hogy képes vagy rá. Te vagy közülünk a legjobb, a legerősebb.

Sóhajtottam. Minden anya valami ilyesmit gondol a fiáról.

Esme mindig boldog volt, hogy a szívemet végre megérintette a szerelem, nem törődve ennek a várható tragikus következményeivel. Eddig azt hitte örökre egyedül, maradok...

Biztos, hogy ő is szeret téged, gondolta, meglepett ez a hirtelen váltás. Ha okos lány, akkor igen. Elmosolyodott. De nem bírom elképzelni, hogy valaki ne látná, milyen jó fogás vagy.

„Fejezd ezt be anya, zavarba hozol.” Panaszkodtam. Ha bár nem sok igazság volt a szavaiban, azért felvidítottak.

Alice elnevette magát „Szív és lélek” jelentette ki. Elvigyorodtam és elkezdtem játszani azt a dalt, amit még régebben írtam róla. Akkoriban előadott rá egy Evőpálcikák című előadást.

Nevetett, aztán felsóhajtott. „Annyira kíváncsi vagyok, min neveltél Rosalie kapcsolatban.” Mondta. „De látom, hogy nem mondanád el.”

„Nem bizony!”

Megpöckölte a fületem.

„Legyél kedves Alice.” Tett rendet Esme. „Edward igazi úriember most.”

„De én tudni akarom”

Elnevettem magam a hangon, amit használt. „Ez neked szól Esme” mondtam és elkezdtem játszani a kedvenc dalát, amit a közte és Carlisle között lévő szerelem ihletett, amit olyan hosszú ideig figyeltem.

„Köszönöm édesem” megint végig simított a vállamon.

Nem nagyon kellett koncentrálnom, hogy ezt az ismerős dallamot eljátsszam. Inkább Rosaliere gondoltam, aki még mindig a garázsban pufogott és elvigyorodtam.

Mivel már magamban is felfedeztem az igazi féltékenységet, nem nagyon tudtam sajnálni őt. Rossz volt így érezni, de az ő féltékenysége az enyémnek a közelébe sem ért. Az irigy kutya tipikus esete.

Kíváncsi lennék, hogy alakult volna Rosalie élete és személyisége, ha nem mindig ő lett volna mindenhol a legszebb. Vajon boldogabb ember lett volna, ha nem a szépség lett volna mindig az egyetlen erőssége? Kevésbé egomániás? Alkalmazkodóbb? Nos, gondolom teljesen értelmetlen ezen agyalni, a múlt már elmúlt és ő mindig is a legszebb volt. Még amikor ember volt akkor is mindig ő volt a reflektorfényben. Nem mintha nagyon zavarta volna. Épp ellenkezőleg, imádta, ha csodálják őt. Ez akkor sem változott meg, amikor vámpírrá vált.

Szóval nem volt valami nagy meglepetés, hogy megsértődött, amiért én nem voltam annyira oda érte a kezdetektől, ahogy minden más férfi. Nem mintha akárhogy is engem akart volna. Egyáltalán nem. Csak azon akadt fönn ennyire, hogy én nem akartam őt. Ahhoz volt szokva, hogy mindenki oda van érte.

Jasper és Carlisle mások voltak- már mindketten szerelmesek voltak, amikor megismerkedtek Rosalival. Csak én voltam szabad a csapatból.

Azt hittem ez a régi sztori már a múlté. Már olyan sok idő eltelt azóta.

És valóban túl volt az ügyön... egészen addig, amíg rá nem jött, hogy létezik olyan lány, akinek a szépsége képes megfogni úgy, ahogy az övé nem.

Rosalie abba a hitbe ringatta magát, hogy azért nem találtam őt szépnek, mert a világon senkit se látok annak. Azóta dühös volt, hogy megmentettem Bella életét és megérezte, hogy túlzottan figyelek a lányra.

Rosalie teljesen megsértődött a tényen, hogy egy jelentéktelen kis emberlányt vonzóbbnak találok, mint őt.

Megint kitörőben volt belőlem a nevetés, de visszafogtam magam.

Kicsit azért zavart az, hogy ő hogy látja Bellát. Rosalie azt gondolta, hogy a lány egyszerű volt. Hogy hihette ezt? Érthetetlennek tűnt a számomra. Csak a féltékenység, biztosan.

„oh!” szakított félbe Alice.” Jasper találd, ki mit láttam?”

Láttam a látomását és a kezem megfagyott a billentyűkön.

„Mit Alice?” kérdezte Jasper.

„Mi a baj Edward?” fordult felém Esme amikor érezte, hogy a vállam megfeszül.

„Peter és Charlotte Forksba tartanak.” Suttogta Alice.

Rám nézett.”Nyugi már Edward. Ez nem az első alkalom, hogy idejönnek.”

A fogaimat összeszorítottam. De az első alkalom volt azóta, hogy Bella is itt van, és a vérének az illata nem csak nekem volt kellemes.

Alice a szemit forgatta az arckifejezésem láttán. „Tudod, hogy sose vadásznak a környéken”

De Jasper egykori testvérei és a mi nem voltunk ugyan olyanok. Ők a hagyományos módon vadásztak. Nem lehetett bennük megbízni, ha Bella is a közelben van.

„Mikor?” kérdeztem feszülten.

Szomorúan összeszorította a száját, de így is megtudtam, amire szükségem volt. Hétfőn reggel. De senki nem fogja bántani Bellát.

„Tényleg nem.” Értettem egyet, és elfordultam Alicetől. „Készen állsz Emmett?”

„Azt hittem reggel indulunk.”

„Vasárnap éjfélre visszajövünk. Gondoltam neked mindegy mikor megyünk.”

„oké, rendben. Csak had köszönjek el Rosetól először.”

„Persze.” azzal a hangulattal, amiben épp most Rosalie volt ez rövid búcsúzkodás lesz.

Te tényleg nagyon odavagy ezért a lányért Edward, gondolta miközben az ajtó felé ment.

„Igen én is azt hiszem”

„Játszd el megint az új dalt.” Kérlelt Esme.

„Ha szeretnéd” mondtam, de még mindig nem voltam biztos a dallamban a végénél- a vége ismételttem magamban a szót , amitől eddig még ismeretlen fájdalmak támadtak bennem. Egy percig ezen gondolkoztam, aztán elővettem a zsebemből a limonádés kupakot és magam elé helyeztem. Ez segített egy picit- a pillanatra emlékeztetett, amikor Bella igent mondott.

Bólintottam erre a gondolatra és játszani kezdtem.

Esme és Alice egymásra néztek kíváncsian, de egyikük sem kérdezett.

„Még soha senki nem mondta neked, hogy ne játssz az étellel?” kiáltottam oda Emmettnek.

„Oh, hello Edward!” ordította vissza miközben rám mosolygott és intett felém. A medve előnyt kovácsolt ebből és a nehéz mancsait Emmett mellkasára tette. Éles fogai keresztülmentek a pólóján és a bőrét horzsolták.

A francba, ezt a felsőt Rosetól kaptam!

Emmett visszafordult az állathoz és tovább hadakozott vele.

Sóhajtottam, és leültem egy közeli sziklára. Ez még eltarthat egy darabig.

De Emmett már majdnem készen volt. Hagyta, hogy a medve megpróbálja leszedni a fejét a mancsaival, elnevette magát, majd felkapta a medvét, és messzebb hajította. A medve felmordult és Emmett is valami morgás és nevetés elegyét idéző hangot hallatott. Aztán az állatra vetette magát, aki egy fejjel nagyobb volt, mint ő és a földre teperte. A medve felnyögött, amikor Emmett belemélyesztette a fogait.

Egy pár perccel később, Emmett boldogan szaladt oda ahol vártam rá. A pólója tele volt vérfoltokkal és szakadásokkal. Szélesen vigyorgott.

„Ez egy erősebb fajta volt, már majdhogynem nehézséget okozott.”

„Olyan vagy, mint egy gyerek, Emmett”

Megvetően nézett rám.” Mi van te nem, tudtad legyőzni a hegyi oroszlánt?”

„Természetesen igen. Csak én nem úgy vadászok, mint egy bennszülött.”

Emmett hangosan nevetni kezdett.” Bárcsak erősebbek lennének. Sokkal élvezetesebb lenne.”

„Senki nem mondta, hogy harcolnod kell a táplálékkal”

„Igen, de akkor ki mással harcoljak? Te és Alice csaltok, Rose nem akarja, hogy szétmenjen a haja, Esme pedig dühös lesz, amikor Jasperrel kezdenék belemeledni.”

„Az élet nehéz, nem igaz?”

Emmett rám vigyorgott és megbökött az öklével.

„Gyerünk Edward! Csak kapsold ki, amíg harcolunk egy rendeset.”

„Nem kikapcsolható.” Emlékeztettem.

„Kíváncsi lennék mi a titka annak az ember lánynak.” Motyogta Emmett. „Hátha tudna adni nekem is pár tanácsot.”

A humor eltűnt belőlem.”Maradj távol tőle!” szűrtem a szavakat a fogaimon keresztül.

„Megható, hogy aggódsz érte.”

Felsóhajtottam. Emmett leült mellém a kőre.

„Bocsi! Tudom, hogy sok mindenen mész most keresztül. És én tényleg erősen próbálkozom, hogy ne legyek még az átlagosnál is érzéketlenebb marha. De a természetemben van...”

Várt, hogy nevessek a viccén, aztán mikor nem történt semmi vágott egy grimaszt.

Mindig olyan komoly vagy. Most épp mi aggaszt?

„Csak Bellára gondoltam. Aggódok érte.”

„Mért kéne aggódnod? Te nem vagy ott.” Hangosan nevetni kezdett.

Ismét figyelmen kívül hagytam a viccét, de válaszoltam a kérdésére. „gondoltál már valaha arra ők milyen törékenyek? Hogy mennyi rossz dolog történhet egy emberrel?”

„Nem igazán, de azért azt hiszem értem, mire gondolsz. Amikor megmentettek az a medve egész könnyen legyűrt, mi?”

„Medvék” morogtam, még egy rémisztő gondolatot adva a többihez.” Pont az ő szerencséje lenne, nem igaz? Egy dühös medve a városban. Természetesen egyenesen Bellába ütközne.”

Emmett vihogott. "Úgy beszélsz, mint aki megőrült, remélem, tudsz róla."

„Csak képzeld el egy pillanatra, hogy Rosalie ember, Emmett. És baja eshet, ha belefut egy medvébe, vagy elüti egy kocsi vagy legurul a lépcsőn, vagy megégeti magát... vagy beteg lesz.” A szavak égették belülről. Ugyanakkor megkönnyebbülés volt kimondani őket- egész hétvégén csak ezek jártak a fejemben. „Tűz, folyóba fulladás, tornádó. Ugh! Mikor néztél legutóbb híreket? Láttad, mik történnek velük? Rablások, támadások...” a fogaimat összeszorítottam, hirtelen nagyon ideges lettem a gondolattól hogy egy másik ember megpróbálja bántani Bellát, nem kaptam levegőt.

„Wow, wow! Nyugi van kölyök! Forksban lakik, emlékszel? Max az esőbe fulladhat!” mondta.

„szerintem súlyos balszerencse sújtja őt, Emmett, de komolyan. Erre egy csomó bizonyíték van. A világon bárhova mehetett volna, de ő mégis egy olyan helyen köt ki ahol vámpírok élnek, mégis mennyi ennek az esélye?”

„igen, de mi legalább vegetáriánusok vagyunk. Tehát ez még is csak jó szerencse, nem igaz?”

„ az ő illatával? Egyértelműen bal. És még jobban balszerencse az, amilyen illata van a számomra.” A kezeimre meredtem, megint utálkozva.

„kivéve, hogy közülünk Carlislen kívül neked van a legtöbb ön kontrolod. Tehát ez is mázli.”

„És amikor majdnem elütötték?”

„Csak baleset volt.”

„láthatnád, hogy mindig majdnem megsérül, Em. komolyan, mintha vonzaná a bajt.”

„De te mindig ott vagy, hogy megmentsd, ez is jó szerencse.”

„Tényleg? Nem a lehető legrosszabb szerencse, ami egy emberrel is történhet, ha egy vámpír beleszeret?”

Emmett ezt egy percig átgondolta. Visszaemlékezett a lányra, de a képet, amit maga előtt látott nem találta érdekesnek. Őszintén nem értem mi fogott meg benne ennyire.

„Én se, hogy te mit látsz Rosalieberben.” Mondtam gorombán. „Őszintén szólva, többet kell eltűrnöd tőle, mint amennyit a szépsége miatt megérne.”

Emmett elvigyorodott. „Reméltem, most végre elmondod mi baja volt...”

„Fogalmam sincs Emmett” hazudtam hirtelen, szélesen vigyorogva.

Láttam, hogy Emmett kezd mérges lenni, jobb, ha visszafogom magam. Megpróbált belém vágni egyet, de én meghallottam a gondolatát ezért odébb ugrottam, szóval csak a kő tört ketté.

„Csaló” morogta.

Várakoztam, hogy megint próbálkozzon, de a gondolatai más irányt vettek. Megint Bellát képzelte el, de most vérvörös szemekkel és falfehér bőrrel.

„Nem” mondtam elfúló hangon.

„Ez legalább megoldaná az aggodalmadat, nem? És akkor már többé megölni sem akarnád őt. Nem ez lenne a legjobb megoldás?”

„Nekem vagy neki?”

„Neked” válaszolta könnyedén. A hangja számító volt.

Elnevettem magam mindenféle humor nélkül. „Rossz válasz”

„Engem nem zavarna” emlékeztetett.

„Rosaliet viszont igen”

Sóhajtott. Mindketten tudtuk, hogy Rosalie bármit megtett volna, hogy megint ember lehessen. Még Emmettet is feladta volna.

„Igen Rosaliet zavarná.” Mondta Emmett halkán.

„Nem lennék képes rá... nem szabadna... nem fogom tönkretenni Bella életét. Te nem így éreznél, ha Rosalieről lenne szó?”

Emmett ezt megfontolta egy pár pillanatig. Te tényleg... szereted őt?

„Nem is tudom elmondani mennyire, Emmett. Hirtelen ez a lány lett az egész világ a számomra. Már nem látom értelmét a létezésnek nélküle.”

De nem akarod átváltoztatni. Ő nem él örökké, Edward.

„Tudom” morogtam.

És ahogy arra már te is rámutattál, ő sebezhető.

„Higgy nekem azt is tudom”

Emmett nem volt a legmegfontoltabb személy, akit ismerek, a tapintat sosem volt az erős oldala. Most hirtelen azon gondolkodott hogyan lehetne a legkevésbé sértő.

De te nem is érhetsz hozzá? Úgy értem, ha szereted... nem szeretnéd megérinteni?

Az Emmett és Rosalie között dúló szerelem meglehetősen fizikális volt. Számára nehéz volt megérteni hogyan lehet valakit, szeretni a nélkül.

Felsóhajtottam. „Még csak gondolnom sem szabadna rá, Emmett”

Wow, akkor mit fogsz tenni?

„Nem tudom” suttogtam.” Próbálom kitalálni, hogyan lennék képes elhagyni őt. Csak képtelen vagyok távol maradni.”

Hirtelen rájöttem, hogy most, hogy Charlotte és Peter a közelben lesznek még hasznos is lehet hogy itt vagyok. Velem Bella jobban biztonságban van. Néhány percig a megmentőjévé válhatok.

Ez a gondolat aggodalmakkal töltött el... már alig vártam a pillanatot hogy hazaérjek és Bellát ismét a közelemben, tudjam.

Emmett észrevette az arckifejezésem változását. Mire gondolsz?

„Most éppen” kezdtem egy picit szégyellősen. „meghalnék azért, hogy visszamehessek Forksba és egy pillantást, vessek rá csak, hogy tudjam, jól van. Nem tudom, hogy fogom kibírni Vasárnap éjszakáig.”

„Na, azt már nem! Nem fogunk hamarabb haza menni. Hagyjuk csak Rosaliet lehiggadni. Lécci! Miattam!”

„Megpróbálok” mondtam kétségekkel teli hangon.

Emmett a zsebemben lévő telefonra intett. „Alice felhívna, ha lenne alapja a pánik rohamodnak. Ő ugyanolyan furcsa a lánnal kapcsolatban, mint te vagy.”

Grimaszoltam egyet. „Rendben. De nem maradok vasárnapnál egy perccel sem tovább.”

„Semmi értelme annyira sietni vissza. Úgy is sütni fog a nap. Alice azt mondta hétfőig nem tudunk suliba menni.”

Idegesen megráztam a fejem.

„Peter és Charlotte tudják, hogyan fogják vissza magukat.”

„Nem nagyon érdekel Emmett. Bella szerencséjével, éppen a rossz pillanatba fog besétálni az erdőbe és-”megrázkódtam. „Peternek nincs annyi önkontrolja. Visszamegyek vasárnap.”

Emmett felsóhajtott. Pont, mint egy elmebeteg.

Bella nyugodtan aludt, amikor hétfő reggel felmásztam az ablakához. Most már az olajról sem feledkeztem meg, így az ablak mindenféle zaj nélkül nyílt ki.

El tudtam mondani abból, ahogy a haja szétterült a párnán hogy most még kevesebbet aludt, mint az előző este, hogy itt jártam. A kezeit az álla alá tette, mint egy kisgyerek, az ajka enyhén szétnyílt. Hallottam minden lélegzetét, amit a száján keresztül vett.

Hihetetlen megkönnyebbülés volt itt lenni, megint látni őt. Rájöttem, hogy amíg távol voltam tőle nem volt egy nyugodt pillanatom sem. Semmi sem tűnt jónak akkor.

Nem mintha az helyes lenne, hogy vele vagyok. Sóhajtottam és hagytam, hogy az illata égesse a torkomat. Túl sokáig nem érezhettem. Az idő, ami kín és gyötrődés nélkül töltöttem felerősítette most az érzést. Ezért féltem közel menni az ágyához, hogy végre elolvashassam a könyvek címét. Tudni akartam milyen történetek jártak a fejében, de nagyon féltem, hogyha hagyom, hogy közelebb menjek még közelebb, akarnék...

Az ajkai lágynak és melegnek tűntek. Elképzeltem milyen érzés lenne az ujjaimmal megérinteni őket.. Csak egy picit..

És pontosan ezt a hibát kellett elkerülnöm.

A szemmel újra és újra végigmértem az arcát, hátha változott valamit mialatt elmentem. Az emberek állandóan változnak, elszomorított a gondolat hogy akármiről is lemaradhattam volna...

Úgy gondoltam most... fáradtnak tűnt. Mintha nem aludta volna ki magát ezen a hétvégén. Vajon elment szórakozni valahová?

Elnevettem magam azon, hogy ez mennyire elkésérített. És mi van akkor, ha tényleg elment valahová? Én nem birtoklom őt. Nem az enyém.

Nem, nem az enyém- és megint szomorú lettem.

Az egyik kezét megfordította és észrevettem, hogy van rajta egy karcolás, a tenyerén. Megsérült? Habár láthatólag nem volt komoly sérülés. Figyelembe vettem a lehetőségeket és arra jutottam, hogy elesett. Ez tűnt a legvalószínűbbnek.

Megnyugtató volt a gondolat, hogy most már nem kellett kirakósdit játszanom minden ilyen kis rejtéllyel. Most már barátok vagyunk - vagy legalábbis megpróbálunk azok lenni. Megkérdezhettem, hogy telt a hétvégéje- a tengerpartról, vagy hogy mit csinált késő este, amitől ilyen kimerültnek látszik. Azt is megkérdezhetem mi történt a kezével. És nevethek rajta, amikor előáll az újabb elméleteivel rólam.

Elmosolyodtam, amikor arra gondoltam vajon beleesett-e az óceánba. Kíváncsi voltam, hogy érezte magát a kiruccanáson. Vagy, hogy gondolt-e legalább egy percig is rám. Ha csak negyed annyira hiányolt, mint amennyire én őt...

Megpróbáltam elképzelni őt a napsütötte parton. A kép viszont nem volt teljes mivel én még sohasem jártam First Beachen. Csak fotókról tudtam, hogy néz ki.

Egy kicsit nyugtalan lettem, amikor eszembe jutott mért is nem jártam soha azon a strandon, ami csak egy köpésnyire van az otthonomtól. Bella a hétvégéjét La Push ban töltötte, egy olyan helyen ahonnan az én fajtám réges- régen ki van tagadva. Egy hely, ahol a régiek még mindig emlékeztek a legendákra a Cullenokkal kapcsolatban, és hittek is bennük. Egy hely, ahol a titkunkat mindenki tudta...

Megráztam a fejem. Nincs mért aggódnom. A Quileutesek is kötve voltak az ígérethez hogy nem szólnak semmit. Még ha Bella bele is futott volna az egyik idősebb emberbe, akkor sem tudott volna meg semmit. És mért is hozta volna fel a témát egyáltalán? Nem- a Quileutesek valószínűleg az egyetlen olyan dolog voltak, ami miatt nem kellett aggódnom.

Mérges voltam a napra mikor elkezdett sütni. Arra emlékeztetett, hogy a kíváncsiságom kielégítésére még napokat kell várnom. Mért pont ma kell, hogy süssön?

Felsőhajtottam és az ablakához léptem mielőtt bárki is meglátott volna. Úgy döntöttem egész nap az erdőből fogom figyelemmel kísérni a napját, de amikor odaértem meglepett, hogy éreztem, hogy az illata száll a levegőben.

Követni kezdtem kíváncsian, és egyre jobban aggódtam mikor mélyebbre és mélyebbre vezetett a sötét erdőben. Mégis mit keresett itt Bella?

Az illatfelhő a semmi közepén ért véget. Egy pár lépéssel odébb volt egy fadarab, amin őt véltem érezni. Valószínűleg itt ülhetett...

Leültem a helyére, és körül néztem. Minden, amit láthatott, sziklák és erdő volt. Valószínűleg az eső is csepergett- a kövek ki voltak mosva a földből.

Mért jönne Bella ide, hogy egyedül-, mert kétségtelenül egyedül volt- üljön egy nedves fadarabon az erdő kellős közepén??

Semmi értelmét nem láttam és a többi kíváncsiskodásomtól eltérően ezt, mégsem tehettem csak úgy lazán föl neki, hogy:

Tehát, Bella, követtem az illatodat az erdőbe, miután azt néztem, hogy alszol... Igen, ez elég furcsán hangozna.

Soha nem fogom megtudni mire gondolt és mit csinált itt, ettől a fogaim összeszorultak és a fejem megtelt frusztrációval. Rosszabb, mint azok a dolgok, amiket Emmettnek felvázoltam- Bella egyedül az erdőben, ahol bárki megérezheti az illatát...

Felhorkantottam. Nem elég hogy balszerencséje volt, de még rá is tesz.

Nos, most már legalább volt egy megmentője. Figyelni fogok rá és megvédem mindentől, amíg ez szükséges...

Hirtelen azon kaptam magam, hogy azt kívánom bárcsak Peter és Charlotte tovább, maradnának...

8. Szellem

Nem sokat láttam Jasper vendégeit azon a 2 napon, amit Forksban töltöttek. Csak azért menetem haza néha, hogy Esme ne aggódjon. Egyébként inkább kezdtem kukkollónak tűnni, mint vámpírnak. Elrejtöztem az árnyékokban, ahonnan észrevétlenül követhettem mindenhova szerelmem és rajongásom tárgyát-, ahonnan láthattam és hallhattam őt azoknak a szerencsés embereknek a gondolataiban, akik mellette sétálhattak a napfényben, néha véletlenül hozzá érinthették a kezüket az övéhez. Bella sosem ijedt meg ezektől az érintésektől... az ők kezük ugyanolyan meleg volt, mint az övé.

Eddig az iskolából való hiányzást még soha nem éreztem ekkora büntetésnek. De úgy tűnt a napsütés legalább Bellát boldoggá teszi, tehát nem tudtam annyira utálni. Bármilyen, amit ő szeret nekem is megfelelt.

Hétfő reggel kihallgattam egy beszélgetést, ami teljesen tönkretette eddigi biztosságomat és kínzássá változtatott minden pillanatot, amit Bellától távol kell töltenem.

Kicsit sajnáltam Mikeot miután egyszerően még mindig képtelen volt feladni, és büszkeséggel viselni a veszteséget. Több bátorsága volt, mint azt valaha is képzeltem volna. Megint meg akarta próbálni.

Bella eléggé korán ért oda a suliba, leült a kint lévő egyik padra és élvezte a ritkaság számba menő napsugarakat, amíg be nem csengettek. A napon a haja vöröses színekben játszott.

Mike épp ott találta őt, Bella megint firkálgatott valamit, és a fiú nagyon örült a szerencséjének.

Kínzó szenvedés volt, hogy csak távolról figyelhettem az eseményeket az erdő árnyékaiból.

Bella lelkesen köszönt Mikenak, vagy legalábbis elég lelkesen ahhoz, hogy ettől Mike magabiztosabb legyen.

Látod, bír téged! Nem mosolyogna így egyébként. Fogadni mernék, hogy el akart jönni velem, táncolni... kíváncsi lennék mi olyan fontos Seattleben...

Ő is észrevette a változást Bella haján. „Eddig sose vettem észre, hogy a hajadnak van egy kis vöröses árnyalata.”

Véletlenül gyökerestül kiszakítottam a fatörzset a földből, amikor megláttam, hogyan csavargatja Bella haját az ujjai körül.

„Csak napsütésben...” mondta a lány. Mély megnyugvásomra ő lassan odébb húzódott a fiú kezeitől és a fülei mögé tette a haját.

Eltelt egy kis időbe, amíg Mike ismét összeszedte a bátorságát ezek után.

Bella emlékeztette őt az esszére, amit még szerdáig le kellett volna adnunk. Az arcára kiülő pedáns kifejezésből arra következtettem, hogy az övé már rég készen van. Mikenak teljesen kiment a fejéből ezért a szabadidőnek úgy tűnt lóttek.

Francba- hülye esszé.

Végül a lényegre tért- a fogaim erősen összeszorultak, ha emberből lettem volna, lehet, hogy szét is törnek- de Mike még akkor sem volt képes egyenesen feltenni a kérdést.

„Épp azt akartam kérdezni, nincs-e kedved elmenni valahová.”

„Oh” mondta Bella.

Aztán hirtelen pár perces kínos csönd állt be.

Oh? Ez meg mit akar jelenteni? Igent? Várjunk, csak- azt hiszem nem is, kérdeztem meg tőle rendesen.

Nagyot nyelt.

„Szóval elmehetnénk vacsorázni vagy valami... azt a nyomorult dolgozatot később is elkezdhetem.”

Hülye- ez megint nem egy kérdés volt.

„Mike...”

A féltékenységeből adódó kín és düh most is olyan erős volt, mint az előző héten. Még egy fát eltörten miközben azon voltam, hogy oda ne fussak hozzájuk. Annyira vágytam rá, hogy átszáguldjak a parkolón- olyan gyorsan, hogy az emberi szemészre se vegyen-, felkapjam Bellát és elraboljam a fiútól, akit annyira utáltam ebben a pillanatban, hogy legszívesebben megöltem volna és élvezettel.

Vajon Bella igent fog mondani neki?

„Nem hinném, hogy ez jó ötlet.”

Fellélegeztem. Feszült testem megnyugodott.

Akkor Seattle valószínűleg csak egy kifogás volt. Nem kellett volna megint megkérdezni őt. Még is mit gondoltam? Fogadni mernék, hogy a miatt a hülye Cullen miatt van...

„Miért?” kérdezte Mike gyanakvó pillantással.

„Azt hiszem...” hezitált Bella. „És ha ezt megmered említeni akárkinek, elevenen megnyúzlak...”

Hangosan felnevettem azon, ahogy ez a halálos fenyegetés az ő szájából hangzott. Egy madár felsikított és odébb repült mellőlem.

„De szerintem ezzel komoly fájdalmat okoznánk Jessicának.”

„Jessicának?” Mi? De... Oh. Oké. Azt hiszem... akkor... Huh.

A gondolatai már nem nagyon voltak beszámíthatók.

„Komolyan Mike, hát te vak vagy?”

Tiszteltem az érzékenysége miatt Bellát. De nem várhatta el a többiektől, hogy mindenki olyan figyelmes legyen, mint ő. Bár ez az ügy tényleg elég nyilvánvaló volt. Mike szerintem bele se gondolt, hogy Jessicának legalább annyi gondot okozt, mint amennyit számára Bellát. Valószínűleg az önzősége miatt, ezt észre sem vette. Bella pedig kifejezetten önzetlen volt, semmi nem kerülhette el a figyelmét.

Jessica. Huh, Wow. Huh. „Oh” motyogta Mike.

Bella kihasználta a fiú összezavarodottságát, hogy elmeneküljön.

„Mindjárt becsengetnek, és nem akarok megint elkésni!”

Mike ettől fogva, teljesen kiszámíthatatlan volt. Magában újra és újra végiggondolta a Jessica ügyet. Boldoggá tette a gondolat hogy a lányvonzónak találja őt. De nem annyira, mint ha Bella érzett volna így.

Jessica aranyos, azt hiszem. Jó teste van... Egész jó fogás...

Ez után már csak vulgáris fantáziálgatásai voltak, a Bellával kapcsolatosak már nem dühítettek fel... csak idegesítettek. Egy lányt sem érdemelt volna meg. Neki ők csak eszközök voltak. Ezek után inkább kint maradtam a fejből.

Amikor szem elől tévesztettem Bellát, akkor elméről elmére kutattam, hátha valahol meglelem őt, mindig boldog voltam, ha Angela közelében volt. Azt kívántam

bárcsak megköszönhetném neki egyszerűen csak azt, hogy ő jó ember. Jobban éreztem magam a gondolattól, hogy Bellának van legalább egy igaz barátja.

Több szögből is néztem Bella arcát, és úgy vettem észre megint szomorú. Ez meglepett- azt hittem a napsütés elég lesz, hogy egész nap mosolyogjon. Ebédnél láttam, hogy gyakran a mi üres asztalunk felé pillantgat és ez felvidített. Reményt adott. Lehet, hogy neki is hiányoztam.

Úgy tervezte, elmegy a lányokkal valamerre suli után, de a terv kudarcba fulladt, amikor Mike elhívta Jessicát randizni arra a napra, amikor egyébként Bellát hívta volna.

Tehát délután a Belláék házához mentem egyenesen, miközben felderítettem a környéket hogy semmi veszélyes ne legyen a közelben. Tudtam, hogy Jasper már figyelmeztette őket, hogy ne vadásszanak erre, de nem akartam kockáztatni. Peternek és Charlottenak nem állt szándékában ellentmondásba keveredni a családommal. De a szándék gyorsan változó dolog.

Oké. Kicsit túlzásba vittem. Ezt tudtam én is nagyon jól.

Mintha tudta volna, hogy figyelem, mintha csak elkapott volna egy pici darabot abból a szenvedésből, amit éreztem, amikor nem láthattam őt, Bella kijött a hátsóudvarra egy bent töltött hosszú óra után. Egy könyvet tartott a kezében és egy takarót a másikban.

Halkan, felmáztam a legközelebbi fa legmagasabb ágára, hogy belássam az udvart.

Kiterítette a takarót a fűre, hasra feküdt és elkezdett gyorsan lapozgatni a könyvben mintha csak azt keresné hol is tart benne. A vállán keresztül én is bele tudtam olvasni.

Ah- egy újabb klasszikus. Austen rajongó volt.

Gyorsan olvasott, közben a bokáját keresztezte a levegőben. Épp azt néztem, ahogy a napfény játszik a hajszínevel, amikor a teste megfeszült és a keze megdermedt az oldalon. Láttam, hogy épp a harmadik fejezethez ért, amikor gyorsan ellapozott onnan.

Megnéztem az új címet: Mansfield park. Egy új történetet kezdett- a könyv egy novella gyűjtemény volt. Kíváncsi lettem volna mért váltott ilyen hirtelen.

Egy pár perccel később mérgesen csukta be a könyvet. Dühös arckifejezéssel tolt el magától és feküdt a hátára. Mély levegőt vett, hogy lenyugtassa magát és becsukta a szemeit. Emlékeztem erre a novellára, de nem tudtam egy olyan dolgot se mondani belőle, amitől ennyire nyugtalan lehetett volna. Egy újabb rejtély. Felsőhajtottam.

Mozdulatlanul feküdt, csak egyszer mozdult, hogy elsöpörje a haját az arcából. Legyezőszerűen terült szét az arca körül, ami kifejezéstelen volt.

A légzése lelassult. Pár perccel később az ajkai remegni kezdtek. Motyogott valamit álmában.

De lehetetlen volt megérteni mit. Erősen hallgattam és észre vettem pár gondolatot a közelben.

2 tányér kéne... 1 csésze tejhez...

Gyerünk már. Meg tudod csinálni... ez az.

Piros, vagy kék... vagy lehet, hogy valami lazább kéne...

Senki nem volt a közelben. Halkan leugrottam a fáról.

Ez nagyon helytelen és kockázatos volt. Milyen meggyőződéssel ítéltem eddig el Emmettet a meggondolatlansága Jaspert pedig a fegyelmezetlensége miatt- és most tudatosan megszegtem minden szabályt, mintha mi sem történt volna. Eddig én voltam a felelősségteljes közölünk.

Felsóhajtottam és kisétáltam a napfényre mindenféle megbánás nélkül.

Nem néztem magamra a napfényben. Épp elég rossz volt az, hogy a testem kemény volt, mint egy kő és élettelenül fehér nem akartam még a földöntúli csillogást is belevenni a dolgokba, amiktől én más leszek, mint Bella. A kettőnk között lévő különbség e nélkül a kép nélkül is épp elég fájdalmas volt a számomra.

De nem tudtam figyelmen kívül hagyni a szivárványszerű szikrákat, amik megjelentek a bőrén, ahogy közelebb mentem. Megdermedten figyeltem a látványt. Lehetnék még vajon ennél is örültebb? Elképzelttem mennyire megrémülne, ha most kinyitná a szemeit...

Hátrálni kezdtem, de akkor megint motyogott valamit és ez ott tartott.

„Mmm... Mmm.”

Semmi értelmes. Nos... várhatok még egy picit.

Óvatosan elvettem a könyvet mellőle a lélegzetem visszafojtva, amikor közelhajoltam. Megint levegőt vettem, amikor már picit arrébb voltam, megfigyeltem milyen hatással van a szabadlevegő és a napsütés Bella illatára. A melegtől még édesebb lett. A torkom égett a vágytól, erőteljesebben, mint általában. Túl sokáig voltam távol.

Egy percig azon voltam, hogy ezt kontroláljam, aztán kényszeríttem magam, hogy ismét az orromon átvegyek levegőt-, hagytam, hogy Bella könyve kinyíljon a kezemben. Az első novellát olvasta. Gyorsan végigfutottam az oldalakon az Értelem és érzelem 3. fejezetéig, valami bántó dolog után kutatva Austen túl udvarias regényében.

Hirtelen a szemem megakadt a nevemen. A karaktert Edward Ferrarsnak hívták. Bella megint megszólalt.

„Mmm. Edward.” Sóhajtott.

Ezúttal nem ijedtem meg hogy esetleg ébren van. A hangja csak halk suttogás volt. Nem ijedt sikoltás, ami akkor lett volna, ha most kinyitja a szemét és meglát.

Élvezet töltött el. Legalább még mindig álmodik rólam.

„Edmund. Ahh. Túl...közel...”

Edmund?

Ha! Bella egyáltalán nem rólam álmodott jöttem rá, csak a könyve szereplőiről. Az élvezet csalódottságba torkollott. Milyen kár.

Visszahelyeztem mellé a könyvet és visszamentem a sötét árnyak takarásába, ahová tartoztam.

A délután gyorsan eltelt és én néztem, megint kétségbeesetten, ahogy a nap lassan lemegy az égről, és az árnyékok elfedik Bellát. Vissza akartam őket tolni onnan, de a sötétség mindent befedett. Amikor a fények eltűntek Bella bőre ijesztően fakóvá vált... mintha egy szellem feküdt volna ott. A haja megint sötét volt, majdnem fekete az arcához viszonyítva.

Rémisztő volt ezt nézni. Mintha Alice látomása valóra vált volna. Bella szívének a hangja volt az egyetlen dolog, amitől a pillanat nem illett be egy rémálomba.

Megkönnyebbültem, amikor az apukája haza érkezett.

Elkaptam pár gondolatát amint beparkolt a ház elé. Néhány dolog miatt idegeskedett a munkájával kapcsolatban. A feszültség keveredett az éhséggel és étel után nézett a hűtőben. De annyira halkak voltak a gondolatai hogy nem is voltam minden részletben egészen biztos.

Kíváncsi lennék Bella anyukájának milyen az elméje- milyen genetikai kombináció tette vajon őt ennyire kivételessé.

Bella ébredezni kezdett, felült, amikor meghallotta az apja kocsijának zaját. Körbenézett, összezavarodott a váratlan sötétségen. Egy pillanatig a szemei megakadtak az árnyékon, ahol én bujkáltam, de aztán gyorsan elnézett onnan.

„Charlie?” kérdezte halkán, még mindig a pici udvart körülvevő fákat szemlélve.

A kocsiajtó csapódására a zaj irányába nézett. Gyorsan felugrott és összeszedte a cuccait, és még egyszer visszapillantott az erdőre.

Közelebb húzódtam a fához, ami közel volt a pici konyhához, és figyeltem minden hangra. Érdekes volt összehasonlítani Charlie szavait a gondolataival. A szeretete és a gondoskodása a lánya irányába már majdhogynem eltűzött volt, de a szavai még is lazának és nyugodtnak hangoztak. Nagyrészt viszont mind 2-n csak csendben ültek egymással szemben.

Hallottam, ahogy Bella elmondja a terveit Port Angelessel kapcsolatban és gyorsan én is, átrendeztem a sajátjaimat. Jasper semmit nem mondott Charlottenek és Peternek Port Angelessel kapcsolatban. Habár tudtam, hogy nem rég ettek és nem állt szándékukban a mi otthonunk közelében vadászni, azért figyelni fogom Bellát minden esetre. Akár mások is lehettek ott az én fajtámból. És ott volt az a rengeteg emberi veszély, amire ezelőtt még sohasem gondoltam igazán komolyan.

Hallottam, hogy Bella azért aggodalmaskodik, hogy az apját egyedül hagyja vacsorát készíteni, és elmosolyodtam mivel ez egy bizonyíték volt az elméletemre- igen, ő valóban gondoskodó volt.

Aztán elmentem, tudván úgyis visszajövök, még amikor már Bella alszik.

Nem fogok betolakodni a privát életébe úgy, ahogy az a cincogó macska tenné. Én azért vagyok itt, hogy megvédjem őt, nem, azért hogy leskelődjek utána úgy, ahogy Mike tette volna semmi kétség, ha elég gyors lenne, ahhoz hogy a fák között elfusson, ha úgy adódik a helyzet, ahogy én tudtam. Én soha nem fogom Bellát ilyen durván kezelni.

A házunk üres volt, amikor hazaértem, aminek nagyon örültem. Legalább nem kellett végig hallgatnom az ép eszemet kérdőbe vonó gondolatokat. Emmett azért hagyott egy üzenetet.

Foci a Rainer tisztáson- gyerünk már! Légyszi?

Kerestem egy tollat és oda firkantottam a szavakat: Bocsi, de most nem a kérés alá. A csapat nélkülem is meglesz.

Egy rövid vadászatra mentem aztán, olyan állatokkal tömtem tele magam, amiknek az íze egyáltalán nem volt jó de legalább egy ideig elteltett, utána pedig átöltöztem mielőtt visszamentem Forksba.

Ma éjszaka Bella nem aludt olyan jól. A takaróját lerugdosta magáról. Az arca hol szomorú, hol aggodalmas volt. Kíváncsi voltam vajon milyen rémálma lehet... aztán pedig ráéreztem, hogy lehet, hogy nem akarom tudni.

Amikor beszélt általában csak érthetetlen dolgokat hadovált össze Forksról. Csak egyszer lehetett érteni mit mondott „Gyere vissza” de nem fejezte be a mondatot. Volt rá valamennyi esély hogy rólam álmodik?

A következő volt utolsó olyan nap, amit bebörtönözve kell töltenem a nap miatt a sulinál. Bella ma még borúsabbnak tűnt, mint tegnap, és ez kíváncsivá tett. Vajon lemondja-e a ma délutáni terveit. Nem úgy tűnt, mint akinek sok kedve van hozzá.

De mivel ő Bella volt, a barátai szórakozását biztos az övé elé helyezi.

Ma egy mélykék blúzt viselt, és ez a szín tökéletesen illett a bőréhez.

A sulinak vége lett és Jessicával megegyeztek, hogy mindenkit majd ő vesz fel, mert hogy Angela is ment, amiért én különösen hálás voltam.

Haza mentem a kocsimért. Amikor láttam, hogy Charlotte és Peter is ott voltak úgy határoztam, adok a lányoknak egy órát, hogy összeszedjék magukat. Soha nem lennék képes a sebességhatáron belül menni, ahogy követem őket- gondoltam sötéten.

Keresztül mentem a konyhán odabiccentettem Emmettnek meg mindenkinek, aki út közben üdvözölt és egyenesen a zongorámhoz léptem.

Ugh, már megint itt van. Rosalie, természetesen.

Ah, Edward. Utálom látni, ha ennyire szenved. Esme élvezetét felváltotta az aggodalom. A love story, amit ő megálmodott nekem minden pillanattal közelebb érkezett inkább egy tragédiához.

Érezd jól magad ma Port Angelesben. Gondolta Alice vidáman. És szólj, mikor beszélhetek Bellával.

Te teljesen megőrültél. El sem hiszem, hogy képes voltál kihagyni a tegnapi meccset csak, azért hogy nézd, ahogy valaki alszik, morogta magában Emmett.

Jasper nem nagyon figyelt rám, még akkor, sem amikor a dal, amit játszottam kicsit erőteljesebbre sikerült, mint ahogy azt elterveztem. Egy régi dallam volt egy jól ismert témával: szenvedés. Jasper elbúcsúzott a barátaitól, akik furcsa szemekkel néztek rám.

Milyen különös teremtmény, gondolta az Alice méretű fehéres szőke hajú Charlotte. Amikor még legutóbb találkoztunk annyira normális volt.

Peter gondolatai, mint általában most is hasonlóak voltak az övéhez.

Biztos az állatok miatt van. Az emberi vér hiánya végül mindegyiket megőrjíti, következtetett. Az ő haja legalább annyira világos volt, mint Charlotteé és majdnem ugyanolyan hosszú. Nagyon hasonlítottak egymásra- kivéve a méretüket, Peter majdnem olyan magas volt, mint Jasper- kinézetre és gondolkodásban is. Egy jó páros, mindig ezt gondoltam róluk.

Egy pár perc múlva már senki nem figyelt rám kivéve Esmét, én pedig hagyományosabb dallamokat kezdtem játszani, hogy ne vonzzam a gondolatokat magamra.

Nem nagyon izgatott, hogy a többiek mit csinálnak körülöttem, csak hagytam, hogy a zene kirángasson a nyomorúságomból. De nehéz volt a lányt kivenni a fejemből. Csak akkor kezdtem el megint a körülöttem lévőkre figyelni, amikor már búcsúzkodtak.

„Ha megint találkoznál Mariával” mondta Jasper egy picit feszülten, „mondd meg neki, hogy minden jót kívánok.”

Maria volt az a vámpír, aki átváltoztatta Jaspert és Petert is- Jaspert a késői 19. században, Petert nem olyan régen, az 1940-es években valamikor. Egyszer meg is kereste Jaspert, amikor Calgaryban éltünk. Elég eseménydús látogatás volt- rögvest el is kellett költöznünk onnan. Jasper mindenesetre udvariasan megkérte őt, hogy a jövőben tartsák meg a megfelelő távolságot.

„Nem szeretném egyhamar látni őt.” Mondta Peter nevetve- Maria tagadhatatlanul veszélyes volt és nem sok szeretet volt közte és Peter között. De Peter Jasperrel minden esetre nagyon jól kijött. Jasper mindig is Maria kedvencei közé tartozott, kivéve azt az apróságot leszámítva, hogy egyszer még meg akarta őt ölni. „De muszáj lesz, szóval valószínűleg fogok.”

Aztán kezét fogták, felkészülve az elvállásra. Hagytam, hogy a dal, amit épp játszottam befejezés nélkül érjen véget és kelleetlenül a talpamra álltam.

„Charlotte, Peter” mondtam odabiccentve feléjük.

„Örülök, hogy megint találkoztunk Edward” mondta Charlotte kétségekkel teli hangon. Peter csak visszabiccentett.

Te örült, hallottam Emmettet magam mögött.

Idióta gondolta Rosalie.

Szegény fiú. Esme.

Egyenesen keletre fognak menni, Seattlebe. Nem lesznek a közelébe sem Port Angelesnek, gondolta Alice gyerekes hangon, és bizonyítékként megmutatta a látomását is nekem.

Úgy tettem, mint ha semmit sem hallottam volna. Az ürügyeim már így is elég gyengék voltak.

Csak a kocsimban tudtam megnyugodni picit. Az elektromos, ülésre helyezhető masszírozó, amit Rosalietől kaptam- igen, tavaly még jobb hangulata volt- egészen lecsillapított. Megkönnyebbülés volt az a tudat is hogy minden méterrel, ami elsuhant alattam egyre közelebb kerülök Bellához.

9.Port Angeles

Túl világos volt ahhoz hogy a városon keresztül menjek. Amikor Port Angeleshez értem a nap még mindig túl magasan volt ,és habár a kocsim ablakai sötétítettek, nem akartam fölösleges kockázatot vállalni. Vagy inkább még több fölösleges kockázatot, mondjuk úgy.

Biztos voltam benne hogy képes leszek megtalálni Jessica gondolatait a távolból is- Jessica feje hangosabb volt mint az Angeláé, de ha egyszer megvan az egyik ott lesz a többi is. Amikor a nap lemenőben lesz és az árnyékok nagyobbodni kezdenek közelebb mehetek majd hozzájuk. De addig is a város szélénél lehúzódtam az útról, ez tűnt a legbiztonságosabbnak.

Tudtam nagyjából merre keressek- csak egyetlen hely volt ahol báli ruhákat árultak Port Angelesben. Nem tartott sokból megtalálni Jessicát, aki épp egy nagy tükörben bámulta magát, láttam Bellát is a perifériás látásán keresztül, aki épp megdicsérte a hosszú fekete ruhát amit viselt.

Bella még mindig dühösnek tűnik. Ha ha. Angelának igaza volt- Tyler túlzottan nyomult. El sem hiszem hogy emiatt annyira kiakadt. Legalább tudja hogy van egy tartalék. De mi van ha mondjuk Mike nem érzi majd jól magát velem a táncon, és többet nem hív el engem sehová? Mi lesz ha Bellát hívja a bálra?Vajon ő elhívta volna Mikeot ha én nem szólok előbb neki? Vajon Mike őt csinosabbnak tartja? És vajon Bella azt hiszi magáról hogy csinosabb mint én?

„Szerintem a kék jobb volt. Az jobban illik a szemeidhez.”

Jessica tettett meleg mosolyt villantott Bellára de közben gyanakvóan figyelte őt. *Tényleg igazat mond? Vagy csak azt akarja hogy úgy nézzek ki mint egy tehén szombaton?*

Már most kezdett elegendem lenni belőle. Keresni kezdtem Angelát – de ah, Angela épp öltözködött, gyorsan kimentem a fejéből egy kis magán teret adva neki.

Nos, végülis nem volt túl sok baj amibe Bella belekeveredhetett volna egy ruha boltban. Hagyom hogy bevásároljanak és majd megint megkeresem őket ha készen lesznek. Már nincs sok sötétedésig- a felhők egyre sűrűbbé váltak nyugatról.

Láttam hogy egyre gyorsabban fedik be az eget ezzel is siettetve az alkonyatot. Most hálásabb voltam ezért mint eddig valaha. Holnap végre megint Bella mellett ülhetek a suliban, helyet foglalhatok neki ebédnél és feltehetem az összes kérdést amit eddig magamban kellett tartanom...

Szóval Bellát zavarta Tyler elbizakodottsága. Már korábban is láttam a fiú fejében hogy nem fogja a dolgokat annyiban hagyni. Visszaemlékeztem Bella arcára azon a délutánon- és elnevettem magam. Kíváncsi lennék most mit fog mondani. Semmiképp nem akarom kihagyni a reakcióját.

Az idő lassan telt miközben az árnyékokra vártam. Időnként ellenőriztem Jessicát, az ő mentális hangját volt a legkönnyebb megtalálni, de nem szerettem sokáig időzni a fejében. Láttam a helyet ahol később terveztek enni valamit. Már sötét lenne akkor...lehet hogy véletlenül majd én is ugyanabba az étterembe tévedek be. Megfogtam a zsebemben lévő telefont...arra gondoltam elhívom magammal Alicet is. Oda lenne az ötletért, de valószínűleg minden áron beszélni akarna Bellával. Nem voltam benne egészen biztos hogy szeretném ha Bella még többet megtudna az én világomról. Nem volt egy vámpír is épp elég gond neki? Megint reflexszerűen leellenőriztem Jessica gondolatait. Épp az ékszereire gondolt és kikérte Angela véleményét.

„Lehet hogy a nyakláncot vissza kéne vinnem. Van egy ilyesmim otthon is , és már így is többet költöttem mint amennyit akartam...” az anyám ki fog akadni. Még is hogy gondolom ezt?

„Nem zavar ha visszamegyünk a boltba. Egyébként is lehet hogy Bella már keres minket.”

Ez meg mi volt? Bella nem volt velük? Megint Jessica szemem keresztül láttam a dolgokat, de ő csak Angelát nézte. A járdán álltak, egy boltsor előtt. De Bella nem volt a képben.

Oh kit érdekel hol van Bella? Gondolta Jess türelmetlenül mielőtt válaszolt volna Angela kérdésére. „Bella jól van. Az étteremben úgy is megtalál minket. Szerintem most inkább egyedül akart lenni” láttam a könyvesbolt képét ahová Jessica gondolta hogy ment.

„Akkor siessünk” mondta Angela. *Remélem Bella nem gondolja hogy direkt le akarjuk rázni őt. Olyan kedves volt velem a kocsiban ... ő egy nagyon rendes lány. De ma egész nap olyan lehangoltnak tűnt. Kíváncsi lennék hogy vajon Edward Cullen miatt? Fogadni mernék ezért kérdezgetett folyton róla meg a családjáról...* Jobban kellett volna figyelnem. Vajon még miről maradtam le? Bella rólam kérdezgetett? Angela ezután Jessicára figyelt- aki arról az idióta Mikeről fecsegett- és már nem nagyon bírtam elviselni.

Vártam az árnyékokra. A nap már nemsokára a felhők mögé szorul. Ha az út nyugati oldalán maradnék az épületek talán eléggé eltakarnák a fényt...

Aggódni kezdtem miközben átverekedtem magam a városban lévő forgalmi dugón. Nem vettem számba ezt az eshetőséget- hogy Bella egyedül marad- és fogalmam sem volt most hogy találjam meg őt. Erre is gondolnom kellett volna.

Jól ismertem Port Angelest, egyenesen a Jessica fejében látott könyvesbolthoz siettem, abban reménykedve hogy nem is kellesz tovább kutatnom, de kételkedtem benne hogy ez ilyen könnyen fog menni. Mégis mikor tette Bella a dolgokat könnyűvé nekem?

A bolt üres volt, kivéve egy alkalmazottat. Ez nem egy olyan helynek tűnt ahova el tudtam volna képzelni Bellát bemenni, túl mostani volt egy praktikus embernek. Kíváncsi voltam egyáltalán járt-e bent?

Volt egy kis hely a parkolóban ahova épp befért az autóm...és láttam egy árnyékos ösvényt onnan a boltig. Ezt tényleg nem kéne. A napsütötte órák közben kíváncsiskodni nem biztonságos. Mi lesz ha véletlenül egy kocsi üvegéből visszatükröződik rám a fény a rossz pillanatban?

De nem tudtam hogy másképp akadhatnék Bellára.

Leparkoltam, és kiszálltam, végig az árnyék legsötétebb részén haladtam. Gyorsan befordultam a bolt irányába, megéreztem Bella illatát a levegőben. Itt volt. Ezen a járdán ment, de annak semmi jele nem volt hogy a boltban lenne.

„Üdvözöllek. Segíthe...” kezdte mondani az eladó nő, de én már ott sem voltam. Követtem Bella illatát addig amíg csak tudtam, de amikor a napfényre értem meg kellett állnom.

Olyan tehetetlennek éreztem magam, bezárva a sötétség és a világosság közötti sávba. Annyira korlátozott.

Csak tippelni tudtam hogy valószínűleg átment az úton dél felé. De nem sok minden volt abban az irányban. Vajon eltévedett? Az eléggé rá vallana.

Visszaszálltam a kocsi, és lassan keresztülvezettem az utcákon őt keresve. Csak egyszer éreztem megint az illatát egy olyan irányba amit eléggé különösnek találtam. Mégis hova próbált eljutni?

Mentem pár kört oda-vissza az étterem és a könyvesbolt között abban reménykedve hogy valahol megpillantom. Jessica és Angela már ott voltak, és próbálták eldönteni rendeljenek-e vagy várjanak Bellára. Jessica persze a rendelésre szavazott.

Elkezdtem idegenek elméjében kutatni, az ő szemükkel keresni. Eddig nem is feltételeztem milyen nehéz lenne őt megtalálni ha eltűnne a szemem elől, mint most. Ez nem tetszett.

A felhők gyorsan gyűltek a horizonton, pár percel később már gyalog is utána mehetek. Akkor talán nem tartana ilyen sokáig a kutatás. És nem csak a nap volt az ami miatt most tehetetlennek éreztem magam. Csak még pár perc és az előny megint nálam lesz az emberi világgal szemben.

Még egy elme, aztán egy másik. Annyi hasztalan gondolat.

A babának ha megint fülgyulladás lesz...

Mi is volt 640 vagy 604?

Megint késik. El kéne már hogy mondjam neki...

Itt jön. Na végre!

Végül az egyik helyen megláttam Bella arcát. Végre valaki észrevette őt!

De egy percen belül minden megkönnyebbülésem elpárolgott. Figyelmesebben kezdtem olvasni a gondolatait a férfinak aki látta Bellát az árnyékokon keresztül.

Az ő agya idegen volt a számomra, de mégsem teljesen ismeretlen. Volt hogy pont az ilyenek után vadásztam.

„NE!!!” hallottam ahogy kitör a torkom mélyéről a kétségbeesett kiáltás. A lábam erősen rányomtam a gázpedálra, de mégis merre kéne hogy induljak?

Nagyjából be tudtam határolni a gondolatokat térben, de nem elég pontosan.

Valami kell hogy legyen amiről felismerem a pontos helyet- egy útjelzés, valami grafiti egy kereszteződés. De Bella az árnyékokban ment, a férfi szemei rémült arckifejezésére fókuszáltak-élvezte a félelmét.

Az arca beleégett a tudatába a többi közé. Bella nem az első áldozata volt.

A morgásom miatt a kocsi alváza picit megrázkódott de nem is foglalkoztam vele.

Semmi ablak nem volt a falakon Bella mögött. Valami iparosabb helyen volt messze a turisták által használt vásárló övezettől. Gyorsan bevettem egy kanyart, megint volt egy tippem merre lehet, remélhetőleg ezúttal nem hibázok. A mögöttem lévő autós hangosan felkiáltott, de én már messze jártam.

Nézd hogy remeg! Röhögött a férfi mámorában. A félelem a lányok arcán volt a legélvezetesebb a számára.

„Hagyjon békén!” Bella hangja halk volt, megfontolt. Nem sikoltás.

„Ne legyél már ilyen cukorfalat!”

Nézte Bella milyen arcot vág erre. Nevetést hallottam egy másik irányból. A férfit zavarta ez a zaj- *Fogd már be Jack!* Gondolta- de élvezte ahogy a lány összerezzen a zajra. Ez felizgatta őt. Elképzelte ahogy könyörögne neki hogy ne bántsa őt. Észre se vettem hogy többen is vannak amíg meg nem hallottam a nevetést.

Elkeseredetten kutattam a többi ember agyában is valami használható támpont után. Egy lépéssel közelebb ment a lányhoz, felkészülve annak ellenállására. A haverjainak az agya nem volt annyira sötét mint a férfié. Mindannyian drogok befolyása alatt álltak, de még így is észrevették hogy a férfi akit ők Lonnienek hívtak milyen messzire akar menni. De mégis vakon követték a parancsait. Nekik is ígért egy kis élvezetet...

Egyikük a földet fixírozta idegesen- nem akarta hogy elkapják őket a lány bántalmazásáért- és akkor végre megvolt amit kerestem. Felismertem a kereszteződést ami felé épp bámult.

Gyorsan áthajtottam a piros lámpán, a kocsik között épp hogy elfért az enyém, hallottam az utánam kiabáló dühös emberek hangját.

A telefonom rezgett a zsebembe de nem törődtem vele.

Lonnie lassan a lány felé indult. Várt a rémületre amit annyira élvezett. Már felkészült a sikoltozásra.

De Bella csak állt mozdulatlanul. A férfi meglepődött. Arra számított hogy a lány majd menekülni próbál. Meglepett és csalódott volt. Szerette ezzel a fajta „vadászattal” járó adrenalin túltengést.

Bátor. Jobb is! Lehet hogy többet harcolhatok majd velem...

Már egészen közel jártam hozzájuk. A férfi hallotta a kocsi hangját de nem is figyelt oda, túlzottan érdekelte az áldozata.

Szívesen látnám hogy állna a vadászathoz ha esetleg nem ő lenne a vadász.

Szívesen megnézném mit gondol az én vadászati stílusomról.

Az agyam egy másik része már végig is gondolta milyen kínzások alá vethetné, a lehető legfájdalmasabb után kutatva. Ezért szenvednie kell. Kínok között kéne meghalnia. A többieket valószínűleg megölném rögtön, de Lonnienek könyörögnie kéne ezért az ajándékért mielőtt megadom neki.

Az úton állt, Bella felé közelített.

Éles kanyarral befordultam az utcára ahol voltak, a kocsim lámpája megvilágította a jelenetet, és nagyrészt mindenki helyben ledermedt. Legszívesebben elütöttem volna a vezetőjüket aki ezt az egészet kitervelte de az túl könnyű halál lett volna neki.

Leparkoltam úgy hogy az utasülés közel legyen Bellához és kinyitottam neki, de ő már oda is szaladt az autóhoz.

„Szállj be!” parancsoltam rá.

Mi a fene?

Tudtam hogy rossz ötlet! Nem volt egyedül.

Most futnom kéne?

Szerintem hányni fogok...

Bella hezitálás nélkül beugrott a kocsiba és becsapta az ajtót maga mögött.

Aztán a legbizalomtelibb nézéssel meredt rám amit valaha láttam emberi arcon. A tervem hogy mindenkit helyben kinyírok romba dőlt.

Kábé egy perc töredékébe telt amíg leesett hogy nem hagyhatom őt itt a kocsiba hogy végignézze ahogy elintézem a négy férfit. Mégis mit mondanák neki? Hogy ne figyeljen? Ha! Mégis mikor tette ő azt amire kértem? Mikor tette ő azt ami biztonságos?

Elvinném őket messzebb és Bellát egyedül hagynám? Nem lehettem biztos benne hogy egy másik veszélyes ember nem téved erre egyenesen amikor én elmegyek. Mintha Bella valami mágnes lenne ami minden veszélyt magához vonz. Nem téveszthettem őt szem elől.

Végig ezt éreztem miközben begyorsítottam a kocsimmal, hogy minél gyorsabban elvigyem őt innen. Láttam hogy a mögöttünk lévő emberek rémülten ugrottak odébb az útból. Valószínűleg Bella nem vette észre hogy hezitáltam. Biztos azt gondolta hogy megfontoltam merre meneküljünk.

Még csak el sem üthettem senkit. Az megrémítette volna.

Annyira akartam a halálukat hogy csak erre tudtam gondolni. Az izmaim megfeszültek idegességemben. Muszáj megölnöm őt. Lassan szétszedném darabokra, minden izmát és csontját lassan...

Kivéve hogy a lány- az egyetlen lány számomra a világon- mind két kezével kapaszkodott az ülésbe, és rám meredt nagy, bizalommal teli szemeivel.

„Kapcsold be a biztonsági öved!” dörrentem rá. A hangom teli volt utálattal és vér utáni vággyal. De nem akartam egyetlen gondolatot sem hagyni magamban abból a férfiből.

Bella gyorsan becsatolta magát, egy kicsit felugrott a hangtól amit az öv hallatott. Ettől felugrik de amikor veszélyes alakok veszik körül meg sem moccan. Éreztem hogy engem néz. Röhejesen nyugodtnak tűnt. Nem értettem a viselkedését azok után amin keresztül ment.

„Jól vagy?” kérdezte félelemmel teli hangon.

Azt akarta tudni hogy ÉN Jól vagyok-e?

Egy percig megfontoltam a kérdését. De nem elég hosszan hogy ő észrevegye a hezitációm. Jól vagyok?

„Nem” jöttem rá és mondtam ki rögvest feszült hangon.

Ugyanarra az elhagyatott útszakaszra vittem ahol a délutánt töltöttem amikor őket figyeltem a ruhaboltban. Most már teljesen sötét volt a fák alatt.

Annyira dühös voltam, hogy a testem helyben ledermedt, kifejezéstelen volt.

Jéghideg kezeim szinte izzottak a vágytól hogy elkapjam Bella támadóját, hogy darabokra szaggassam őt, hogy a teste örökre eltűnjön a föld színéről is.

De nem lett volna helyes Bellát egyedül hagyni, védtelenül a sötétben.

„Bella?” szűrtem a fogaimon keresztül.

„Tessék?” kérdezte rekedt hangon. Aztán megköszöri a torkát.

„Jól vagy?” ez volt az igazán fontos dolog, a leglényegesebb. A bosszúállás másodlagos. Tudtam ezt pontosan de a testem mégis mintha nem így gondolta volna.

„Igen” hallottam ahogy a hangja még mindig remeg- a félelemtől, semmi kétség. Nem hagyhattam őt magára.

Még akkor sem ha nem volt közvetlen előre látható veszélynek kitéve- mintha csak az univerzum játszana velem valami buta játékot- még ha biztos lehettem volna abba hogy nélkülem is tökéletes biztonságban lenne, nem lettem volna képes egyedül hagyni őt a sötétben.

Biztos nagyon fél.

De én sem voltam épp abban az állapotomban hogy alkalmas legyek a megnyugtatóására- még akkor sem ha tudnám azt hogy csináljam, amit ugyebár nem tudok. Biztos érezte a brutalitást már a kisugárzásomból, elég nyilvánvaló volt. Ha nem leszek képes lehűteni a bennem fortyogó dühöt még jobban meg fog rémülni tőlem.

Valami másra kell gondolnom.

„Csillapíts le légy szíves!” kértem.

„Bocs de nem értem. Mit csináljak?”

„Egyszerűen csak fecsegj, mindegy miről amíg megnyugszom!” mondtam még mindig idegesen. Szükség volt valamire ami a kocsiban tart. Még mindig hallottam a fejemben a férfi kiábrándult, dühös gondolatait...tudtam hol találnám meg...lehunytam a szemeimet azt kívántam bár ez elég lenne ahhoz hogy ne lássam az arcát magam előtt...

„Ööö...” hezitált-gondolom próbálta megérteni a kirohanásomat. „Holnap még az első óra előtt elfogom gázolni Tyler Crowleyt. Ez megfelel?” mondta.

Igen- pont erre volt szükségem. Bella mindig képes meglepni. Mint már régebben is, a fenyegetés az ő szájából most is komikusan hangzott. Ha épp nem égetett volna olyan vadul a gyilkolási vágy- akkor valószínűleg nevettem volna.

„Mért is?” kérdeztem, ezzel is arra készítetve őt hogy megint beszéljen.

„Mert azt híreszteli hogy vele megyek a bálra.” Mondta, a hangja most is olyan volt mintha egy mérges kis cica beszélne aki tigrisnek képzelet magát. „Teljesen megőrült vagy még mindig azt kompenzálja hogy majdnem elgázolt amikor...szóval tudod mikor.” Jegyezte meg szárazon. „Nyilván azt hiszi azzal engesztel ki ha bálba visz. Úgyhogy arra gondoltam ha én is majdnem megölöm akkor kvittek leszünk és talán felhagy ezzel a jóvátételi mániájával. Semmi szükségem ellenségekre és talán Lauren is megbékél velem ha Tyler ezentúl békén hagy. De lehet hogy totál károssá teszem a Sentraját” folytatta „ elvégre ha nincs kocsija senkit nem tud elvinni a bálra...”

Nyugtató volt a tudat hogy Bella néha mennyire rosszul látja a dolgokat. Tyler lelkesedésének semmi köze nem volt a balesethez. Úgy tűnt Bellának fogalma sincs milyen hatással van az iskolában a fiúkra. Lehet hogy azt sem vette észre rám hogyan hat?

Ah, ez működött. Az érthetetlen felfedezések az agyával kapcsolatban mindig lekötöttek. Kezdtém úrrá lenni magamon, már más dolgokra is tudtam gondolni a kíntól és a bosszún kívül.

„Erről én is hallottam” mondtam Bellának. Már nem beszélt és szükségem volt rá hogy folytassa.

„Te is?” kérdezte hitetlenkedve. Mostmár mérgesebbnek tűnt a hangja. „Ha például nyaktól lefelé megbénulna akkor sem tudna bálba menni.”

Azt kívántam bárcsak lenne egy mód rá hogy megkérjem részletezze a kivégzés minden mozzanatát anélkül hogy őrülnék tűnnék. Nem is választhatott volna jobb témát hogy lenyugtasson. És a szavai- persze az ő esetében csak szarkasztikusan- emlékeztettek rá mire van annyira szükségem ebben a pillanatban.

Felsőhajtottam, és kinyitottam a szemem.

„Jobban vagy?” kérdezte félénken.

„Nem igazán”

Nyugodtabb voltam, de nem éreztem magam jobban. Mert épp ezekben a percekben jöttem rá hogy nem ölhetem meg azt a szörnyeteget, Lonnie-t, de még mindig jobban vágytam rá hogy megtehessem mint majdhogynem bármi másra a világon. Majdhogynem.

Az egyetlen dolog amit jobban akartam annak az őrült gyilkosnak a megbüntetésénél a lány volt. És habár tudtam soha nem lehet az enyém, mégis csak a gondolat hogy egy nap az enyém lehetne lehetetlenné tette számomra az öldökléssel kapcsolatos terveimet- nem számít mennyire megérdemelné.

Bella jobbat érdemel mint egy gyilkost.

7 hosszú évtizede próbálkozok valami más lenni inkább- bármi csak nem gyilkos. De azoknak az éveknek az erőfeszítése miatt soha nem leszek a megfelelő személy a lánynak aki mellettem ül. Mégis hirtelen most úgy éreztem visszatértem abba az életbe- egy gyilkoséba- ha csak egy éjszakára alatt is, de lehet hogy képes leszek mindent elrontani. Még ha nem is iszom meg a vérüket- és nem lesz bizonyíték a vörös szemem- vajon észrevénne a különbséget?

Meg kellett próbálnom elég jónak lenni a számára. Ez egy lehetetlen ügy. De attól még próbálkozni fogok.

„Mi a baj?” suttogta Bella.

Az illata megcsapta az orromat és visszaemlékeztem mért nem érdemelhetem meg sohasem őt. Még mindezeken után sem, amin keresztül mentünk, és amennyire szerettem őt- a nyál még most is összefutott a számban.

Olyan őszinte leszek vele amennyire csak lehet. Ennyivel tartozok neki.

„Néha nehezen tudom fékezni az indulataimat Bella!” kibámultam a sötét éjszakába, azt kívánva bár csak megértené a szörnyű utalást a szavaimban, persze volt egy felem amelyik meg azt hogy bárcsak ne. De inkább azt hogy ne. *Fuss Bella, menekülj. Maradj Bella, maradj.* De az senkinek sem használna ha visszafordulnék és üldözőbe venném azokat a...” csak a gondolatuktól majdnem

kiugrottam a kocsiból. Mély lélegzetet vettem, hagyva hogy az illata megint égesse a torkomat. „Vagy legalábbis erről győzködöm magam.”

„Ó...”

Nem mondott semmi mást. Vajon mennyit hallott ki a szavaimból? Ránéztem, de az arcáról nem tudtam semmit leolvasni. Talán csak félelmet. Hát...végülis nem sikoltozott. Még.

Egy hosszú csendes perc volt. Harcoltam magam ellen hogy az legyenek akinek lennem kéne. És aki soha nem lehetek.

„A lányok aggódni fognak” mondta halkán Bella. A hangja nagyon nyugodtan csengett, nem voltam benne biztos hogy ilyenek kéne lennie. Nem félt? Lehet hogy még nem tudatosultak benne a ma esti dolgok. „Megbeszéltük hogy találkozunk.”

El akart menni tőlem? Vagy tényleg csak a barátai miatt aggódott?

Nem válaszoltam neki, de beindítottam a kocsit és visszavitettem. Minden méterrel ahogy közelebb értünk a városhoz egyre nehezebbnek tűnt megtartani az ígéretem. Annyira közel voltam a férfihez...

Ha ez lehetetlen- ha nem érdemelhettem meg a lányt sem- akkor volt egyáltalán értelme a férfit büntetlenül hagyni? Biztos megengedhetnék magamnak ennyit...

Nem. Nem adom fel. Még. Ahhoz túlzottan akartam a lánnyal lenni.

Az étteremhez értünk ahol a barátaival kellett volna találkoznia. Jessica és Angela már ettek, és mindketten nagyon aggódtak Belláért. Épp indultak volna a keresésére amikor meglátták a kocsim fényszóróját a sötét utcán.

Ez nem a megfelelő este volt a kíváncsiskodásra...

„Honnét tudtad hogy hová...?” Bella befejezetlen kérdése megszakította a gondolatmenetemet és ráeszméltem hogy már megint hibát vétettem. Túlzottan sok minden járt a fejembe ahhoz hogy eszembe jusson megkérdezni őt hol találkoznak.

De ahelyett hogy befejezte volna a kérdését csak megrázta a fejét és elmosolyodott.

Ez meg mégis mit jelent?

Nos, most épp nem volt időm kirakósdit játszani az ő furcsa reakcióival. Kinyitottam neki az ajtómat.

„Mit művelsz?” kérdezte elképedve.

Nem tévesztelek szem elől. Nem engedem meg magamnak hogy egyedül maradjak ma éjszaka. Ebben a sorrendben. „Vacsorázni viszlek.”

Hát ez érdekes. Eddig még azt tervezgettem hogy elhívom Alicet és „véletlenül” ugyanabba az étteremben lyukadunk ki ahol Belláék is vannak, most pedig itt vagyok egy igazi randin kettesben a lánnyal. Kivéve persze hogy ez nem számított mert esélyt sem adtam neki hogy nemet mondjon.

Már félig kinyitotta az autó ajtaját amikor odaértem hozzá- eddig nem flusztrált ennyire ha normál tempóban kell mozognom- ahelyett hogy megvárta volna hogy én nyissam ki. Ez vajon azért volt mert nem szokott hozzá hogy hölgyként kezeljék, vagy azért mert nem tartott engem úriembernek?

Vártam hogy Bella csatlakozzon hozzám, és egyre idegesebb lettem látva hogy a barátnői még mindig a sötét sarok felé tartanak.

„Menj és állítsd meg a barátaidat mielőtt még értük is tűvé kéne tennem a várost!” mondtam gyorsan. Nem hinném hogy képes lennék türtőztetni magam ha megint találkozna a haverjaival. Nem, biztos hogy nem lennék elég erős ahhoz.

Bella összereszt, de aztán gyorsan összeszedte magát. Egy féllépést tett az irányukba és kiáltott „Jess!Angela!” megfordultak és Bella integetni kezdett nekik hogy észrevegyék őt.

Bella! Hát jól van! Gondolta megkönnyebbülten Angela.

Ennyit késni! Mormogta Jessica, de ő is hálás volt amiért nem esett Bellának baja. Ez arra készítetett hogy egy picit jobban kedveljem őt.

Visszasiettek, és ijedten megálltak amikor észrevettek engem is Bella mellett.

Ahha. Gondolta Jessica. Érttem már mért késett.

Edward Cullen? Vajon azért ment el egyedül hogy megtalálja őt? De akkor meg mért kérdezne olyanokat hogy hova ment hogyha tudta hogy itt lesz? Láttam Bella arckifejezését amikor megkérdezte Angelat hogy a családom mért hiányzik a suliból. Nem. Biztos hogy nem tudta hogy ő is itt van, döntötte el végül Angela. Jessica gondolatai gyorsan átlendültek a meglepettségről gyanakvásba. Bella nem mondott igazat nekünk.

„Hol voltál?” kérdezte Bellára bámulva, de engem is figyelt a szeme sarkából.

„Eltévedtem és aztán összefutottunk Edwardal.” Mondta Bella, az egyik kezével felém intve. A hangja túl normálisnak hangzott. Mintha valóban csak ez történt volna.

Biztos még mindig sokk hatása alatt áll. Ez volt az egyetlen magyarázat a nyugalmára.

„Megengeditek hogy csatlakozzak hozzátok?” kérdeztem- udvariaskodva, tudtam hogy már ettek.

Úr isten, ő annyira helyes! Gondolta Jessica és a gondolatai hirtelen beszámíthatatlanná váltak.

Angela sem volt sokkal jobb állapotban. *Bárcsak ne ettünk volna. Wow. Csak ...wow.*

Mért nem hatok így Bellára is?

„Ehm...persze.” Egyezett bele Jessica.

Angela megrázkódott. „Ööö...Bella az a helyzet hogy mi már ettünk amíg vártunk rád, sajnálom.”

Mi van? Fogdd már be! Gondolta Jessica mérgesen.

Bella nyugodtan bólintott. Túlzottan könnyedén. Biztos a sokk. „Semmi baj...úgysem vagyok éhes.”

„Szerintem enned kellene valamit” ellenkeztem. Szüksége volt egy kis cukorbevitelre- habár már így is épp elég édes volt, gondoltam morbidan. Perceken belül halálra rémülhet amikor rájön mi történt vele, és azon az üres has nem fog segíteni. Bella amúgy is túl gyenge, ezt tapasztalatból tudom.

A lányoknak nem lesz semmi baja ha egyenesen haza mennek. *Nekik* nem követte minden lépésüket valami veszélyforrás.

És inkább szerettem volna kettesben lenni Bellával- addig amíg mer velem egyedül lenni.

„Nem baj ugye ha ma este én viszem haza Bellát?” mondtam Jessicának mielőtt Bella ellenkezhetett volna velem. „Akkor nem kell megvárnotok amíg megvacsorázik.”

„Ehm, szerintem semmi akadály...” mondta Jessica miközben cinkosan Bellára pillantott, jel után kutatva hogy vajon ő mit akar.

Maradni akarok. De Bella biztos magának akarja őt. Ki ne akarná? Gondolta Jess, és közben látta hogy Bella rákacsint.

Bella kacsintott?

„Oké” mondta gyorsan Angela hogy ne legyenek láb alatt ha tényleg ez az amire Bella vágyik. És úgy látszott tényleg ezt akarja. „Holnap látjuk egymást...Bella...Edward.” Igyekezett a nevem lazán kimondani. Megragadta Jessica kezét és elkezdte elrángatni őt.

Muszáj lesz találnom valami módot rá hogy ezt megköszönjem Angelának. Jessica kocsija lassan eltűnt a sötétben. Bella szemöldökeit összehúzáva nézett utánuk. Jessica integetett ahogy elhajtottak, és Bella visszaintett. Nem sokkal a kocs eltűnése után mély lélegzetet vett és felnézett rám.

„Komolyan nem vagyok éhes” mondta.

Mért várta akkor meg hogy elmenjenek mielőtt ezt mondta? Tényleg kettesben akart lenni velem- még most is amikor tanúja volt a düh kitörésemnek?

Akár így volt akár nem, muszáj ennie valamit.

„Na ne viccelj” mondtam.

Kinyitottam előtte a vendéglő ajtaját és vártam.

Sóhajtott és besétált.

Én is bementem mögötte egyenesen a pulthoz ahol a tulaj volt. Bella még mindig furcsának tűnt. Meg akartam érinteni őt, a homlokát hogy ellenőrizzem nem-e lázas. De a hideg kezem biztos felzaklatná mint már ezelőtt is egyszer.

Oh te jó..a nő hangos gondolatai félbeszakították az elmélkedésemet. Ez aztán valami.

Úgy tűnt ma mindenki ezt csinálja velem. Vagy lehet hogy csak most jobban feltűnt mert annyira vágytam rá hogy Bella is így lásson? Mi mindig is vonzóak voltunk az áldozatainknak. De eddig még ezen nem nagyon gondolkoztam. Általában- kivéve persze az olyan embereket mint Shelly Cope vagy Jesica Stanley, akiknek erősebb volt a másik érzelem mint a pánik- a félelmet rögtön a vonzódás után megérezték...

„ Kaphatnánk egy asztalt 2 személyre?” kérdeztem mivel a nő meg se tudott mukkanni.

„Oh...izé...persze! Éreztétek magatokat otthon a La Bella Italiában!” *Mmm...ez a hang!* „ Kövessetek kérek.” A gondolatai számítóak voltak.

Lehet hogy csak unokatesók. Nem lehetnek testvérek, nem hasonlítanak egyáltalán. De egyértelműen családtagok. Az nem lehet hogy együtt vannak.

Az emberek szeme nem látott semmit igazán. Mégis hogy másképp láthatta volna az én szoborszerű élettelen testemet vonzónak, és Bella tökéletes lágyságát elhanyagolhatónak?

Hát segíteni biztos nem fogok a lánynak, gondolta a tulaj és egy nagy családi asztalhoz vezetett minket az étterem legzajosabb részére. *Vajon megadhatom neki a számom amíg a lány is jelen van?*

Elővettem egy csekket a zsebemből. Az emberek kifejezetten együttműködőek ha pénzről van szó.

Bella már le is ült az egyik székre amit a nő kihúzott neki. Megráztam a fejem, de ő hezitált, közben kíváncsian nézett rám. Igen, ma valószínűleg egész este nagyon kíváncsi lesz. Ez a tömeg nem megfelelő hely beszélgetéshez.

„Kaphatnánk esetleg valami meghittebb zugot?” kérdeztem a nőt, miközben pénzt nyújtottam oda neki. A szemei kikerekedtek meglepetésében, aztán összeszűkültek amikor már a csekket a kezében fogta.

„Persze”

Egy külön terembe vezetett miközben kíváncsian nézte mennyit kapott.

50 dollár egy jobb asztalért? Akkor még gazdag is. Gondolhattam volna- fogadni mernék hogy a dzsekije többbe kerül mint az autóm. Franca! Mért akar meghitten lenni vele?

Felajánlott nekünk egy csendes kis sarkot az étterem másik felében, ahol senki sem láthatott minket- senki sem hallhatta Bella hogy reagál a dolgokra amiket mondani fogok neki. Fogalmam sem volt mit akarhat megtudni ma este. Vagy hogy mennyit fogok megosztani vele.

Vajon mire jött már rá? És vajon milyen magyarázatot adott a ma este történteke magának?

„Ez megfelel?” kérdezte a tulaj.

„tökéletesen.” Mondtam neki de egy kicsit idegesített amiket Belláról gondolt, rámosolyogtam kivillantva éles fogaimat. Had lásson csak tisztán engem.

Whoa.” Um...mindjárt jön a pincér.” Ő nem lehet igazi. Biztos álmodom. Lehet hogy a lány el fog tűnni... lehet hogy ketchuppal ráírom a számom a tányérjára... lassan elimbolygott.

Nevetséges. Még mindig nem fél tőlem. Hirtelen eszembe jutott mit mondott nekem Emmett nem régiben az ebédlőben *Tőlem biztos jobban megijedt volna.*

Már nem vagyok félelmetes?

„Nem lenne szabad ezt csinálnod az emberekkel” szakított félbe elmélkedésemben Bella. „Ez nem fair!”

Rábámultam a kritikus arckifejezésére. Most ezt hogy értette? Egyáltalán nem ijesztettem meg a tulajt a próbálkozásaim ellenére sem. „Mit nem lenne szabad csinálnom?”

„Így elkápráztatnod őket...a nő most alighanem levegő után kapkod a konyhában” Hmm. Bella közel járt az igazsághoz. A nő épp a többieknek számolt be rólam a konyhában hevesen dobogó szívvel.

„Ugyan már!” sürgetett Bella amikor nem feleltem. „Az nem lehet hogy nem tudod milyen hatással vagy az emberekre!”

„Szóval elkápráztatom az embereket?” érdekes volt ezt így felfogni. Ez elég pontos meghatározás. Kíváncsi lennék mitől ez a különbség...

„Még nem vetted észre?” kérdezte kritikusan. „Azt hiszed más is ilyen könnyen eléri amit akar?”

„Téged is elkápráztatlak?” a kíváncsiságom csillapíthatatlan volt és a szavak csak úgy kicsúsztak maguktól, már túl késő volt visszahívni őket.

Mielőtt lett volna időm hogy mélyen megbánjam a kérdést Bella válaszolt, „gyakran” mondta és elpirult.

Tehát elkápráztattam őt.

A szívem mintha reménnyel telt volna meg hirtelen, nem emlékszem hogy valaha is éreztem-e így ezelőtt.

„Hello” mondta valaki, a pincérnő, és bemutatkozott. A gondolatai hangosak voltak, és ha lehet még lényegre törőbbek mint a tulajé, de kizártam őt a fejemből. Bella arcát néztem ahelyett hogy őt hallgattam volna, ami már megint vörös volt. Most meglepő módon nem a torkom égése jutott eszembe hanem hogy így már nem illik a kék annyira a bőréhez mint mikor sápadt volt

A pincérnő várta hogy mondjak valamit. Á! Megkérdezte mit rendelünk! De én nem vettem le a szemem Belláról ezért a nő kelletlenül felé fordult.

„Egy kólát kérek!” közölte Bella de inkább kérdésnek hangzott.

„Két kólát” mondtam végül. Szomj- normális emberi szomj- ez volt a sokk egyik jele. Biztosra kell mennem hogy elegendő cukor legyen a szervezetében.

Egyébként egészségesnek tűnt. Sőt, annál többnek. Ragyogott.

„Mi van?” kérdezte, kíváncsian hogy mért bámulom őt, gondolom. Nem is vettem észre hogy a pincérnő már elment.

„Hogy érzed magad?” kérdeztem.

Csodálkozva rám pislogott. „Remekül.”

„Nem szédülsz, nem émelyedsz, nem borzongsz?”

Most még jobban összezavarodott. „Miért, kellene?”

„Hát ami azt illeti arra várok mikor kerülsz sokkos állapotba.” Rámosolyogtam és arra számítottam tagadni fogja hogy egyiket is érezné. Nem szereti ha aggódnak érte.

Egy percbe beletelt hogy felelni tudjon. A szemei egy picit elmerengőek voltak. Ez ismerős volt, néha így szokott rám nézni, rámosolyogtam. Vajon ez azért volt mert...elkápráztattam?

Imádnám azt hinni.

„Nem hinném hogy arra sor kerülne. Mindig is jó voltam a kellemetlen dolgok elfojtásában.” Felelte levegő után kapkodva.

Akkor sok a gyakorlata a kellemetlen dolgokkal? Mindig nehéz élete volt?

„Ezzel együtt,” mondtam neki „nyugodtabb leszek ha lesz benned egy kis cukor meg valami táplálék.”

A pincérnő visszatért a kólákkal meg egy kenyeres kosárral. Mindent lerakott elém és kérdezte mit parancsolok. Eszébe jutattam hogy figyeljen Bellára aztán ismét kizártam a fejemből. Elég vulgáris agya volt.

„Öhm..” pillantott Bella gyorsan az étlapra „kérek egy gombás raviolit.”

A picérnő visszafordult felém. „És önnek mit hozhatok?”

„Én nem kérek semmit.”

Bella halványan elmosolyodott. Hmm. Biztos észrevette hogy soha nem eszek. Mindent észrevesz. Én meg mindig elfelejtek óvatosnak lenni ha vele vagyok. Vártam amíg megint magunkra nem maradtunk.

„Igyál” parancsoltam rá.

Meglepett mikor minden szó nélkül megitta a kólát. Odatoltam neki az enyémet is. Szomj vagy sokk?

Ivott az enyémből is egy kicsit és megrázkódott.

„Fázol?”

„Csak hideg volt a kóla.” Mondta de a szája remegett és a fogai néha összekoccantak.

A csinos blúz amit viselt túl vékony volt ahhoz hogy megvédje a hidegtől. Annyira hozzá simult mintha a bőréhez tartozna. Annyira esendő és emberi volt. „Nem hoztál magaddal dzsekit?”

„De igen!” körülnézett. „ a fenébe...otthagytam Jessica kocsjába.”

Levettem gyorsan a kabátomat azt kívánva bárcsak ne érződne rajta a testhőmérsékletem. Kedves lenne ha felajánlhatnék neki egy meleg dzsekit. Bella rám bámult és megint elpirult. Vajon most mire gondolt?

Oda nyújtottam neki a kabátot az asztalon keresztül, ő gyorsan felvette és megint megborzongott.

Igen, valóban kedves lenne ha meleg lenne.

„Kösz!” mondta. Mély levegőt vett és visszahajtotta a kapát túl hosszú ujjait.

Megint mélyen belélegzett.

Ez az este vajon eldőlt már? Bella színe még mindig jó volt, a bőre olyan volt mint valami lágy krém és rózsák keveréke a sötétkék felsője mellett.

„A kék szín nagyon illik a bőrödhöz” dicsértem meg. Csak őszinte voltam.

Elpirult ezzel is még jobban hangsúlyozva a blúz és a bőre közti színkülönbséget.

Jól nézett ki, de nem volt értelme kockáztatni. Felé toltam a kenyeres kosarat.

„De komolyan” tiltakozott „ nem fogok sokkot kapni.”

„Pedig kéne minden *normális* ember azt kapna. Te még különösebben zaklatottnak sem látszol...” néztem rá aggódalmasan, hitetlenkedve hogy ő mért nem képes normálisnak lenni, bár igazából nem nagyon szeretném hogy az legyen.

„Veled tökéletes biztonságban érzem magam.” Mondta és a szemei megint megteltek bizalommal. Bizalommal amit én nem érdemeltem meg.

Az érzékei rosszak- fejletlenek. Valószínűleg ez a gond. Ő nem vette úgy észre a veszélyt ahogy azt egy embernek kellene. Pont ellentétesen reagált. Ahelyett hogy elmenekült volna, itt időzött azzal akitől meg kéne hogy rémüljön...

Mégis hogy védhetném meg magamtól ha *egyikünk* se akarja?

„Ez sokkal bonyolultabb mint ahogy elterveztem,” motyogtam.

Láttam hogy megfontolja a szavaimat, kíváncsi lettem mire következtetett belőlük. Elvett egy kenyeret és elkezdett enni anélkül hogy bármi jelét mutatatta volna az aggodalomnak. Egy pár percig csendesen rágcsált, majd jelentőségteljesen elfordította a fejét.

„Amikor a szemed ilyen világos mint most rendszerint az azt jelenti hogy jobb kedvben vagy.” Mondta beszélgetős hangon.

A felfedezésére hirtelen ránéztem. „Mi?”

„Mindig mogorvább vagy amikor a szemed fekete. Olyankor számítok is rá. Van is erről egy elméletem...” mondta vidáman.

Tehát kitalált rá valami magyarázatot. Hát persze. Kíváncsi voltam mennyire járhat közel az igazsághoz.

„Egy újabb elmélet?”

„Hmmm...” egy kenyérdarabkát rágcsált éppen. Mintha nem épp azt beszélné meg a szörnyeteggel magával hogy ő egy szörnyeteg.

„Remélem ezúttal kreatívabb voltál...” hazudtam, amikor nem folytatta. Amit igazából reméltem az az volt hogy téved. „Vagy megint a képregényből loptad az ötletet?”

„Nem ez most nem abból van” mondta egy kicsit zavarban.” De nem is magamtól találtam ki.”

„Szóval?” szűrtem a kérdést a fogaimon keresztül.

Biztos hogy nem beszélne ilyen nyugodtan ha sikoltani akarna.

Hezitált, a száját harapdálta és a pincérnő megint megjelent Bella ételével. Letette csak egy picit figyelve Bellára- a kaját elé és megkérdezte akarok-e még valamit. Kértem még egy kis kólát. A pincérnő nem vette észre az üres poharakat de amikor feljűk intettem összeszedte őket és eltűnt velük.

„Mit is kezdél mondani az előbb?” tértem vissza a tárgyra aggódalmasan rögtön ahogy egyedül maradtunk.

„Majd elmondom az autóban.” Mondta Bella halkán. Ah, akkor biztos komoly az ügy. Nem akar mások előtt beszélni.”Mármint ha...” tette hozzá hirtelen.

„Szóval feltételeid is vannak?” annyira feszült voltam hogy a szavaim már majdhogynem morgásnak hangoztak.

„Nekem is lenne egy két kérdésem természetesen.”

„Természetesen” értettem egyet még mindig ideges hangon.

A kérdései valószínűleg elegendő lesznek a számomra hogy megtudjam pontosan mit is gondolhat. De hogy válaszoljak neki? Felelősségteljes hazugsággal? Vagy mondjam el neki az igazat? Vagy ne mondjak neki semmit? Képtelen voltam eldönteni.

Csöndben ültünk miközben a pincérnő kihozta az újabb pohár üdítőt.

„Nos halljuk a kérdéseidet” mondtam mikor a nő elment.

„Mért vagy Port Angelesben?”

Ez egy könnyű kérdés volt- neki. Ha őszintén felelek rá akkor túl sokat tudna meg. Előtte had erőltesse csak meg magát.

„A következő!” mondtam.

„De hát ez a legkönnyebb!”

„A következő!” ismételtem.

Bellát idegesítette a visszautasításom. Elnézett rólam, le az ételére. Lassan harapott egyet és megrágta. Leöblítette egy kis kólával és végül megint felnézett rám. A szemei gyanakvóan összeszűkültek.

„Jó rendben” mondta.” Tegyük fel hogy valaki csak elméletben persze...gondolatolvasó, mindig tudja mit gondolnak mások kivéve 1-2 embert.” Lehetne rosszabb is.

Ez megmagyarázta mért mosolyodott el a kocsiban. Gyors volt- senki más nem találta ezt még ki rólam. Kivéve persze Carlisle, de a kezdetekben még elég nyilvánvaló volt mivel minden gondolatra hangosan feleltem mintha beszélnének hozzám. Még mielőtt én rájöttem volna Carlisle már tudta mi van velem...

Ez a kérdés nem volt annyira rossz. Habár nyilvánvaló volt hogy tudja, valami nem stimmel velem de lehetett volna rosszabb is. A gondolatolvasás végülis nem egy átlagos vámpír képesség. Belementem a feltevésébe.

„Csak egyetlen!” helyesbítettem.” Persze csak elméletben.”

Visszafojtott egy mosolyt- látszott hogy örül hogy belemegyek a játékba. „Rendben akkor egyetlen kivétellel. Hogy működik ez a dolog? Milyen korlátai vannak? Hogy képes rá ez a bizonyos illető hogy megtalálja valakit a kellő pillanatban? Honnét tudja ha bajban van?”

„Elméletben?”

„Hát persze. Csakis.” A száját összeszorította és nagy barna szemével izgatottan meredt rám.

„Szóval,„hezitáltam”ha... ez az illető...”

„Nevezzük talán Joenak”javasolta.

Elmosolyodtam a lelkesedésén. Tényleg azt képzelem hogy az igazság jó lesz? Ha a titkaim kellemesek lennének akkor mért ne osztanám meg őket vele?

„Helyes, tehát Joe.” Értettem egyet. „szóval ha Joe alaposabban odafigyelt volna akkor nem a legutolsó pillanatban érkezik.” Megráztam a fejem arra gondolva milyen közel voltam ma ahhoz hogy túl későn érjek oda. „Csak te vagy képes arra hogy még egy ilyen kisvárosban is bajba kerülj. Kis híján egy teljes évtizedre elintézted a bűnügyi statisztikákat, tudod-e?”

Durcásan összehúzta a száját. „Azt hittem csak elméleti esetről beszélünk”
Nevetnem kellett a dühén.

Az ajkai, a bőre...olyan lágynak tűntek. Megakartam érinteni. A szájához akartam érinteni az ujjamat és megint mosolyra húzni azt. Lehetetlen. Az én bőröm kellemetlen lenne neki.

„Igen igazad van.” Mondtam visszatérve a beszélgetésünkre. „ téged talán nevezzelek Janenek?”

Bólintott, minden humor és irritáció elpárolgott a nagy szemeiből.

„Honnan tudtad?” kérdezte a hangja halk volt és heves.

El kéne mondanom neki az igazat? És ha elmondom akkor mi lesz?

El akartam mondani. Ki akartam érdemelni a belém vetett bizalmát ami még mindig sugárzott az arcáról.

„Tudod hogy megbízhatok bennem!” suttogta és a kezem után nyúlt mintha meg akarta volna érinteni.

Elhúzódtam - a gondolatot is utáltam mit válltana ki belőle a jeges bőröm - ő is visszahúzta a kezét.

Tudtam hogy megbízhatok benne és nem fogja senkinek elmondani a titkomat. De abban nem bízhattam hogy nem lesz halálra rémülve ha megtudja. Annak kéne lennie. Az igazság maga volt a horror.

„Nem tudom van-e még választásom.” Morogtam. Visszaemlékeztem hogy egyszer még fel is dühítettem őt azzal

Hogy figyelmetlennek hívtam. Megsértettem mert jól ítélt meg a reakcióit. Nos, legalább ezt korrigálni tudom. „Tévedtem, te sokkal jobb megfigyelő vagy mint hittem volna.” És lehet hogy nem jött még rá de már eddig sem kételkedtem ebben. Semmit nem tévesztett szem elől.

„Azt hittem te sosem tévedsz” mondta mosolyogva.

„Úgy is volt.” Régebben tudtam mit csinálok. Mindig biztos voltam a szándékaimban. És most minden a feje tetejére állt. Egy totális káosz.

De nem panaszkodtam volna. Nem akartam megint azt az életet amiben mindennek megvolt a magyarázata. Nem,ha a káosz azt jelenti Bellával lehetek.

„És még egy dologban tévedtem veled kapcsolatban.” Folytattam egy újabb dologra térve. „Te nem a baleseteket vonzod – az túl átlagos meghatározás lenne neked- te a bajt vonzod, mint a mágnes. Ha bármi veszélyes adódik 10 mérföldes körzetben az téged biztosan megtalál.” De mért pont őt? Mit tett hogy egyik bajt is kiérdemelje?

Bella megint komolyan nézett rám. „Téged magadat is beleértve?”

Ez a kérdés volt a leglényegesebb.

„kétségkívül”

A szemei összeszűkültek- most nem gyanakvóan, de nevetséges érdeklődéssel.

Megint a kezem felé nyúlt, én pedig megint picit visszahúztam azt,de ő ezt figyelmen kívül hagyta és megérintett. Visszatartottam a lélegzetem is- most nem az illata miatt, hanem a hirtelen érzések miatt amik elárasztottak. Félelem. A bőrömtől biztos undorodni fog. El fog rohanni.

Lágyan hozzáérintette az ujjhegyeit a kézfejemhez. Meleg érintését semmi máshoz nem tudtam hasonlítani. Még soha nem éreztem ilyet. Már majdhogynem élveztem a dolgot.

Kivéve a félelmemet. Néztam az arcát amint megérintette a hideg bőrömet. Még

mindig nem jutottam levegőhöz.

Féloldalasan elmosolyodott.

„Köszönöm.” Mondta mélyen a szemembe nézve. „Immár másodszor”
Lágy ujjai még mindig a kezemen voltak, mintha élvezné hogy hozzám érhet.
Annyira lazán feleltem neki amennyire csak tellett tőlem. „Igyekezzünk hogy
harmadik alkalom már ne legyen rendben?”

Vágott egy grimaszt és bólintott.

Kihúztam a kezem az övé alól. Mégsem várhattam meg hogy a toleranciája
elmúljon és mikor ez bekövetkezik kínosan érezzem magam. Az asztal alá rejtettem
őket.

Olvastam a szemeiben, mivel a fejében csend volt, láttam benne a bizalmat és a
csodálatot is. Rájöttem hogy válaszolni akarok a kérdéseire. És nem azért mert
tartoztam neki ennyivel, vagy mert azt akartam hogy bízjon bennem.

Azt akartam hogy megismerjen.

„Követtelek Port Angelesbe!” mondtam, a szavak hirtelen jöttek ki a számon mielőtt
átgondolhattam volna mit is mondok. Tudtam hogy az igazság kockázatos.
Bármelyik pillanatban átválthat ez a természetellenes nyugalom hisztériába. Ez arra
ösztönzött hogy még gyorsabban beszéljek. „Még soha nem próbáltam egy
meghatározott valakit életben tartani, és sokkal nehezebb, mint hittem. De talán
csak azért mert éppen te vagy az a bizonyos valaki. Az emberek többsége általában
képes különösebb katasztrófák nélkül végigcsinálni a napot.”

Bellát néztem, várakozva.

Elmosolyodott. A szája ellágyult és csokoládé barna szemei melegséggel teltek
meg.

Épp most vallottam be hogy követtem, ő meg mosolyog.

„Arra még sosem gondoltál hogy az első alkalommal amikor Tyler, majdnem
elütött, akkor nekem ott csengettek, de te beleavatkoztál a végzet működésébe?”
kérdzte.

„Az már nem az 1. alkalom volt” mondtam az asztalt bámulva. A falaim hirtelen
leomlottak, és az igazság csak úgy áramlott belőlem” neked már akkor csengettek
amikor találkoztunk”

Ez igaz volt, és ez dühített. Csak bajt okoztam azzal hogy az életébe léptem. Olyan
mintha halálra lenne ítélve holmi kegyetlen, igazságtalan ítélete alapján a sorsnak.
És én személyesítettem meg az ő sorsát.

Vágytam valakire vagy valamire amit felelőssé tehetnék ezért –hogy küzdhessek
ellene. Valami, akármi amit megsemmisíthetnék csak hogy Bella biztonságban
legyen.

Bella nagyon csendes volt, a légzése egyenletes.

Felnéztem rá tudván hogy meg fogom látni a félelmet amire már eddig is
számítottam. Végülis épp most osztottam meg vele milyen közel voltam ahhoz
hogy megöljem. Legalább annyira mint Tyler kocsija amikor kis híján meghalt. De
az arca még mindig nyugodt volt a szemei pedig csak a kíváncsiságtól voltak
nagyok.

„Emlékszel?” muszáj hogy emlékezzen.

„Igen” mondta Bella komolyan. A szemeiből tudatosság sugárzott.

Tudta. Tudta hogy meg akartam ölni őt.

De hol maradnak a sikítások?

„És mégis itt ülsz velem.” Mutattam rá erre a furcsa ellentmondásra.

„Igen itt ülök...és ezt neked köszönhetem.” Az arckifejezése kíváncsiba váltott
mintha azon lenne hogy témát váltson. „Mert ma sikerült megtalálnod...hogyanis?”
Reménytelenségemben megint tettem egy kétségbeesett kísérletet a gondolatai
olvasására. Nem volt logikus ahogy viselkedett. Mégis hogy érdekelheti a dolog
ennyire azok után amiket megtudott rólam?

Bella érdeklődő arckifejezéssel várt. A bőre sápadt volt, ami nála természetes, de

azért aggasztott engem. Az étel amit rendelt érintetlenül állt előtte. Ha tényleg fojtatom az én kis történetemet szüksége lesz egy kis szénhidrátra a szervezetében amikor a sokk kiüt rajta.

Ismertettem vele a feltételeimet. „Te eszel én beszélek.”

Ezt átgondolta egy percig aztán gyorsan felszúrt egy kis gombát a villájára és beleharapott. Jobban aggódott a válaszaim miatt mint ahogy azt mutatni akarta. „Nem hittem hogy ilyen nehéz lesz a nyomodban maradnom.” mondtam neki. „Rendszerint könnyen megtalálok bárkit ha egyszer már olvastam a gondolataiban.”

Gondosan megfigyeltem az arcát miközben ezt mondtam. Jól tippelni egy dolog volt, biztosan tudni az egy másik.

Kifejezéstelen volt, a szemeit tágra nyitotta. Éreztem ahogy a fogaim összeszorulnak ahogy vártam a hogy kitörjenek belőle a pánik első jelei.

De Bella csak pislogott egyet, nyelt egy nagyot, és a száját kezdte harapdálni. Arra várt hogy folytassam.

„Jessicát tartottam hát szemmel” mondtam tovább, figyelve minden szavamat.

„Nem csináltam nagy ügyet belőle ahogy mondtam rajtad kívül szinte senki nem lenne képes bajba kerülni Port Angelesben.” Nem bírtam ki hogy ezt ne tegyem hozzá. Észrevette egyáltalán hogy az emberi élettel általában nem járnak együtt a halál közeli élmények vagy azt hitte hogy ez a normális? Még soha senkit nem ismertem aki annyira távol állt volna a normálistól mint ő. „Amikor észrevettem hogy nem vagy a lányokkal a könyvesboltot kerestem amit Jessica fejében láttam. Megállapítottam hogy nem mentél be és hogy elindultál dél felé és azt is tudtam hogy hamarosan el kell majd fordulnod. Úgyhogy vártam miközben találomra beleolvastam a járókelők gondolataiba, hátha felfigyelt rád valaki, és akkor megtudom hol jársz pontosan. Nem volt semmi okom aggódni mégis szokatlanul ideges voltam...” gyorsabban kezdtem venni a levegőt ahogy visszaemlékeztem a pánikra amit akkor éreztem. Bella illata megint égette a torkom és én örültem ennek. Ez a fájdalom azt jelentette életben van. Addig amíg én égek ő biztonságban van.

„Csöndben körözni kezdtem, füleltem,figyeltem” remélem értette mire gondoltam figyelés alatt. Biztos furán hangzott.”Alkonyodott és épp elhatároztam hogy kiszállok a kocsiból és elindulok gyalog utánad és akkor...”

Ahogy ez az emlék magával ragadott- annyira tisztán mintha ismét ott lennék- megint végigfutott rajtam a gyilkolási vágy, ledermedtem.

A férfi halálát akartam. Szükségem volt rá. Megfeszült az egész testem a koncentrációban hogy az asztam mellett tartsam magam. Bellának még mindig szüksége volt rám. Csak ez számított.

„És aztán?” suttogta, sötét szemei nagyok voltak.

„Tudtam hogy mire gondolkodnak” szűrtem a fogaimon keresztül, a szavak már szinte morgásnak hangoztak.” láttam az arcodat a fejükben”

Nehezen tudtam elfojtani a gyilkolási vágyat. Még mindig pontosan tudtam hol akadnék a nyomukra. A férfi sötét gondolatait nem volt nehéz megtalálni az éjszakában, mintha csak direkt arra húztak volna engem...

Kezeimbe rejtettem az arcomat ,tudtam hogy az arckifejezésem most valószínűleg egy szörnyetegé, egy vadászé, egy gyilkosé. Azzal próbáltam megnyugtatni magam hogy elképzeltem Bellát magam előtt. A törékeny csontjait, a vékony fehér bőrét- annyira könnyen kárt lehetne benne tenni. Ő túl sebezhető ehhez a világhoz.

Szüksége van valakire aki megvédi. És a sors valami furcsa játéka miatt én voltam a legközelebbi elérhető személy aki ezt képes megtenni.

Megpróbáltam elmagyarázni neki a heves reakciómat hogy megértse.

„Nagyon nehéz volt...el sem tudod képzelni milyen nehezemre esett hogy csak úgy elvigyelek onnét, és őket...életben hagyjam.”suttogtam. „hagyhattam volna hogy hazamenj a lányokkal de attól félttem ha egyedül maradok akkor megkeresem

őket.”

Ma már másodszorra vallottam be neki egy gyilkolási kísérletemet. Legalább ebben világos voltam.

Bella csendes volt amíg én megpróbáltam lecsillapítani magamat. Hallgattam a szívdobogását. Most egyenletlen volt, de idővel lassan lecsillapodott és visszaállt normálisba. A légzése is lassú és nyugodt lett megint.

Túl közel voltam a szakadék széléhez. Haza kellett hogy vigyem őt még mielőtt... Megölném a férfit? Képes lennék ismét gyilkossá válni amikor Bella bízik bennem? Volt egyáltalán valami módja hogy megállítsam magam?

Bella megígérte hogy elmondja az újabb elméletét amikor kettesben leszünk. Akarom egyáltalán hallani? Aggódtam miatta, de lehet a kíváncsiságomnál is rosszabb ha tudom?

Akárhogya nézzük, mára már bőven elég volt az igazságokból.

Megint a lányra néztem, az arca nyugodtabbnak tűnt mint ezelőtt de erősen gondolkodott valamin.

„Hazaviszlek, jó?” kérdeztem.

„Vigyél” helyeselt, mintha egy sima igen nem fejezte volna ki megfelelően amit most épp érzett.

Idegesítő.

A pincérnő visszatért. Hallotta hogy indulni készülünk és kétségbeesve agyalt rajta mi mást tudna nekem még ajánlani hogy itt tartson. Némelyik ajánlatára amit láttam a fejében legszívesebben csak forgattam volna a szemeimet.

„Mindennel meg van elégedve?” kérdezte tőlem.

„Igen, köszönöm. Fizetni szeretnék.” Mondtam közbe Bellát figyelve.

A pincérnő lélegzete is elakadt egy ideig és- hogy Bella kifejezésével éljek- el volt kápráztatva tőlem.

Hirtelen meghallottam a fejében hogyan hallják az emberek a hangomat és rögtön megértettem mért vagyok rájuk ilyen hatással, ma éjszaka különösen. És hogy mért nem következik be a félelem sose.

Bella miatt volt. Annyira próbáltam biztonságosnak, kevésbé félelmetesnek tűnni miatta hogy a hangom szinte minden élet elvesztettem. Így az emberek most csak a szépségét hallották, a horrort nem.

Felnéztem a pincérnőre, arra várva hogy összeszedje magát. Elég humoros volt helyzet, most különösen hogy az okát is értettem.

„Te- természetesen.” Dadogta. „parancsoljon.”

Átnyújtotta nekem a számlát közben a cetlire gondolva amit gondosan elrejtett mögötte. Amire a nevét és a telefonszámát írta.

Igen, ez a helyzet kifejezetten vicces volt.

Már elő is készítettem a pénzt és gyorsan odanyújtottam neki a számlával együtt, nem akartam hogy fölöslegesen várjon a hívásomra.

„A visszajárót tartsa meg!” mondtam neki, abban reménykedve hogy a borralaló majd kicsit kompenzálja a csalódottságát.

Felálltam, és Bella is követett. oda akartam neki nyújtani a kezem, de féltem hogy az elrontaná a ma esti szerencseáradatomat. Megköszöntem a pincérnőnek, közben le sem véve a szemem Bella arcáról. Mintha ő is valamit viccesnek talált volna.

Kisétáltunk a vendéglőből, annyira szorosan mentem mellette amennyire csak mertem. Elég közel ahhoz hogy érezzem a testéből jövő melegséget. Amikor kinyitottam előtte az ajtót, csendben felsóhajtott, kíváncsi lettem mi szomorította el. Mélyen belenéztem a szemeibe, azon voltam hogy megkérdezzem amikor ő hirtelen lenézett a földre, úgy tűnt zavarban van. Ez még kíváncsibbá tett, de tolaodó lett volna ezek után már megkérdezni. A köztünk fellépő csönd folytatódott miközben kinyitottam Bellának a kocsiját.

Feltekertem a fűtést- rendesen lehűlt már a levegő, a hideg kocsiban biztos rosszul

érezne magát. Bele szippantott a kabátomba és halványan elmosolyodott. Vártam a beszélgetés folytatásával amíg a város fényei eltűntek mögöttünk. Ettől jobban egyedül éreztem magam vele. Helyes amit csinállok? Most hogy csak rá fókuszáltam az autó nagyon kicsinek tűnt. A fűtés miatt az illata felém áramlott. Ez elvonta mindenről a figyelmemet. Égtem. De el tudtam viselni. Mintha már egészen megszoktam volna. Ma többet éreztem ezt mint eddig bármikor. És meglepő módon Bella még mindig itt volt mellettem. Ezért tartoztam neki valamivel cserébe. Ennyi áldozatot megér. Azt kívántam bárcsak ennyiben is maradhatna az ügy. Csak égés, semmi más. De éreztem hogy az izmaim megfeszülnek az izgalomtól mintha vadásznék... Ezeket a gondolatokat ki kellett zárnom a fejemből. Tudtam mi vonná el a figyelmem.

„Most pedig” közöltem jelentőségteljesen. „Rajtad a sor!”

10. Elmélet

„Kérdezhetek még egyet?” Kérlelt ahelyett, hogy válaszolt volna a kérésemre. Ideges voltam, nyugtalan a legrosszabb miatt. És mégis, milyen csábító, hogy meghosszabbítsam ezt a pillanatot. Bella velem van, önszántából, csak még pár másodperccel tovább. Sóhajtottam a nehéz helyzetre, aztán azt mondtam „Egyet.” „Nos...” Hezitált egy pillanatig, mintha azt döntené el, hogy melyik kérdést tegye fel. „ Azt mondtad, hogy tudtad, hogy nem mentem be a könyvesboltba, és hogy dél felé indultam. Kíváncsi lennék honnan tudtad.”

Kibámultam a szélvédőn. Itt van megint egy olyan kérdés, ami semmit nem fed fel az ő oldaláról, az enyémről viszont túl sokat.

„Azt hittem, hogy túl vagyunk a köntörfalazáson.” Mondta, a hangja bíráló és csalódott volt.

Milyen irónikus. Irgalmatlanul köntörfalazó volt, és nem is tudott róla.

Nos, azt akarja, hogy egyenes legyek vele. És ez a társalgás úgysem megy semmi jó felé.

„Hát rendben” Mondtam. „Követtem az illatodat.”

Meg akartam nézni az arcát, de féltem, hogy mit láthatok. Helyette hallgattam, ahogy a légzése felgyorsul, majd megnyugszik. Egy pillanat múlva újra beszélt, és a hangja nyugodtabb volt, mint amire számítottam.

„És nem válaszoltál az egyik első kérdésemre...” Mondta.

Lenéztem rá, rosszallóan. Húzta az időt.

„Melyikre?”

„Hogy működik – a gondolatolvasás?” Kérdezte, megismételve a kérdését az étteremből. „Mindenkinek tudod olvasni a gondolatait, bárhol? Hogy csinálod? A családod többi tagja is képes...?” Kifulladt, és újra elpirult.

„Ez több mint egy kérdés.” Mondtam.

Csak nézett rám, és várta a válaszokat.

És miért ne mondjam el neki? Már úgyis kitalálta a legtöbbet, és ez egy könnyebb téma, mint ami lehetne.

„Nem csak én tudom ezt. És nem hallok bárkit, bárhol. Elég közel kell lennem hozzájuk. Minél ismerősebb valaki... hangja, annál távolabbról meg tudom hallani. De még így is nem több, mint pár mérföld távolságból.” Próbáltam egy olyan módra gondolni, amellyel le tudnám neki írni, hogy megérthesse. Egy hasonlatot felhozni számára. „Egy kicsit olyan, mintha egy nagy csarnokba lennél, ami tele van emberekkel, és mindenki egyszerre beszél. Csak morgás – zümmögő hangok a

háttérben. Ha ráfókuszálok valakire, annak a gondolatai tisztává válnak. Legtöbbször kikapcsolom ezt – elég zavaró tud lenni. És könnyebb úgy normálisnak látszódni” – grimaszoltam – „amikor valakinek nem a gondolataira válaszolok, hanem a szavaira.”

„Miből gondolod, hogy engem nem hallasz? Csodálkozott.

Továbbra is igazat mondtam és egy újabb hasonlatot hoztam fel.

„Nem tudom” Vallottam be. Az egyedüli tippem, hogy a te agyad nem úgy működik, mint a többieké. Mintha a te gondolataid AM frekvencián lenne és én csak az FM frekvenciát fogom.”

Rájöttem, hogy valószínűleg nem tetszik neki ez a magyarázat. Megérezve a reakcióját mosolyogtam. Nem okozott csalódást.

„Az agyam nem működik jól?” Kérdezte, a hangja bosszúsan emelkedett.

„Csodabogár vagyok?”

Ah, megint irónikus.

„Én hallok hangokat a fejemben, és te azért aggódsz, hogy te vagy a csodabogár.”

Nevettem. Minden apró dolgot megértett, de a lényegeseket mégis fordítottan értelmezte. Mindig a rossz ösztön...

Bella az ajkát harapdálta, és a ránc a szemei közt egyre mélyült.

„Ne aggódj.” Nyugtattam. „Ez csak egy elmélet...” És volt egy lényegesebb elmélet, amit meg kellett vitatnunk. Nyugtalan voltam, túl akart lenni rajta. Minden eltelt másodperc egyre többet számít.

„Így vissza is jutottunk hozzád.” Mondtam kétfajta érzéssel, nyugtalanul és vonakodva.

Sóhajtott, még mindig az ajkát rágcsálta – Attól félttem, hogy megsebesíti magát. A szemembe nézett, az arca fájdalmat tükrözött.

„Nem jutottunk már túl a köntörfalazáson?” Kérdeztem nyugodtan.

Lefelé nézett, küzdött néhány nehézséggel magában. Hirtelen megmerevedett és a szeme tágra nyílt. Félelem futott végig az arcán, most először.

„Uram Isten!” Zihálta.

Pánikba estem. Mit láthatott? Mivel ijesztettem meg?

Aztán rám kiáltott. „Lassíts!”

„Mi a baj?” Nem értettem honnan ered a félelme.

„160-nal méysz!” Ordította. Kipillantott az ablakon és elborzadt a mellettünk száguldó sötét fáktól.

Ez az apró dolog, egy kis sebesség okozta a félelmét?

Forgattam a szemem. „Nyugodj meg, Bella!”

„Próbálsz megölni minket?” Kérdezte, a hangja magas és merev volt.

„Nem fogunk összeütközni semmivel.” Ígértem.

Mély levegőt vett és aztán valamivel egyenletesebb hangon beszélt. „Miért sietsz ennyire?”

„Mindig így vezetek.”

Találkoztam a tekintetével, jót derültem a megdöbbsent arckifejezésén.

„Tartsd a szemed az úton!” Kiáltotta.

„Sose volt balesetem, Bella. Még büntetőcédulát se kaptam soha.” Rávigyorogtam és megérintettem a homlokom. Egyre viccesebb lett a helyzet – képtelenség, hogy valami olyannal viccelődök vele, ami titkos és különleges. „Beépített radarom van.”

„Nagyon vicces.” Mondta gúnyosan, a hangja inkább rémült volt, mint dühös.

„Charlie rendőr, emlékszel? Úgy neveltek, hogy tartsam be a közlekedési szabályokat. Mellesleg, ha nekimegyünk egy fának, te valószínűleg csak simán elsétálhatsz.”

„Valószínűleg.” Ismételttem és minden humor nélkül nevettem. Igen, teljesen másképp élnénk ár egy autóbalesetet. Teljes joggal aggódott, a vezetési képességeim ellenére... „De te nem.”

Sóhajtottam, majd hagytam, hogy a kocsí lassuljon. „Boldog vagy?”

A kilométerórát nézte. „Majdnem.”

Még mindig túl gyors neki? „Utálok lassan vezetni.” Motyogtam, de hagytam, hogy a mutató még egy sávval lejjebb menjen.

„Ez neked lassú?” Kérdezte.

„Eleget kommentáltad a vezetési stílusomat.” Mondtam türelmetlenül. Hányszor tért már ki a kérdésem elől? Háromszor? Ilyen borzalmasak a feltevései? Tudnom kell – most azonnal. „Még mindig várom a legutóbbi elméletedet.”

Megint elkezdte rágni az ajkát, az arckifejezése feldúlt lett, majdnem fájdalmas.

Uralkodtam a türelmetlenségemen és lágyabb lett a hangom. Nem akartam, hogy szomorú legyen.

„Nem fogok nevetni.” Ígértem és azt reméltem, hogy csak azért nem akar beszélni, mert zavarban van.

„Attól félek, hogy mérges leszel rám.” Suttogta.

A hangomat higgadt volt. „Ennyire szörnyű?”

„Eléggé, igen.”

Lefelé nézett, megtagadva, hogy találkozzon a tekintetünk. Múltak a másodpercek.

„Csak mondd.” Ösztönöztem.

A hangja halk volt. „Nem tudom, hogyan kezdjem.”

„Miért nem kezded az elején?” Emlékeztem a vacsora előtti szavaira. „Azt mondtad, hogy nem egyedül jöttél rá.”

„Nem.” Egyetértett és ismét hallgatott.

Ösztönözni akartam valamivel. „Miből indultál ki – egy könyvből? Egy filmből?”

Át kellett volna néznie a gyűjteményeit, mikor nem volt otthon. Nem tudom, hogy a kopott könyvei között fellelhető-e Bram Stoker vagy Anne Rice...

„Nem.” Mondta megint. „Szombaton történt, a parton.”

Erre nem számítottam. A rólunk szóló helyi pletykák soha nem voltak túl furcsák... vagy túl pontosak. Van valami új pletyka, amiről lemaradtam? Bella fellest a kezeiről és látta a meglepődést az arcomon.

„Összefutottam egy régi családi barátal – Jacob Blackkel.” Kezdte el mesélni. „Az apja és Charlie születésem óta barátok.”

Jacob Black – a név nem volt ismerős, és mégis emlékeztetett engem valamire...

valamikorról, nagyon régről... Kibámultam a szélvédőn, átgondoltam az emlékeimet valami kapcsolat után kutatva.

„Az apja az egyike a Quileute öregeknek.” Mondta.

Jacob Black. Ephraim Black. Egy leszármazott, kétségtelenül.

Ez olyan rossz, amennyire csak lehet.

Bella tudja az igazat.

Gondolataim szárnyaltak, ahogy az autó száguldott a sötét úton, a testem megmerevedett a gyötrődéstől – mozdulatlan voltam, eltekintve egy apró, automatikus cselekedettől, hogy kormányoztam a kocsit.

Bella tudja az igazat.

De... ha már szombaton rájött az igazságra... akkor egész este tudta azt... és mégis...

„Sétálni mentünk.” Folytatta. „És mesélt nekem pár régi legendát – próbált megijeszteni, gondolom. És mesélt nekem egyet...”

Abbahagyta, de most már nincs szükség arra, hogy lelkiismeret-furdalása legyen; tudtam mit fog mondani. Egyetlen rejtély maradt, mégpedig, hogy miért van még mindig itt velem.

„Folytasd.” Mondtam.

„Vámpírokról.” Vett egy lélegzetet, szavait suttogta.

Valahogy, rosszabb hallani, ahogy kiejti a szót, mint hogy tudja az igazat.

Megrázkódtam a hangzásától, majd összeszedtem magam ismét.

„És te azonnal rám gondoltál?” Kérdeztem.

„Nem. Ő... megemlítette a családot.”

Milyen irónikus, hogy pont Ephraim saját leszármazottja sértette meg a szerződést, amit megfogadott, hogy fenntart. Egy unoka, vagy talán dédunoka. Hány éve is volt? Hetven?

Rá kellett volna jönnöm, hogy nem az öregemberek, akik hisznek a legendákba, a veszélyesek. Persze, a fiatalabb nemzedék – akik figyelmeztetve lehettek, de gondolhatták, hogy ezek az ősrégi babonák nevetségesek – volt a veszélyforrás a lelepleződésnek.

Feltételezem, ez most azt jelenti, hogy szabadon elpusztíthatom a kis, védtelen törzset a tengerparton, amire hajlandó voltam. Ephraim és a védelmező falkája régóta halottak...

„Úgy gondolta, hogy ez csak egy buta babona.” Mondta hirtelen Bella, a hangjában érződött valami új nyugtalanság. „Nem gondolta, hogy ez nekem jelenteni fog valamit.”

A szemem sarkából láttam, hogy a kezeit kényelmetlenül szorítja.

„Az én hibám volt.” Mondta egy rövid szünet után, aztán lehajtotta a fejét, mintha szégyelné magát. „Én erőltettem ki belőle.”

„Miért?” Már nem volt nehéz tartani a hangom szintjét. A legrosszabban már túl vagyunk. Amíg a leleplezés részleteiről beszélünk, addig nem kell a következményekre gondolnunk.

„Lauren mondott valamit rólad – provokálni próbált.” Grimaszolt, ahogy erre emlékezett. Némileg szórakoztam azon, hogy Bellát valaki hogyan tudja provokálni velem... „És egy idősebb fiú a törzsből azt mondta, hogy a családod nem jön a rezervátumba, csak hát úgy tűnt, hogy ez valami mást jelent. Így elhívtam Jacobot, hogy egyedül legyek vele, és kiszedtem belőle.”

A fejét még lejjebb engedte, ahogy ezt beismerte, és az arckifejezése... büntudatot tükrözött.

Elfordultam tőle és hangosan felnevettem. Ő érez büntudatot? Mit tehetett, hogy így érezze magát?

„Hogyan szedted ki belőle?” Kérdeztem.

„Flörtölni próbáltam – jobban működött, mint gondoltam volna.” Magyarázta és a hangja kételkedő lett a sikeres élményétől.

El tudtam képzelni – figyelembe véve a vonzerejét minden férfi tekintetében, ami számára teljesen észrevehetetlen volt – mennyire elkápráztató lehetett, amikor megpróbált elbűvölő lenni. Hirtelen teljesen megsajnáltam a gyanútlan fiút, akire ezt a hatalmas erőt rászabadította.

„Szerettem volna látni.” Mondtam, aztán ismét nevettem a sötét humoromon.

Bárcsak hallhattam volna a fiú reakcióját, szemtanúja lenni ennek a lehengerlésnek. „És még te vádolsz engem azzal, hogy elkápráztatom az embereket – szegény Jacob Black.”

Nem voltam annyira mérges arra, aki leleplezett, mint ahogyan azt vártam volna. Nem tudhatta. És hogyan várhatnám el bárkitől is, hogy megtagadja ettől a lánytól azt, amit akar? Nem, csak együtt tudtam érezni vele azért a kárért, amit Bella tett a fiú lelki nyugalmával.

Éreztem, ahogy melegszik a köztünk lévő levegő, mivel elpirult. Ránéztem, ő pedig kifelé bámult az ablakon. Nem beszélt többet.

„Mit csináltál azután?” Ösztönöztem. Ideje visszatérni a horror történethez.

„Keresgéltem az interneten.”

Praktikus. „És az meggyőző?”

„Nem.” Mondta. „Semmire semmi. A legtöbb dolog butaság volt. És aztán -”

Abbahagyta megint, és hallottam, ahogy a fogait összeszorítja.

„Aztán?” Kérdeztem. Mit talált? Mi vált rémálommá számára?

Rövid szünet volt, aztán suttogott. „Úgy döntöttem, hogy nem számít.”

A megdöbbenéstől lemerevedtem egy fél másodpercre, aztán minden összeállt. Ezért küldte el a barátait ma este, ahelyett, hogy elmenekült volna velük. Ezért szállt be velem a kocsiba ismét, ahelyett, hogy elfutott volna rendőrökért kiáltva... A reakciója mindig rossz volt – mindig teljesen érthetetlen. Maga felé húzta a veszélyt. Szinte hívogatta azt.

„Nem számít?” Mondtam összezárt fogaimon keresztül, a düh megtöltött. Hogy képzeltem, hogy megvédek valakit, aki annyira... annyira... annyira elszántan védtelenné teszi magát?

„Nem.” Mondta halkán, megmagyarázhatatlanul lágyan. „Nekem nem számít, hogy mi vagy.”

Hihetetlen.

„Nem érdekel, ha egy szörnyeteg vagyok? Ha nem vagyok ember?”

„Nem.”

Azon kezdtem gondolkozni, hogy épelméjű-e.

Gondolom el tudom intézni, hogy megkapja a lehető legjobb ellátást... Carlislenak meg vannak a kapcsolatai, hogy megtaláljuk a legképzettebb orvosokat, a legtehetségesebb szakembereket. Talán valami segíthet helyrehozni azt, ami rosszul működik benne, ami által képes egy vámpír mellett ülni úgy, hogy a szívverése nyugodt és stabil. Áttekintem a lehetőséget, természetesen, és annyiszor látogatnám, ahányszor csak lehetne...

„Mérgező vagy.” Sóhajtott. „Nem kellett volna mondanom semmit.”

Mintha ezen zavaró elképzelések elrejtése bármelyikünkön is segítene.

„Nem. Inkább szeretném tudni, hogy mit gondolsz – még ha a gondolataidnak semmi értelmük sincs.”

„Szóval tévedek?” Kérdezte, egy kicsit harciasan.

„Nem erre céloztam!” A fogaim megint összezárultak. „'Nem számít'!” Ismételtem sértődött hangon.

Nehezen lélegzett. „Igazam van?”

„Számít az?” Vetettem ellen.

Mély levegőt vett. Mérgezően vártam a válaszát.

„Nem igazán.” Mondta, a hangja újra nyugodt volt. „De kíváncsi vagyok.”

Nem igazán. Nem igazán számít. Nem érdekelte. Tudta, hogy nem vagyok ember, hanem egy szörnyeteg, és ez nem igazán számít neki.

Eltekintve az aggodalmaitól az épelméjűségével kapcsolatban, egyre inkább éreztem a növekvő reményt. Megpróbáltam elnyomni ezt az érzést.

„Mire vagy kíváncsi?” Kérdeztem. Nem maradt több titok, csak apró részletek.

„Hány éves vagy?” Kérdezte.

A válaszom automatikus és megrögződött volt. „Tizenhét.”

„És mióta vagy tizenhét?”

Próbáltam nem mosolyogni a leereszkedő hangon. „Egy ideje.” Közöltem.

„Oké.” Mondta, hirtelen lelkes lett. Rám mosolygott. Mikor visszanéztem rá, megint nyugtalan voltam a szellemi épségét tekintve, ő szélesebben vigyorgott. Grimaszt vágtam.

„Ne nevedd.” Figyelmeztetett. „De hogy tudsz kijönni a napfényre?”

Nevettem a kérése ellenére. A kutatási nem fedtek fel semmi szokatlant, úgy tűnt.

„Mese.” Mondtam.

„Égető napfény?”

„Mese.”

„Koporsóban alvás?”

„Mese.”

Az alvás már régóta nem volt része az életemnek – legalábbis az elmúlt pár éjszakáig, mióta figyelem, hogy alszik Bella...

„Nem tudok aludni.” Motyogtam, kiegészítve a válaszomat a kérdésére.

Egy pillanatig csöndben volt.

„Soha?” Kérdezte.

„Soha.” Leheltem.

A szemébe néztem, a sűrű szempillái alá, és alvásért sóvárogtam. Nem a felejtésért, mint korábban, nem is azért, hogy meneküljek az unalom elől, hanem mert álmodni szerettem volna. Talán, ha eszméletlen lennék, ha tudnék álmodni, olyan világban élhetnék pár órán át, ahol ő és én együtt lehetnénk. Ő rólam álmodott. Én is akarok róla álmodni.

Viszonozta tekintetem, arckifejezése teli csodálattal. El kellett nézнем róla.

Nem álmodhatok róla. Neki sem kellene rólam álmodnia.

„Nem tetted még fel a legfontosabb kérdést.” Mondtam, csendes mellkasom fagyosabb és merevebb, mint előtte. Kényszerítenem kell, hogy megértse. Plusz, meg kell értenie, hogy mit is csinál most. Látnia kell, hogy mindez igenis számít – jobban, mint bármi más szempont. Szempontok, mint az a tény, hogy szeretem őt.

„Melyiket is?” Kérdezte meglepve és naivan.

Ez csak keményebbé tette az én hangomat. „Nem érdekel, hogy mivel táplálkozom?”

„Oh. Az.” Nyugodt hangon beszélt, amit én képtelen voltam megérteni.

„Igen, az. Nem akarsz tudni, hogy iszom-e vért?”

Összerezte a kérdésemtől. Végre. Megértette.

„Nos, Jacob mondott erről valamit.” Mondta.

„Mit mondott Jacob?”

„Azt mondta, hogy ti nem... vadásztok emberekre. Azt mondta, hogy a családodat nem tekintik veszélyesnek, mert csak állatokra vadásztok.”

„Azt mondta, hogy nem vagyunk veszélyesek?” Ismételtém cinikusan.

„Nem pontosan.” Tisztázta. „Azt mondta, hogy nem tekintenek benneteket veszélyesnek. De a Quileuteok még mindig nem szeretnék, ha a földjükre mennétek, minden esetre.”

Az utat bámultam, gondolataim reménytelen helyzetben, a torkom fájt az ismerős, égető szomjúságtól.

„Szóval, igaza volt?” Kérdezte olyan nyugodtan, mint ha az időjárás jelentést tenne. „Nem vadásztok emberekre?”

„A Quileuteoknak jó a memóriájuk.”

Bólintott, majd erősen gondolkozott.

„Ez ne nyugtasson meg azonban.” Mondtam gyorsan. „Igazuk van, hogy tartják a távolságot tőlünk. Még mindig veszélyesek vagyunk.”

„Nem értem.”

Nem, nem érti. Hogy mutassam meg neki?

„Mi próbálkozunk.” Mondtam. „Általában elég jók vagyunk abban, amit csinálunk. Néha viszont követünk el hibákat. Én, például, hagyom, hogy egyedül legyek veled.”

Az illata még mindig erős volt a kocsiban. Már kezdtem hozzászokni, majdnem figyelmen kívül tudtam hagyni, de nem tagadhattam, hogy a testem még mindig sóvárgott iránta nem megfelelő okból. A szám méreggel áztatva.

„Ez egy hiba?” Kérdezte szívet tépő fájdalommal a hangjában. Ez a hangzás lefegyverzett. Velem akart lenni – mindennek ellenére, velem akart lenni.

A remény újra előtört, vissza kellett szorítanom azt.

„Egy nagyon veszélyes hiba.” Mondtam őszintén, reménykedve, hogy az igazság valahogy mégse számítana.

Nem válaszolt egy pillanatig. Hallottam, hogy a légzése megváltozik – furcsa lett, de nem olyan, mint ha félne.

„Mondj még valamit.” Mondta hirtelen, hangja fájdalomtól torz.

Óvatosan megfigyeltem.

Szenvedett. Hogy hagyhattam ezt?

„Mi mást akarsz még tudni?” Kérdeztem, próbáltam kitalálni valamit, amivel nem bánthatom. Nem kellene szenvednie. Nem hagyhatom, hogy megbántódjon.
„Meséld el, hogy miért állatokra vadásztok emberek helyett?” Kérdezte még mindig fájdalmas hangon.

Nem nyilvánvaló? Vagy talán ez se számít neki.

„Nem akarok szörnyeteg lenni.” Motyogtam.

„De az állatok nem nyújtanak eleget?”

Egy másik hasonlatot kerestem, hogy megérthesse. „Nem vagyok biztos benne, persze, de ez olyan mintha tofun és szójatejen élnél, vegetáriánusoknak hívjuk magunkat, ez a mi kis viccünk. Nem elégíti ki teljesen az étvágyunkat – vagy inkább a szomjúságunkat. De elég erőssé tesz minket, hogy ellenálljunk.

Legtöbbször.” A hangom halkabb lett; szégyeltem magam, hogy ilyen veszélybe sodortam. Veszélybe, amit tovább folytatok... „Néha nehezebb, mint máskor.”

„Most nagyon nehéz neked?”

Sóhajtottam. Persze, hogy feltette azt a kérdést, amire nem akartam válaszolni.

„Igen.” Ismertem be.

Ezúttal tisztán láttam előre a testi reakcióját: légzése egyenletes maradt, szívverése stabil volt. Számítottam erre, de még mindig nem értettem. Hogy lehet, hogy nem fél?

„De te most nem vagy éhes.” Jelentette ki, teljesen biztos volt magában.

„Miből gondolod?”

„A szemed.” Mondta egyszerűen. „Mondtam, hogy van egy elméletem.

Észrevettem, hogy az emberek – főleg a férfiak – mogorvábbak, amikor éhesek.”

Kuncogtam a leírásom: mogorva. Ez egy szépítő körülírás. De teljesen igaza volt, mint mindig. „Jó megfigyelő vagy, igaz?” Nevettem újra.

Mosolygott egy kicsit, a ránc ismét feltűnt a szemei közt, mint ha koncentrálna valamire.

„A hétvégén vadászni voltatok Emmettel? Kérdezte, miután a nevetésem csillapodott. A közömbös hang, ahogy beszélt, egyszerre volt elbűvölő és idegesítő. Tényleg ilyen könnyedén el tudott fogadni mindent? Közelebb voltam a kétségbeeséshez, mint ő.

„Igen.” Mondtam, majd mikor már azon voltam, hogy hagyom ezt a témát, azt a kényszert éreztem, mint az étteremben. Azt akartam, hogy ismerjen meg. „Nem akartam elmenni.” Kezdtem lassan. „De szükséges volt. Egy kicsit könnyebb veled lennem, ha nem vagyok szomszár.”

„Miért nem akartál elmenni?”

Mély levegőt vettem, és felé fordultam, tekintetünk találkozott. Ez a fajta őszinteség elég bonyolult volt ebben a különös esetben.

„Mert... nyugtalan leszek...” Ez a szó kielégítő, de nem elég erős. „... ha távol vagyok tőled. Nem vicceltem, mikor megkértelek múlt csütörtökön, hogy próbálj nem beleesni a tengerbe vagy balesetet szenvedni. Egész hétvégén zaklatott voltam, miattad aggódtam. És azok után, ami ma este történt, meg vagyok lepve, hogy túlélted a hétvégét sértetlenül.” Aztán eszembe jutott a karcolás a tenyerén.

„Nos, majdnem teljesen sértetlenül.” Módosítottam.

„Mi?”

„A kezed.” Emlékeztettem.

Sóhajtott, majd fintorgott. „Elestem.”

Jól tippeltem. „Erre gondoltam.” Mondtam, képtelen voltam visszatartani a mosolyom. „Feltételezem, a te esetemben ez lehetett volna rosszabb is – és ez a lehetőség kínozta engem egész időn át, míg távol voltam. Nagyon hosszú három nap volt. Tényleg Emmett idegeire mentem.” Őszintén, ez nem csak múlt időre vonatkozik. Valószínűleg még mindig irritálom Emmettet, és persze a családom többi tagját is. Kivéve Alicet...

„Három nap?” Kérdezte, a hangja hirtelen éles lett. „Nem csak ma jöttél vissza?”

Nem értettem az élt a hangjában. „Nem, vasárnap jöttünk vissza.”

„Akkor miért nem voltatok iskolában?” Kérdezte. Bosszúsága összezavart.. Nem úgy tűnt, hogy megértette volna, hogy a kérdése ismét egy legendával van összefüggésben.

„Nos, kérdezted, hogy a napfény ártalmas-e rám nézve, és nem az.” Mondtam. „De nem mehetek a napfényre, legalábbis nem akkor, ha valaki megláthat.”

Ez kizökkentette megmagyarázhatatlan bosszúságából. „Miért?” Kérdezte, fejét oldalra hajtotta.

Gyanítottam, hogy nem tudok megfelelő hasonlattal előjönni, hogy megmagyarázzam neki ezt. Így csak ezt mondtam. „Egyszer majd megmutatom.” Aztán azon tűnődtem, hogy ezt az ígéretet végül meg kell-e majd szegnem. Láthatom még a mai este után? Szeretem-e annyira, hogy képes legyek elhagyni őt?

„Felhívhattál volna.” Mondta.

Milyen furcsa következtetés. „De tudtam, hogy biztonságban vagy.”

„De én nem tudtam, hogy hol vagy. Én –” Hirtelen elhallgatott és a kezeit nézte.

„Mi?

„Nem szerettem.” Mondta félénken, bőre az arccsontja környékén elpirult. „Nem látni téged, engem is nyugtalanná tesz.”

Most boldog vagy? Kérdeztem magamtól. Nos, itt van a reményem jutalma.

Zavart, mámoros, rémült voltam – főleg rémült – rájöttem, hogy a legvadabb vágyaim nem voltak olyan messze. Ez volt az oka annak, hogy nem számított neki, hogy egy szörnyeteg vagyok. Pontosán ugyanez volt az oka annak, hogy a szabályok többé már nem számítottak számomra se. Ezért nincs többé éles különbség jó és rossz között. Ezért csúszott hátra minden lényeges dolog az életemben, hogy ez a lány kerüljön az élre.

Bella is törődött velem.

Tudtam, hogy ez meg se közelíti azt, ahogyan én szerettem őt. De elég ahhoz, hogy kockáztassa az életét azzal, hogy itt ül mellettem. És ezt örömmel teszi. Elég ahhoz, hogy fájdalmat okozzak neki, ha a helyes dolgot teszem és elhagyom. Maradt bármi, amivel nem bántanám meg őt? Akármí?

Távol kellett volna maradnom. Sose kellett volna visszajönnöm Forksba. Semmi mást nem okozok neki, csak fájdalmat.

Ez megállít abban, hogy maradjak? Hogy minden még rosszabb legyen?

Ahogy most érzek, a teste melegét érezve a bőrömon...

Nem. Semmi nem állíthat meg.

„Ah.” Sóhajtottam. „Ez rossz.”

„Mit mondtam?” Kérdezte magát hibáztatva.

„Hát nem látod, Bella? Az egy dolog, hogy én szörnyen érzem magam, de az teljesen más, hogy te is belekeverednél. Nem akarom hallani, hogy így érzel.” Ez volt az igazság és egyben hazugság is. A legönzőbb részem szárnyalt a tudattól, hogy akart engem, úgy, ahogy én akartam őt. „Ez rossz. Nem biztonságos. Én veszélyes vagyok, Bella – kérlek, értsd meg.”

„Nem.” Ajkait ingerülten biggyesztette.

„Komolyan mondom.” Olyan erősen küzdöttem magammal – félig remélve, hogy elfogadja, félig remélve, hogy a figyelmeztetéstől nem menekül el – a szavak morgásként törtek elő.

„Én is.” Bizonygatta. „Mondtam, hogy nekem nem számít, hogy mi vagy. Már túl késő.”

Túl késő? A világ fekete-fehérré halványult egy végtelen másodpercre, ahogy láttam az emlékemből az árnyékot, amint átszeli a napos pázsitot egyenesen Bella alvó teste felé. Elkerülhetetlen, megállíthatatlan. Ellopta a bőre színét, és bekebelezi a sötétség.

Túl késő? Alice látomása kavargott a fejembe, Bella vérvörös szemei bámultak rám közömbösen. Érzéstelen – de nem léteznek, hogy nem utálna ezért a jövőkéért. Utálna azért, mert mindent ellopják tőle. Ellopnam az életét és a lelkét. Nem lehet túl késő.

„Sose mond ezt.” Sziszegtem.

Kibámult az ablakon, és újra az ajkába harapott. A kezei ökölbe szorulva az ölében feküdtek. Légzése akadozott és darabos volt.

„Mire gondolsz?” Meg kellett kérdeznem.

Megrázta a fejét anélkül, hogy rám nézett volna. Láttam valami csillogást az arcán, mint egy kristály.

Lelki gyötrem. „Te sírsz?” Megríkattam. Ennyire megbántottam.

Letörölte a könnycseppeket a kézfejjével.

„Nem.” Hazudta, hangja megcsuklott.

Valami régóta eltemetett ösztön tört rám és felé nyúltam – abban a másodpercben emberibbnek éreztem magam, mint előtte bármikor. Aztán rájöttem, hogy... nem vagyok az. Leengedtem a kezem.

„Sajnálom.” Mondtam, az állkapcsom összezárult. Hogy tudnám elmondani neki, hogy mennyire sajnálom? Bocsánat minden hibáért, amit elkövettem. Bocsánat a végtelen önzőségemért. Bocsánat a szerencsétlenségéért, amiért megihlette az első, tragikus szerelmem. Bocsánat mindazért, túl az irányításomon – hogy én lettem az a szörnyeteg elsősorban, akit a végzet választott, hogy vessek véget az életének.

Mély lélegzetet vettem – figyelmen kívül hagyva a szálnalmas reakciót a kocsit átlengő illatra – és próbáltam összeszedni magam.

Témát akartam változtatni, bármi másra gondolni. Szerencsémre a lány iránti kíváncsiságom kielégíthetetlen volt. Mindig volt egy kérdésem.

„Mondj meg nekem valamit.” Mondtam.

„Igen?” Kérdezte rekedt hangon, a könnyek még mindig hatással voltak rá.

„Min gondolkoztál ma este, még mielőtt befordultam a kanyarba? Nem értettem az arckifejezésed – nem tűntél rémültnek, mintha nagyon koncentráltál volna valamire.” Emlékeztem az arcára – kényszerítve magam, hogy elfelejtsem, kinek a szemén át láttam azt – elszántság tükröződött rajta.

„Próbáltam emlékezni, hogyan kell leszerelni egy támadót.” Mondta, hangja nyugodt volt. „Tudod, önvédelem. Be akartam nyomni az orrát az agyába.”

Nyugalma nem tartott ki a magyarázata végéig. Hangja megváltozott, forrt a dühtől. Ez nem túlzás, macskaszzerű dühöngése most nem volt vicces. Láttam gyenge alakját – törékeny mint az üveg – beárnyékolva a zömök, erős emberi szörnyek által, akik bánthatják őt. A düh forrt az agyamban.

„Harcolni akartál velük?” Kiáltani akartam. Ösztönei halálosak – számára. „Nem gondoltál arra, hogy elszaladj?”

„Sokszor elesek, mikor szaladok.” Mondta zavartan.

„Segítségért kiáltani?”

„Már közel jártam ahhoz.”

Hitetlenkedve megráztam a fejem. Hogy maradt életben azelőtt, hogy Forksba jött volna?

„Igazad volt.” Mondtam, savanyú él a hangomban. „Kétségtelenül a sorssal harcolok, hogy életben tartsalak.”

Sóhajtott és kinézett az ablakon. Aztán visszanézett rám.

„Látlak holnap?” Kérdezte hirtelen.

Amíg úton vagyok a pokol felé – addig élvezem az utam.

„Igen – nekem is be kell adnom egy dolgot.” Rámosolyogtam, és ettől jól éreztem magam. „Foglalok neked helyet ebédnél.”

A szíve vibrált; az én halott szívem hirtelen melegséget érzett.

Megálltam a kocsival az apja háza előtt. Nem mozdult, hogy kiszálljon.

„Megígéred, hogy holnap ott leszel?” Erősködött.

„Megígérem.”

Hogy lehet, hogy a rossz dolgok, amiket teszek, ilyen boldogságot okoznak nekem? Persze ebben van valami rossz is.

Bólintott elégedetten és elkezdte levenni a kabátomat.

„Megtarthatod.” Nyugtattam meg gyorsan. Szerettem volna vele hagyni valamit magamból. Egy emléktárgyat, mint a kupak, ami most a zsebemben volt...

„Holnapra nincs kabátod.”

Visszaadta nekem, szomorúan mosolygott. „Nem akarok magyarázkodni Charlienak.” Mondta.

Erre nem gondoltam. Rámosolyogtam. „Oh, igaz.”

A kezét a kilincsre rakta, majd megállt. Nem akart elmenni, ahogy én sem akartam elengedni.

Védtelenül hagyni, még ha csak pár pillanatig is...

Peter és Charlotte mostanra már úton vannak, régen elhagyták Seattlet, kétségtelenül. De mindig voltak mások is. Ez a világ nem biztonságos az embereknek, és Bella számára még veszélyesebbnek tűnt, mint a többieknek.

„Bella?” Kérdeztem, meglepődtem, hogy ilyen egyszerűen ki tudom mondani a nevét.

„Igen?”

„Megígérnél nekem valamit?”

„Igen.” Könnyen beleegyezett és aztán a szeme összeszűkül, mikor arra gondolt, hogy tiltakozzon.

„Ne menj egyedül az erdőbe.” Figyelmeztettem, és azon tűnődtem, hogy ezzel a kéréssel kiváltom-e a tiltakozását.

Meglepetten pislogott. „Miért?”

Mogorván néztem a megbízhatatlan sötétséget. A fény hiánya nem okoz gondot az én szemeimnek, de más vadászok számára se jelentene gondot. Csak a vak embereknek.

„Nem én vagyok mindig a legveszélyesebb dolog odakint.” Mondtam. „Hagyjuk ennyiben.”

Megborzongott, de gyorsan összeszedte magát és mosolygott, mikor megszólalt.

„Ahogy akarsz.”

Lélegzete elérte az arcomat, olyan édes és illatos.

Egész éjjel így tudnék maradni, de neki szüksége van alvásra. Két vágy egyenlő erősnek tűnt, mialatt folytonosan küzdöttek egymással bennem: akarni őt szemben biztonságban tudni őt.

Sóhajtottam a lehetetlenségen. „Holnap látlak.” Mondtam, tudva, hogy annál sokkal hamarabb fogom látni. Azonban ő nem fog engem látni holnapig.

„Akkor holnap.” Egyezett bele, miközben kinyitotta az ajtót.

Lelki gyötrelmem megint, ahogy láttam őt távolodni.

Utána hajoltam, itt akartam tartani. „Bella?”

Megfordult és megmerevedett, ahogy meglepődött, hogy az arcunk ilyen közel volt egymáshoz.

Én is megsemmisültem a közelségtől. A forróság hullámokban ért, cirógatta az arcom. Mindent éreztem, csak a bőre puhaságát nem...

Szívverése akadozott, a szája kinyílt.

„Aludj jól.” Suttogtam, és elhúzódtam tőle, mielőtt a testem kényszere – az ismerős szomjúság vagy az újdonsült és különös éhség, amit hirtelen érezni kezdtem – rávenne valami olyanra, amivel megsérthetném.

Mozdulatlanul ült egy pillanatig, szemei szélesek és kábák. El volt kápráztatva, tippeltem.

Ahogy én is.

Magához tért – habár az arca még mindig zavart volt egy kicsit – és szinte kiesett a kocsiból megbotolva a saját lábában és megkapaszkodott az autó szélében.

Nevettem – remélem elég halkán, hogy ne hallja meg.

Néztem, ahogy elbotorkál a fény felé, amely körülvette a ház elejét. Biztonságban volt abban a pillanatban. És hamarosan visszajövök, hogy erről megbizonyosodhassam.

Éreztem, hogy követ a szemével, miközben távolodtam a sötét utcán. Olyan ismeretlen érzés, nem az, amihez hozzászoktam. Általában simán láttam magam valaki követő tekintetén keresztül, ahol gondoltak rám. Ez különösen izgalmas – figyelő szemek fel nem fogható érzése. Tudtam, ez csak azért van, mert az ő szeméről van szó.

Millió gondolat futott át az agyamon, miközben céltalanul vezettem az éjszakában. Hosszú ideig köröztem az utcákban, sehova se tartva, Bellára gondolva és hihetetlen megkönnyebbülést érezve, hogy tudja az igazat. Nem kellett többé rettegnem, hogy kitalálja, mi is vagyok. Már tudta. És nem számított neki. Még ha ez nyilvánvalóan rossz is számára, hihetetlenül felszabadító érzés az én oldalamon. Még több annál, Bellára gondoltam és a viszonzott szerelmemre. Nem tud úgy szeretni, ahogy én szeretem őt – ilyen túlfűtött, mindent elpusztító, elképesztő szerelem valószínűleg összetörné gyenge testét. De érzései elég erősek voltak. Eléggé, hogy legyőzze az ösztönös félelmet. Eléggé, hogy velem akarjon lenni. És hogy vele lehetek, az a legnagyobb öröm volt, amit valaha is éreztem.

Egy ideig – míg egyedül voltam és senkit se bántottam meg a változatosság kedvéért – megengedtem magamnak, hogy érezzem a boldogságot a vele együtt járó tragédiát kizárva. Csak boldog voltam, mert törődött velem. Csak örültem, hogy elnyertem szeretetét. Csak elképzelttem, ahogy nap-nap után közel ülünk egymáshoz, hallom a hangját és kiérdemlem a mosolyát.

Magam elé képzeltem a mosolyát, szája szélei felhúzódnak, a gödröcskét a hegyes állán, a meleg és olvadt szemeit... Ujjait olyan melegnek és puhának éreztem ma este, mikor megérintette kezemet. Elképzelttem, milyen érzés lenne megérinteni finom bőrét az arcán – selymes, meleg... annyira törékeny. Olyan, mint az üveg... ijesztően törékeny.

Nem láttam, hova vezettek gondolataim, míg nem túl késő lett. Míg a kétségbeejtő sebezhetőségén gondolkoztam, arcának egy új képe hatolt be képzeletembe. Árnyékba burkolózva, sápadtan a félelemtől – mégis az álla szoros és eltökélt, szemei indulatosak, teli koncentrációval, vékony teste megmerevedve, körülötte nagydarab alakok, rémálom a sötétségben...

„Ah.” Morogtam, miközben a bujkáló gyűlölet, amelyet elfeledtetett a lány iránt érzett szerelmem öröme, átalakult pokoli haraggá.

Egyedül voltam. Bella, bíztam benne, biztonságban volt otthon; egy pillanatig örültem neki, hogy Charlie Swan – a helyi jogfenntartók feje, képzett és felfegyverzett – volt az apja. Ennek jelentenie kellene valamit, menedéket biztosítani számára.

Biztonságban volt. Nem tartana sokáig, míg bosszút állok...

Nem. Jobbat érdemel. Nem engedhetem, hogy egy gyilkossal törődjön.

De... mi lesz a többi emberrel?

Bella biztonságban volt, igen. Angela és Jessica is, persze, biztonságban voltak az ágyukban.

Mégis egy gyilkos szabadon kószált Port Angeles utcáin. Egy emberi szörnyeteg – ez csak az ottani emberek problémája? Gyilkosságot elkövetni nem helyes. Tudtam. De szabadon hagyni, hogy újra támadhasson, az sem volt helyes.

A szőke vendéglősnő az étteremből. A pincérnő, akire nem is nagyon figyeltem.

Mindketten bosszantottak közönségességükkel, de ez nem azt jelenti, hogy megérdemlik ezt a veszélyt.

Egyiküknek sem kellene valaki Bellájának lenni.

Ez a meglátás sarkallt döntésre.

Észak felé fordultam és felgyorsítottam, most, hogy célom van. Bármikor is, ha problémám volt, mely túlnőtt rajtam – valami kézzelfogható, mint ez – tudtam hova fordulhatok segítségért.

Alice a verandán ült, rám várva. A ház előtt álltam meg ahelyett, hogy a garázsba mentem volna.

„Carlise a dolgozószobájában van.” Alice közölte, mielőtt megkérdezhettem volna.

„Köszönöm.” Mondtam, és összeborzoltam a haját miközben elmentem mellette.

Köszönöm, hogy visszahívtál – gondolta szarkasztikusan.

„Oh” Megálltam az ajtóban, elővettem a telefonomat és kinyitottam azt. „Bocsánat. Meg se néztem ki hívtál. Én... elfoglalt voltam.”

„Igen, tudom. Én is sajnálom. Amikor láttam mi fog történni, már úton voltál.”

„Közel volt a dolog” Suttogtam.

Bocsánat – ismételte, szégyenkezve magán.

Könnyű volt nagylelkűnek lenni, tudván, hogy Bella jól van. „Ne sajnáld. Tudom, hogy nem láthatsz mindent. Senki sem várja el tőled, hogy mindentudó légy Alice.”

„Köszönöm.”

„Majdnem elhívtalak vacsorázni ma este – láttad ezt mielőtt meggondoltam magam?”

Vigyorgott. „Nem, erről is lemaradtam. Bárcsak tudtam volna. Elmentem volna.”

„Mire koncentráltál ennyire, hogy ilyen sok mindenről lemaradtál?”

Jasper az évfordulónkon gondolkodik - nevetett – Próbálja nem eldönteni, hogy mi legyen az ajándékom, de azt hiszem van egy elég jó sejtésem...

„Arcátlan vagy.”

„Ja.”

Összebiggyesztette ajkát és felnézett rám, vádló arckifejezéssel. Később jobban odafigyeltem. Elmondod a többieknek, hogy Bella tud mindent?

Sóhajtottam. „Igen. Később.”

Nem mondok nekik semmit. Tegyel nekem egy szívességet és Rosalienek akkor mond el, ha én nem vagyok a közelben, rendben?

Megrázkódtam. „Persze.”

Bella elég jól fogadta.

„Túl jól.”

Alice rám mosolygott. Ne becsüld le Bellát!

Próbáltam kizárni a képet, amit nem akartam látni – Bella és Alice, a legjobb barátok.

Türelmetlenség tört rám, nehezen sóhajtottam. Túl akartam lenni az este következő részén. Be akartam fejezni. De egy kissé félttem attól, hogy elhagyjam Forksot...

„Alice...” Kezdttem. Látta, hogy mit terveztem kérni tőle.

Bella rendben lesz ma éjszaka. Most jobban odafigyelek. Neki valamiféle 24 órás felügyeletre van szüksége, igaz?

„Legalább”

„Akárhogy is, hamarosan veled leszel.”

Mély levegőt vettem. Ezek a szavak gyönyörűek voltak számomra.

„Menj – ess túl rajta, hogy ott lehess, ahol lenni szeretnél.” Mondta nekem.

Bólintottam és felsiettem Carlisle szobájához.

Már várt rám, a szemével az ajtó fele nézett, mintsem a vastag könyvre az íróasztalán.

„Hallottam, hogy Alice megmondta, hogy hol találsz.” Mondta és mosolygott.

Megkönnyebbültem, hogy velem vagyok, láttam az együttérzést és a mély intelligenciát a szemében. Carlisle tudja, mit kell tenni.

„Segítségre van szükségem.”

„Bármit megteszek, Edward.” Ígérte.

„Alice elmondta, hogy mi történt ma este Bellával?”

Majdnem megtörtént – javított ki.

„Igen, majdnem. Nehéz helyzetben vagyok, Carlisle. Láthatod, hogy mennyire... meg akarom... ölni azt a férfit.” A szavak gyorsan és indulatosan törtek ki belőlem.

„Olyan nagyon. De tudom, hogy ez rossz döntés lenne, mert ez bosszút jelentene és nem igazságszolgáltatást. Csak harag, tárgyilagosság nélkül. De még így se hagyhatunk egy sorozatgyilkost és erőszaktevőt kószálni Port Angelesben! Nem ismerem az ottani embereket, de nem hagyhatom, hogy valaki más legyen az áldozata Bella helyett. Azok a nők – biztos vannak olyanok, akik úgy érznek irántuk, ahogyan én érzek Bella iránt. Ők is úgy szenvednének, ahogy én szenvednék, ha Bellának bántódása esne. Ez így nem helyes –”

Széles, váratlan mosolya megállította a szóáradatomat.

Jó hatással van rád, igaz? Annyi könyörület, annyi kontroll. Le vagyok nyűgözve.

„Nem kell a dicséret, Carlisle.”

„Persze hogy nem. De nem tudok a gondolataimon segíteni, ugye?” Újra mosolygott. „Gondoskodom erről. Megnyugodhatsz. Senkinek nem esik bántódása Bella helyett.”

Láttam a tervét a fejében. Ez nem volt teljesen az, amit én akartam, nem elégítette ki az brutalitás gyötrő vágyát, de tudtam, hogy ez így a helyes.

„Megmutatom, hol találsz.” Mondtam.

„Gyerünk.”

Menet közben megragadta fekete táskáját. Egy sokkal agresszívebb módját részesítettem volna előnybe az elkábításnak – mint a törött koponya – de hagynom kell Carlisle, hogy a maga módján intézze.

Az én kocsimat vittük. Alice még mindig a lépcsőn volt. Vigyorgott és integetett mikor elhajtottunk. Láttam, hogy már megleste a jövőt; nem lesz semmi nehézségünk.

Az utazás nagyon rövid volt a sötét, üres úton. Lekapcsoltam a fényszórókat, hogy ne vonzzuk a figyelmet. Elmosolyodtam arra gondolva, hogy Bella hogyan reagálna erre a sebességre. Már akkor lassabban vezettem, mint szoktam – hogy meghosszabbítsam a vele töltött időt – mikor ellenkezni kezdett.

Carlisle is Bellára gondolt.

Nem gondoltam volna, hogy ilyen jó lesz számára. Ez váratlan. Talán ennek valahogy így kell hogy legyen. Talán egy magasabb célt szolgál. Csak...

Elképzelte Bellát hófehér bőrrel és vérpiros szemmel, majd elrettent a gondolattól. Igen. Csak. Valóban. Mert ugyan mi jó lehet valami tiszta és nagyszerű dolog elpusztításában?

Kibámultam az éjszakába, az este minden öröme megsemmisült a gondolatai révén.

Edward megérdemli a boldogságot. Ez jár neki. Carlisle gondolatainak hirtelensége meglepett. Lennie kell egy megoldásnak.

Azt kívántam, bárcsak hihetnék ezekben – bármelyikben. De nem volt magasabb cél, amiért ez történik Bellával. Épp csak egy gonosz szörnyeteg, egy rosszindulatú, keserű végzet, ami nem tud megbirkózni azzal, hogy Bellának olyan élete legyen, amelyet megérdemel.

Nem időztem Port Angelesben. Elvittem Carlisle oda, ahol ez a Lonnie nevezetű alak a haverjaival leitta magát csalódottságában – közülük kettő már eszméletlen volt. Carlisle láthatta, milyen nehéz nekem a közelükbe lenni – hallani a szörnyeteg gondolatait és látni az emlékeit, emlékeket Belláról és kevésbé szerencsés lányokról, akiket már senki nem tud megmenteni.

Légzésem felgyorsult. Megszorítottam a kormánykereket.

Menj, Edward – mondta óvatosan. Én majd elintézem őket. Te menj vissza Bellához.

Pontosan ez volt az, amit mondania kellett. Bella neve az egyetlen elterelés, amely most szükségem van.

A kocsiban hagytam és visszafutottam Forksba egyenesen az alvó erdőn keresztül. Kevesebb időbe telt, mint az előbbi utazás a száguldó kocsival. Pár perccel később felmáztam a ház oldalán és eltoltam az ablakát az utamból.

Megkönnyebbülésként halkán sóhajtottam. Minden úgy van, ahogy lennie kell. Bella biztonságosan az ágyában van, álmodik, vizes haja összegabalyodva a párnán. De, eltérően a legtöbb éjszakától, összehúzta magát kör alakba, a takarók szorosan a vállaihoz szorítva. Fázik, gondolom. Mielőtt leültem volna a szokásos helyemre, remegett álmában, ajkai reszkettek.

Gondolkoztam egy rövid pillanatig, majd kimentem az előszobába, feltérképezni a ház más részeit is első alkalommal.

Charlie horkolása hangos és egyenletes volt. Majdnem elkaptam az álma egy részét. Valami vízfolyás és türelmes várakozás... horgászat, talán?

Ott, a lépcső teteje mellett, volt egy ígéretesnek tűnő szekrény. Reménykedve kinyitottam és megtaláltam, amit kerestem. Kiválasztottam a legvastagabb takarót a kis szekrényből és bevitettem azt a szobájába. Mielőtt felébredne, visszaviszem majd a helyére. És senki se fog tudni róla.

Visszatartva a lélegzetem, óvatosan ráterítettem a takarót; nem észlelte a takaró súlyát. Visszatértem a hintaszékbe.

Miközben arra vártam türelmetlenül, hogy felmelegedjen, Carlislera gondoltam. Vajon merre lehet most. Tudtam, hogy a terve zökkenőmentesen alakul – Alice látta.

Apámra gondolva sóhajtottam – Carlisle túlságosan is megbízik bennem. Azt kívántam, bárcsak az lehetnék, akinek hisz engem. Az ember, az aki megérdemli a boldogságot, reménykedhet abba, hogy megérdemli ezt az alvó lányt. Mennyire más lenne, ha az az Edward lehetnék.

Ahogy eltűnődtem ezen, egy idegen, hívatlan kép jelent meg a fejemben.

Egy pillanatra, az általam elképzelt torz arcú végzet, az, aki követelte Bella elpusztítását, lecserélődött a legostobább és legvakmerőbb angyallá. Egy őrangyal – valami, ami Carlisle magyarázatából eredhet. Meggondolatlan mosollyal az ajkán, égszínű szeme teli rosszindulattal, az angyal alakú Bella olyan, hogy nincs rá mód, hogy átnézhessek rajta. Egy nevetségesen befolyásoló illat követeli a figyelmemet, egy csendes elme feltűzeli kíváncsiságomat, egy egyszerű szépség megragadja a szemeimet, egy önzetlen lélek elnyeri tiszteletem. Figyelmen kívül hagyva az önfenntartás természetességét – így Bella mellettem tud lenni – és végül hozzáadva a megdöbbentő balszerencsét.

Egy gondatlan nevetéssel, a felelőtlen angyal egyenesen az utamba hajtja ezt a törékeny teremtményt, bízva az én selejtes erkölcsömben, hogy életben tartom Bellát.

Ebben az elképzelésben én nem Bella büntetése voltam; ő volt az én jutalmam. Megráztam a fejem a meggondolatlan angyal fantáziájára. Nem volt sokkal jobb, mint a szörnyeteg. Nem gondolhattam egy magasabb erőre, amely ilyen veszélyesen és hülye módon viselkedik. Legalább a kellemetlen sors ellen küzdhettem.

És nekem nincs angyalom. Ők a jóknak vannak – olyan emberekért, mint Bella. Szóval mindezek alatt hol volt az ő anyala? Ki vigyázott rá?

Halkan nevettem, meglepődtem, amikor rájöttem, épp most, hogy én töltöm be ezt a szerepet.

Egy vámpírangyal.

Fél órával később Bella kiengedett a feszes labda pózból. Légzése mélyebb lett és elkezdett motyogni. Mosolyogtam, elégedetten. Ez egy kis dolog volt, de legalább kényelmesebben aludt ma este, mert én itt voltam.

„Edward.” Suttogta, és mosolygott.

Félretoltam a tragédiát abban a pillanatban, és megengedtem magamnak, hogy ismét boldog legyek.

11. Kérdések

A CNN adta le először a történetet.

Örültem, hogy a hírek még azelőtt lementek, hogy suliba mentem volna, nyugtalanul hallgattam, hogyan fejezik ki az emberek a fontos dolgokat, és mekkora figyelmet tud az magára vonni. Ez egy lesújtó nap volt, szerencsére. Volt egy földrengés Dél-Amerikában és egy politikai emberrablás a Közel-Keleten. Szóval ez csak a végén került elő néhány pillanatig, pár mondat és egy szemcsés kép által.

„Alonzo Calderas Wallace-t, a sorozatos erőszakos cselekedetekkel és gyilkossággal gyanúsított személyt, akit köröztek Texas és Oklahoma államban, letartóztatták múlt éjszaka Portland-ben, Oregon államban egy névtelen bejelentésnek köszönhetően. Wallace-t eszméletlenül találták meg egy sikátorban ma kora reggel, mindössze néhány méterre a rendőrségtől. A hivatalos személyek még nem tudják megmondani, hogy kiadják-e Houston vagy Oklahoma City-nek, hogy ott álljon bíróság elé.”

A kép homályos volt, egy rendőrségi célra készített felvétel, és a kép készítésekor sűrű szakálla volt. Még ha Bella látta is, valószínűleg nem ismerte meg. Remélem, hogy nem tette, ez szükségtelenül megijesztette volna.

„Nem lesz nagy sajtóvisszhangja itt a városba. Ez túl messze történt, hogy felkeltse a helyi érdeklődést.” Mondta Alice. „Jó ötlet volt Carlisle-től, hogy kivitte őt az államból.”

Bólintottam. Bella nem szokott sokat TV-t nézni, és még nem láttam az apját se mást nézni a sportcsatornákon kívül.

Megtettem, amit tudtam. Ez a szörnyeteg többé nem fog vadászni, és én nem voltam egy gyilkos. Nem mostanában, akárhogy is. Helyes dolog volt megbízni Carlisle-ban, de még mindig azt kívántam, hogy a szörnyeteg ne ússza meg olyan könnyen. Reménykedésem kaptam magam, hogy kiadják Texas-nak, ahol a halálbüntetés elég gyakori...

Nem. Ez nem számított. Magam mögött kellett hagynom ezt, és fontosabb dolgokra kellett koncentrálnom.

Bella szobáját kevesebb, mint egy órája hagytam el. Máris arra vágytam, hogy újra láthassam.

„Alice, bánnád –”

Leállított. „Rosalie fog vezetni. Meg van sértődve, de tudod, hogy imádja a kifogásokat, hogy mutogassa a kocsiját.” Alice felnevetett.

Rávigyorogtam. „Találkozunk a sulinál.”

Alice felsóhajtott, és a vigyoromból grimasz lett.

Tudom, tudom – gondolta. Még nem. Várom addig, míg kész nem leszel bemutatni engem Bellának. Tudnod kellene azonban, hogy ez nemcsak az én önzőségemről szól. Bella is kedvelni fog engem.

Nem válaszoltam neki, miközben kisettem az ajtón. Ez egy másik szemszögből mutatta be a helyzetet. Bella meg akarta ismerni Alice-t? Akart egy vámpír barátnőt?

Bellát ismerve... ez az ötlet valószínűleg a legkevésbé zavarná őt.

Homlokomat ráncoltam. Amit Bella akart és ami a legjobb volt számára, az két különböző dolog volt.

Nyugtalanúságot kezdtem érezni, miközben leparkoltam Bella kocsifelhajtójára. Az emberi bölcsesség azt mondta, hogy a dolgok másképp néznek ki reggelente – hogy a dolgok megváltoznak, míg alszol rájuk egyet. Másképp nézek ki a köd gyenge fényében Bella számára? Még vészjóslóbban, vagy kevésbé, mint amilyen voltam az éjszaka sötétében? Az igazság megérett benne, míg aludt? Félni fog végre tőlem?

Álmai azonban békések voltak múlt éjszaka. Mikor kimondta a nevemet, újra és újra, akkor mosolygott. Többször is kérlelve motyogta, hogy maradjak. Ez nem jelent semmit mára vonatkozóan?

Idegesen vártam, hallgatva a házon belüli zajait, a haját összefogta egy rendetlen fonatba, ami a tarkójánál szét is vált. A vastag zöld pulóver, amit viselt nem volt elég ahhoz, hogy vállát ne húzza össze a hideg ködben.

A hosszú pulóver túl nagy volt rá, kedvezőtlen. Elfedte karcsú alakját, minden finomságát és lágy vonását egy alaktalan zűrjavarrá változtatta. Majdnem annyira méltányoltam ezt, mint hogy azt kívántam, bárcsak valami olyat viselne, mint a lágy, kék blúz, ami tegnap este volt rajta... az a szín olyan csábosan illett az arcához, elége kivágott volt ahhoz, hogy igézően felfedje kulcsfontját a torka alatt lévő gödröcske körül. A kék úgy folyt végig testének alakján, mint a vízfolyás...

Jobb volt – lényeges – hogy gondolataimat messze, nagyon messze tartottam az alakjától, így hálás voltam a rá nem illő pulóverért, amit viselt. Nem engedhettem meg magamnak, hogy hibázzak, és az egy óriási hiba lett volna, ha tovább gondolok a különös éhségekre, hogy ajkainak... bőrének... testének gondolatai... szabadon lebegjenek bennem. Éhségek, amelyek száz éven át elkerültek engem. De nem engedhettem meg magamnak, hogy megérintésén gondolkozzak, mert az lehetetlen volt.

Összetörhetném.

Bella elfordult az ajtótól, annyira sietett, hogy majdnem nekiszaladt a kocsimnak anélkül, hogy azt észre vette volna.

Majd hirtelen megállt, térdéi úgy remegtek, mint egy ijedt csikóé. Táskája lecsúszott a karjára, és szemei kitágultak, miközben az autóra fókuszált.

Kiszálltam, nem törődve azzal, hogy emberi sebességgel mozogjak, és kinyitottam az utas oldali ajtót előtte. Nem próbáltam többé megtéveszteni – legalább akkor, mikor egyedül voltunk, magam lehettem.

Felnézett rám, bámulni kezdett, miközben megjelentem előtte a ködből. Aztán a szemeiben lévő meglepettség átváltozott valami mássá, és többé nem féltem – vagy bizakodtam – hogy érzései irántam megváltoztak volna az éjszaka alatt. Melegség, kíváncsiság, elbűvöltség, mind ott úsztak a lágy, csokoládé barna szemeiben.

„Akarsz ma velem jönni a suliba?” Kérdeztem. Nem úgy, mint a tegnapi vacsoránál, most meghagytam neki a választást. Mostantól mindig ő választ.

„Igen, köszönöm.” Motyogta, tétovázás nélkül beszállt a kocsimba.

Megtörténhet-e az, hogy nem okoz nekem örömet, hogy én vagyok az egyetlen, akinek igent mond? Ezt kétkeltem.

Körbesuhantam a kocsikörül, türelmetlen voltam, hogy csatlakozhassam hozzá. Nem mutatta ijedtségnek a jelét hirtelen felbukkanásomra.

A boldogságra, amit akkor éreztem, mikor mellettem ült így, még nem volt példa. Ugyan élveztem családom szeretetét és társaságát, de a világ által nyújtott változatos szórakozási és kikapcsolódási lehetőségek ellenére is, még sose voltam ilyen boldog. Tudva, hogy ez nem volt helyes, hogy ez valószínűleg nem végződhetett jól, mégse tudtam sokáig távol tartani mosolyomat az arcomról.

Kabátom az ülése fejtáblájára volt akasztva. Láttam, hogy azt nézi.

„Neked hoztam a kabátot.” Mondtam neki. Ez volt a kifogásom, gondoskodnom kellett erről, hogy felbukkanhassam hivatlanul ma reggel. Hideg volt. Nem volt kabátja. Ez bizonyára az udvariasság elfogadható formája volt. „Nem akarom, hogy megbetegedj, vagy valami ilyesmi.”

„Nem vagyok annyira gyenge.” Mondta inkább a mellkasomat, mintsem az arcomat bámulva, mintha tétovázni a szemembe nézni. De felvette a kabátot, mielőtt még rá kellett volna parancsolnom vagy hízelegnem azt.

„Nem vagy az?” Motyogtam magamnak.

Kibámult az útra, miközben felgyorsítottam az iskola felé. Csak néhány másodpercig bírtam a csendet. Tudnom kellett, hogy mire gondolt ma reggel. Annyi minden megváltozott kettőnk között azóta, hogy a Nap legutóbb felkelt.

„Mi az, ma nincs húsz kérdésed?” Kérdeztem megint könnyedén.

Mosolygott, boldognak tűnt, hogy felhoztam ezt a témát. „Zavarnak a kérdéseim?”

„Nem annyira, mint a reakcióid.” Mondtam őszintén, mosollyal válaszoltam mosolyára. Száját lebiggyesztette. „Rosszul reagáltam?”

„Nem, ez a probléma. Mindent olyan higgadtan fogadtál – ez nem természetes.” Még egy sikoly se volt. Hogy lehet ez? „Kíváncsivá tesz, hogy mire is gondolsz igazából.”

Természetesen minden, amit csinál, vagy nem csinál, kíváncsivá tesz.

„Mindig elmondom, mire gondolok.”

„De átszerkeszted.”

Fogait megint az ajkához szorította. Nem vette észre, mikor ezt csinálta – ez egy önkéntelen válasz volt a feszültségre. „Nem nagyon.”

Ezek a szavak elegek voltak ahhoz, hogy kíváncsiságom tomboljon. Mit tart vissza előlem ilyen eltökélten?

„Eléggé, hogy örületbe kergess.” Mondtam.

Tétovázott, majd suttogott. „Nem akarod hallani.”

Gondolkoznom kellett egy pillanatig, átfutottam az egész tegnap esti beszélgetésüket, szóról szóra, mielőtt rájöttem volna a kapcsolatra. Talán túl sok erőfeszítésbe is került, mert el se tudtam képzelni bármit, amit ne akartam volna, hogy elmondjon nekem. És akkor – mert a hangja ugyanilyen volt tegnap este is; megint hirtelen fájdalom volt benne – emlékeztem. Egyszer megkértem őt, hogy ne mondja el, mit gondol. Sose mondd ezt – morogtam rá dühösen még akkor. Megríkattam...

Ezt titkolta előlem? Az irántam való érzéseinek mélységét? Hogy a szörnyeteg létem nem zavarta, és hogy azt gondolta, hogy már túl késő megváltoztatni érzéseit?

Képtelen voltam beszélni, mert az öröm és a fájdalom elnyomta hangomat, a kettő közötti ellentét túl viharos volt, hogy értelmesen válaszolhattam volna. Csend volt a kocsiba, eltekintve szívének és tüdejének állandó ritmusától.

„Hol van a családod többi tagja?” Kérdezte hirtelen.

Mély lélegzetet vettem – először igazi fájdalommal éreztem az illatát a kocsiban; már hozzá voltam szokva, értettem meg elégedetten – és közömbösségre kényszerítettem magamat megint.

„Rosalie kocsijával jöttek.” Leparkoltam a kérdéses kocsi melletti üres helyre. Elrejtettem mosolyomat, miközben láttam szemeit tágra nyílni. „Feltűnő, igaz?”

„Um, wow. Ha ez az övé, akkor miért veled szokott jönni?”

Rosalie élvezte volna Bella reakcióját... ha elfogulatlan lenne Bellával szemben, ami valószínűleg nem fog megtörténni.

„Mint ahogy mondtam, ez feltűnő. Mi próbálunk beilleszkedni.”

„Nem sikerült.” Mondta, és gondtalanul felnevetett.

Nevetésének vidám, hiánytalanul nyugodt hangja felmelegítette üres mellkasomat, még ha fejem tele is volt kétséggel.

„Szóval, miért vezetett ma Rosalie, ha ez feltűnőbb?” Kíváncsiskodott.

„Nem vetted észre? Most minden szabályt megszegek.”

Válaszomnak enyhén figyelmeztetőnek kellett volna lennie – olyasminek, természetesen Bella nevetett rajta.

Nem várta meg, hogy kinyissam neki az ajtót, pont, mint tegnap este. Normálisnak kellett látszanom az iskolában – így nem tudtam elég gyorsan mozogni, hogy megelőzzem ezt – de hozzá kell szoknia ahhoz, hogy udvariasan bánnak vele, és minél hamarabb.

Olyan közel sétáltam mellette, amennyire mertem, óvatosan figyeltem minden jelre, amely felzaklatná őt közelségem miatt. Kétszer felém libbent a keze és aztán visszarántotta azt.

Úgy tűnt, mintha meg akarna érinteni... Légzésem felgyorsult.

„Miért van egyáltalán ilyen autóitok? Ha nem akartok kitűnni?” Kérdezte, miközben sétáltunk.

„Egy gyengepont.” Ismerte el. „Szeretünk gyorsan vezetni.”

„Ki hitte volna.” Motyogta savanyúan.

Nem nézett fel rám, hogy lássa vigyorgásomat.

Húha! Ezt el se hiszem! Hogy a fenébe sikerült ez Bellának? Nem értem. Miért?

Jessica mentális zavarodottsága félbeszakította gondolataimat. Bellára várt, elmenekült az ebédlő tetőfedele alá az eső elől, Bella kabátja a karjára fektetve. Szemei kitágultak a hitlenségtől.

Bella is észrevette őt a következő pillanatban. Halvány rózsaszínné vált az arca, mikor megértette Jessica arckifejezését. Jessica gondolatai tökéletesen tükröződtek az arcán.

„Szia, Jessica. Köszönöm, hogy nem felejtetted el.” Üdvözölte Bella. Kinyúlt a kabátért és Jessica átadta neki szótlanul.

Udvariasnak kellett lennem Bella barátaival, eltekintve attól, hogy jó vagy rossz barátok voltak-e. „Jó reggelt, Jessica.”

Whoa...

Jessica szemei még jobban kitágultak. Különös volt és szórakoztató... és, őszintén szólva, egy kicsit zavarba ejtő is... mikor rájöttem, hogy Bella közelsége mennyire meglágyított. Úgy tűnt, már senki se félt tőlem. Ha Emmett rájönne erre, végig nevetné a következő évszázadot.

„Ööö... szia.” Motyogta Jessica, szemeit Bella arcára villantotta jelentőségteljesen.

„Gondolom, látlak matek órán.”

És beszélni fogsz. Nem fogadok el nemet egy válaszra sem. Részletek. Részleteket akarok. Edward furcsa CULLEN!! Az élet olyan igazságtalan.

Bella szája megrándult. „Igen, majd találkozunk.”

Jessica gondolatai elszabadultak, miközben az első órájára sietett, időközönként hátrapillantott ránk.

Az egész történetet. Nem fogadok el kevesebbet. Eltervezték a tegnapi esti találkozót? Randiznak? Mióta? Hogy tudta ezt titokban tartani? Miért akarta így? Ez nem lehet egy mindennapi dolog – biztos teljesen bele van esve. Van más lehetőség? Ki fogom deríteni. Tudnom kell. Kíváncsi lennék, hogy szerezte meg magának? Oh, elájulok... Jessica gondolatai hirtelen csapongóak lettek, és hagyta szótlan fantáziáit kavarni a fejében. Összereztem a elmékedéseitől, és nem csak azért, mert magát képzelte Bella helyére fantáziájában.

Nem lehetett úgy. És mégis... akartam...

Ellenálltam a beismerjem magamnak. Mennyi rosszba akarom belerángatni Bellát? Melyik fog a megölésével végződni?

Megráztam a fejem, és megpróbáltam derűsebb lenni.

„Mit fogsz mondani neki?” Kérdeztem Bellát.

„Hé!” Suttogta hevesen. „Azt hittem, nem tudsz olvasni a gondolataimban!”

„Nem is.” Meglepetten bámultam rá, próbáltam megérteni szavait. Ah – biztos mindketten ugyanarra gondoltunk ugyanakkor. Hmm... Ez tetszett nekem. „Azonban –” Mondtam neki. „- az övében igen – lesben fog várni rád az órán.”

Bella felmorgott, majd a kabátot lecsúsztatta a válláról. Először nem fogtam fel, hogy vissza akarja adni – nem kértem volna tőle; inkább örültem volna neki, ha megtartja... egy emléktárgy – így túl lassú voltam, hogy felajánljam segítségem. Kezembe adta a kabátot, és felvette a sajátját, nem látta, hogy kezeimet kinyújtottam segítség gyanánt.

Homlokomat ráncoltam erre, majd kontroláltam arckifejezésem, nehogy észre vegye.

„Szóval mit fogsz neki mondani?” Erőltettem.

„Egy kis segítség? Mit akar tudni?”

Mosolyogtam és megráztam a fejem. Hallani akartam, mire gondol sugalmazás nélkül.

„Nem lenne igazságos.”

Szemei összeszűkültek. „Nem, az, hogy nem osztod meg velem, amit tudsz – az a nem igazságos.”

Igaz – nem szereti a kettős mércét.

Elértük a terme ajtaját – ahol el kellett hagynom; szórakozottan eltűnődtem azon, hogy vajon Ms. Cope szolgálatkészen lenne-e átrakni az angol órát... Fókuszáltam.

Igazságosnak kellett lennem.

„Tudni akarja, hogy titokban randizunk-e.” Mondtam lassan. „És azt is tudni akarja, hogy érzel irántam.”

Szemei tágra nyíltak – de most nem bámultak, találékonyságot tükröztek. Nyitva voltak előttem, olvashatóak. Ártatlan szerepet játszott.

„Ajaj.” Motyogta. „Mit kellene mondanom?”

„Hmmm.” Mindig próbált többet kihúzni belőlem, mint amennyit ő adott. Fontolgattam, hogyan válaszoljak.

Egy makacs hajtincse, kissé megnedvesedve a ködtől, lágyan lehullt a vállára és begöndörödött ott, ahol a nevetséges pulóver elrejtette a kulcsontját. Vonzotta a szemeimet... más rejtett vonalak felé húzott...

Óvatosan megfogtam, nem értem hozzá a bőréhez – ez a reggel az érintésem nélkül is elég hideg volt – és visszasimítottam a helyére a rendetlen copfjához, így az nem terelt el megint. Emlékeztem arra, mikor Mike Newton megérintette a haját, és az állkapcsom ellazult az emlék hatására. Bella akkor elhúzódott tőle. A mostani reakciója teljesen más

volt; ehelyett kissé kitágult a szeme, a vér felgyülemlett a bőre alatt, és hirtelen szabálytalanul vert a szíve.

Próbáltam elrejtteni mosolyomat, miközben válaszoltam neki.

„Szerintem igent mondhatnál az elsőre... ha nem bánod –” Az ő választása volt, mindig az övé. „- ez egyszerűbb, mint bármi más magyarázat.”

„Nem bánom.” Suttogta. Szíve nem találta a normális ritmust.

„És a másik kérdésére...” Már nem tudtam elrejtteni a mosolyomat. „Nos, Magam is figyelni fogom, hogy mit válaszolsz.”

Hagytam, hogy Bella megfontolja ezt. Visszafogtam a nevetésem, miközben Bella arcán döbbenet suhant át.

Gyorsan elfordultam, mielőtt még több választ csikarna ki belőlem. Nehezemre esett nem megadni mindent, amit csak kért. És az ő gondolatait akartam hallani, nem az enyémekeket. „Ebédnél találkozunk.” Kiáltottam vissza neki a vállam felett, ez egy kifogás volt, hogy leellenőrizzem, még mindig engem bámul, ámuló szemekkel. Szája tátva maradt. Ismét elfordultam, és felnevettem.

Miközben elsétáltam, csak homályosan érzékeltem a megdöbbenést és találgató gondolatokat, amelyek körülöttem kavargtak – szemek cikáztak oda-vissza Bella arca és az én távolodó alakom között. Nem nagyon figyeltem rájuk. Nem tudtam koncentrálni. Elég nehéz volt lábaimat elfogadható sebességgel mozgatni, miközben átvágtam a nyirkos fűvön a következő órára. Futni akartam – úgy igazából futni, olyan gyorsan, hogy eltűnjek, olyan gyorsan, mintha repülnék. Egy részem már így is szárnyalt.

Felvettem a kabátomat, mikor a teremhez értem, hagytam, hogy illata körülöttem ússzon. Most égtem – hagytam, hogy érzéketlenné váljak az illatra – és így majd könnyebb lesz azt figyelmen kívül hagyni, mikor megint vele leszek ebédnél...

Jó dolog volt, hogy a tanáraink többé nem zavartak azzal, hogy felszólítanak. A mai lett volna az a nap, amikor elkaphattak volna, felkészületlenül és választalanul. Gondolataim olyan sokféle jártak ma reggel; csak a testem volt a teremben.

Természetesen Bellát figyeltem. Ez már tarmészetessé vált – olyan automatikus, mint a levegővétel. Hallottam a beszélgetését a csüggedt Mike Newton-nal. Bella gyorsan Jessicára terelte a témát, és olyan szélesen elvigyorodtam, hogy Rob Sawyer, aki a pad jobb szélénél ült mellettem, láthatóan összeresztett és mélyebbre csúszott a székébe, távolabb tőlem.

Ugh. Hátborzongató.

Nos, mégse lágyultam meg teljesen.

Jessicát is figyeltem lazán, Bellához való kérdéseit finomígtatta. Alig vártam a negyedik órát, tízszer olyan türelmetlen és nyugtalan voltam, mint a kíváncsi emberlány, aki friss pletykára vágyott.

És Angela Weber-t is figyeltem.

Nem felejtettem el a hálát, amit iránta éreztem – elsősorban azért, mert csak kedves dolgokra gondolt Bellával kapcsolatban, majd pedig a tegnapi esti segítségéért. Szóval egész reggel csak vártam, hogy találjak valamit, amit akart. Biztos voltam benne hogy könnyen rájövök; mint minden más embernek, lennie kellett valami csecsebecsének vagy játékszernek, amit nagyon akart volna. Talán több is. Küldhettem volna neki valamit névtelenül, így egálban lennénk.

De Angela majdnem olyan kifürkészhetetlen volt, mint Bella. Egy tinédzserhez képest bizarr módon elégedett volt. Boldog. Talán ez volt az oka szokatlan kedvességének – egyike volt azon ritka embereknek, akiknek megvolt, amit akartak, és azt akartak, ami már megvolt nekik. Ha nem figyelt a tanáira és a jegyzetére, akkor iker kisöccseire gondolt, akiket elvisz majd a partra hétvégén – majdnem anyai örömmel gondolt izgatottságukra. Gyakran vigyázott rájuk, de ez nem okozott neki gondot... Ez nagyon aranyos.

De nem igazán segít rajtam.

Valamit csak akarhat. Tovább kell keresgélnem. De csak később. Eljött Bella matek órája Jessicával.

Nem figyeltem merre megyek, miközben angol órára tartottam. Jessica már a helyén volt, mindkét lábbal a földet kopogtatta türelmetlenül, miközben Bella érkezésére várt.

Ennek ellenére, mihelyt elfoglaltam kijelölt helyem a teremben, teljesen nyugodt lettem.

Emlékeztetnem kellett magam, hogy időnként mozduljak meg. Fenntartani a látszatot.

Nehéz volt, gondolataim Jessica gondolataira fókuszáltak. Reméltem, hogy figyelmes lesz, tényleg megpróbálja olvasni Bella arcát számomra.

Jessica intenzíven toporzékolt, mikor Bella besétált a terembe.

Úgy tűnik... rosszkedvű. Miért? Talán semmi sincs Edward Cullen-nel. Ez csalódás lenne. Kivéve... akkor még mindig szabad... ha most hirtelen randizni akarna, nem okozna nehézséget kiségitenem őt...

Bella arca nem tűnt rosszkedvűnek, hanem vonakodó volt. Aggódott – tudta, hogy mindent hallok ebből. Mosolyogtam magamon.

„Mondj el mindent!” Követelte, miközben Bella még a kabátját a széke háttáblájára akasztotta. Kimérten és vonakodóan mozgott.

Ugh, olyan lassú. Vágjunk már a közepébe!

„Mit akarsz tudni?” Bella húzta az időt, miközben leült a helyére.

„Mi történt tegnap este?”

„Elvitt vacsorázni, majd hazavitt.”

És aztán? Gyerünk már, ennél többnek kell lennie! Akárhogy is, hazudik, nagyon jól tudom. Ki fogom szedni belőle.

„Hogy értél haza olyan gyorsan?”

Láttam, hogy Bella forgatta szemeit a gyanakvó Jessicára.

„Úgy vezet, mint egy dühöngő őrült. Rémisztő volt.”

Apró mosoly jelent meg az arcán, és én hangosan felnevettem, félbeszakítva Mr. Mason bejelentését. Próbáltam köhögésnek álcázni a nevetésem, de senki se hitte el. Mr. Mason egy ingerült pillantást vetett rám, de még arra se voltam hajlandó, hogy meghallgassam a mögöttem rejülő gondolatokat. Jessicát hallgattam.

Huh. Úgy tűnik, az igazat mondja. Miért kell mindent szavanként kihúznom belőle? Én kérkednék vele, ha a helyében lehetnél.

„Az egy randi volt? - Te mondtad neki, hogy ott találkozzatok?”

Jessica meglepve nézett végig Bella arckifejezésén, és csalódott volt, amiért az őszintének tűnt.

„Nem. – Meg voltam lepődve, hogy ott láttam.” Mondta neki Bella.

Mi folyik itt?? „De ma ő hozott a suliba?” Több kell, hogy legyen ebben a történetben.

„Igen. – Ez megint meglepetés volt. Észrevette, hogy nem volt kabátom tegnap este.”

Ez nem túl szórakoztató – gondolta megint csalódottan Jessica.

Belefáradtam a kérdéseinek irányába – hallani akartam valamit, amit még nem tudtam.

Reméltem, Bella elégedett volt, hogy megúsza azokat a kérdéseket, amikre vártam.

„Szóval fogtok randizni megint?” Kérdezte Jessica.

„Felajánlotta, hogy elvisz Seattle-be szombaton, mert szerinte a furgonom nem bírná ki – ez számít?”

Hmm. Biztos sajátos módon udvarol... nos, gondoskodik Belláról, meg ilyesmi. Biztos van valami oka rá, hacsak nem Bellának. Hogyan történhetett EZ meg? Bella őrült.

„Igen.” Jessica válaszolt Bella kérdésére.

„Nos, akkor –” Bella következtetett. „- igen.”

„Wow... Edward Cullen.” Ha kedveli, ha nem, ez szenzáció.

„Tudom.” Sóhajtott Bella.

Hangja ösztönözte Jessicát. Végre – úgy hangzik, hogy belemegy! Biztos rájött...

„Várj!” Mondta Jessica, hirtelen eszébe jutott a legalapvetőbb kérdés. „Megcsókolt?”

Kérlek, mondj igent. És írd le minden egyes másodpercét!

„Nem.” Motyogta Bella, és aztán lenézett a kezére, arca elkomorodott. „Ez nem olyan.” Fenébe. Én azt kívánám... Ha. Úgy tűnik, ő is.

Homlokomat ráncoltam. Bella valami miatt zaklatottnak látszott, de ez nem a csalódás volt, mint azt Jessica feltételezte. Nem akarhatta azt. Hiszen Bella tudta az igazat. Nem akarhatott olyan közel kerülni a fogaimhoz. Ahogy ő tudta, méregfogaim vannak. Megborzongtam.

„Gondolod, hogy majd szombaton...?” Tapogatózott Jessica.

Bella egyre zavartabbnak tűnt, miközben beszélt. „Ezt igazán kétlem.”

Igen, ő is azt kívánja. Hát, így járt.

Lehet azért tűnt úgy, hogy Jessicának igaza volt, mert ezt az egészet Jessica észrevételeinek szűrőjén keresztül figyeltem?

Egy fél másodpercre elterelte a figyelmemet annak az ötlete, a lehetetlenség, hogy milyen lenne megcsókolni őt. Ajkaim az ő ajkain, hideg kő a meleg, lágy selymen...

És aztán meghal.

Megráztam a fejem, összereztem, és elkezdtem figyelni.

„Miről beszéltetek?” Meséltél neki, vagy neki is harapófogóval kellett kihúznia belőled minden apró információt, mint most?

Szomorúan mosolyogtam. Jessica nem járt messze az igazságtól.

„Nem tudom, Jess, sok mindenről. Beszéltünk az angol esszéről egy keveset.”

Nagyon keveset. Szélesen mosolyogtam.

Oh, GYERÜNK már. „Kérlek, Bella! Mondj pár részletet.”

Bella gondolkozott egy pillanatig.

„Nos... oké, van itt valami. Látnod kellett volna a pincérnőt, ahogy flörtölt vele – túl ment mindenben. De ő egyáltalán nem figyelt rá.”

Milyen különös részletet osztott meg. Meg voltam lepve, hogy Bella egyáltalán megemléltette. Ez elég jelentéktelen dolognak tűnt.

Érdekes... „Ez egy jó jel. Csinos volt?”

Hmm. Jessica többet látott ebben, mint én. Biztos egy női dolog.

„Nagyon.” Mondta neki Bella. „És valószínűleg tizenkilenc vagy húsz éves.”

Jessica pillanatnyilag elkalandozott a Mike-kal való hétfő esti randijának emlékére – Mike egy kicsit túlságosan is barátságos volt a pincérnővel, aki Jessica szerint egyáltalán nem volt csinos. Elhessegette ezt az emléket és visszatért, izgalomtól fojtogatva, a részletek felkutatásához.

„Még jobb. Biztos tetszel neki.”

„Hát, gondolom.” Mondta Bella lassan, én a székem szélén ültem, testem mereven nyugodt volt. „De nehéz megmondani. Mindig olyan titokzatos.”

Biztos nem voltam olyan átlátszóan nyilvánvaló és szabad, mint gondoltam. Mégis... amilyen jó megfigyelő volt... Hogy nem vehette észre, hogy szerelmes vagyok belé?

Átfutottam a beszélgetésünket, majdnem meglepő, hogy nem mondtam ki hangosan a szavakat. Olyan volt, mintha a köztünk elhangzó összes szót elraktározta volna.

Wow. Hogyan tudsz egy férfi modellel szemben ülni és beszélgetni vele? „Nem tudom, hogy vagy elég bátor egyedül lenni vele?” Mondta Jessica.

Döbbenet futott végig Bella arcán. „Miért?”

Furcsa reakció. Mit gondol, hogy értettem? „Ő olyan...” Mi a megfelelő szó? „Megfélemlítő. Nem tudnék neki mit mondani.” Még beszélni se tudtam hozzá ma reggel, pedig csak annyit mondott, hogy jó reggelt. Úgy hangozhattam, mint valami idióta.

Bella mosolygott. „Nekem is van egy kis gondom az értelmes beszéddel, ha körülöttem van.”

Biztos azt próbálja elérni, hogy Jessica jobban érezze magát. Majdnem természetellenesen higgadt volt, mikor együtt voltunk.

„Oh, nos.” Sóhajtott Jessica. „Hihetetlenül jóképű.”

Bella arca hirtelen hűvösebb lett. Szemei úgy villogtak, mint amikor valami igazságtalanság miatt megsértődik. Jessica nem foglalkozott arckifejezésének változásával.

„Sokkal több van benne annál.” Csattant fel Bella.

Oooh. Végre haladunk valamerre. „Tényleg? Mint például?”

Bella ajkát harapdálta egy pillanatig. „Nem tudom ezt jól megmagyarázni.” Mondta végül.

„De még hihetlenebb, ami mögötte van.” Elfordult Jessicától, szemei kissé életlenek voltak, miközben bámult valamit a messzeségben.

Az érzés, amit most éreztem, zavarosan, de hasonló volt ahhoz, amit akkor éreztem, mikor Carlisle és Esme dicsértek, hogy mi mindent érdelek meg. Hasonló, de erőteljesebb, elepedőbb.

Engem ne nézz hülyének – nincs jobb az arcánál! Hacsak nem a teste. Elájulok.

„Lehetséges ez?” Jessica kuncogott.

Bella még mindig nem fordult vissza. Tovább bámult a távolba, nem vett tudomást Jessicáról.

Egy normális ember kárörvendő lenne. Talán ha leegyszerűsíténém a kérdést. Ha ha. Mintha egy óvodással beszélnék. „Szóval akkor tetszik neked?”

Újra megdermedtem.

Bella nem nézett Jessicára. „Igen.”

„Úgy értem, tényleg tetszik?”

„Igen.”

Nézd hogy elpirult!

Néztem.

„Mennyire tetszik neked?” Kérdezte Jessica.

Az angol terem lehet, hogy lángokban állt, és én észre se vettem.

Bella arca halvány piros lett most – szinte éreztem a meleget a képzelte képen keresztül. „Túlságosan is.” Suttogta. „Jobban, mint ahogy neki tetszem. De nem tudom, hogy segíthetnék ezen.”

Nyögd már ki! Mit is kérdezett Mr. Varner? „Um – melyik szám, Mr. Varner?”

Jó volt, hogy Jessica nem kérdezgethette tovább Bellát. Szükségem volt pár percre.

Pontosan mire gondolt ez a lány most? Jobban, mint ahogy neki tetszem? Hogy hozakodhatott ezzel elő? De nem tudom, hogy segíthetnék ezen? Mit akart ez jelenteni? Nem tudtam észszerű magyarázatot találni ezekre a szavakra. Lényegében értelmetlenek voltak.

Úgy tűnt, semmit se vehettem biztosra. Nyilvánvaló dolgok, dolgok, amik tökéletesen értelmesek, valahogy összezsavarodnak és visszajukra fordulnak a furcsa agyában.

Jobban, mint ahogy neki tetszem? Talán nem kellene még elvetnem az intézeti kezelés gondolatát.

Az órát bámultam fogaimat csikorgatva. Hogy tudnak a percek ilyen lehetetlenül hosszúak lenni egy hallhatatlan számára? Hol van a kilátásom?

Állkapcsom meg volt feszítve Mr. Varner egész matek órája alatt. Többet hallottam abból, mint a saját órámból. Bella és Jessica nem beszéltek többet, de Jessica többször rásandított Bellára, és egyszer arca megint ragyogó skarlátvörös lett kézzelfogható ok nélkül.

Az ebéd nem jött el elég gyorsan.

Nem voltam biztos, hogy Jessica megkap-e párat azokból a válaszokból, amikre vártam, mikor az órának vége lesz, de Bella gyorsabb volt nála.

Amint kicsengettek, Bella odafordult Jessicához.

„Angol órán Mike megkérdezte, hogy mondtál-e valamit a hétfő estéről.” Mondta Bella, egy mosoly húzódott meg ajkai sarkában. Megértettem mi volt ez – a legjobb védekezés a támadás.

Mike rólam kérdezett? Az öröm következtében Jessica gondolatai hirtelen védtelenek, lágyabbak lettek a rosszindulatú él nélkül. „Csak viccelsz! Mit mondtál?”

„Elmondtam neki, hogy jól érezted magad – és ennek örült.”

„Mondd el pontosan mit is mondtál, és te pontosan mit is válaszoltál!”

Ez volt minden, amit ma megtudtam Jessicától, érthetően. Bella úgy mosolygott, mintha ugyanerre gondolt volna ő is. Mintha megnyerte volna ezt a kört.

Nos, az ebéd egy másik történet lesz. Több sikerem lehet abban, hogy megkapjam tőle a válaszokat, mint Jessicának volt, biztosra fogok menni ez ügyben.

A negyedik óra alatt csak egyszer-egyszer bírtam Jessicán keresztül figyelni. Nem volt türelmem a Mike Newtonról szóló rögeszmés gondolataihoz. Már elegendem volt belőle az elmúlt két hét után. Szerencséje volt, hogy még élt.

Egykedvűen mozogtam testnevelés órán Alice-szel. Mindig így mozogtunk, mikor fizikai tevékenységet folytattunk emberekkel. Ő volt a csapattársam, természetesen. Ez volt az első nap a tollaslabdából. Unottan felsóhajtottam, lassú mozdulattal meglendítettem az ütőt, hogy átlegyintsem a tollaslabdát a túoldalra. Lauren Mallory volt a másik csapatban; elhibázta. Alice úgy forgatta az ütőjét, mintha egy pálca volna, és a plafont bámulta. Mind utáltuk a testnevelés órát, főleg Emmett. A dobójátékok sértették személyes filozófiáját. Ez az óra ma még rosszabb volt, mint általában – olyan ingerült voltam, mint Emmett szokott lenni.

Mielőtt a fejem felrobbanhatott volna a türelmetlenségtől, Clapp edző lefújta a játékot és elengedett minket hamarabb. Nevetségesen hálás voltam, hogy kihagyta a reggelit – egy újfajta diétát próbált ki – és az ebből eredő éhség arra készítette, hogy sietve elhagyja az iskolát és találjon valahol egy zsíros ebédet. Megígérte magának, hogy holnap újra kezdi... Ez elég időt adott ahhoz, hogy odaérjek a matematika épülethez, mielőtt még Bella órája véget ért volna.

Érezd jól magad – gondolta Alice, miközben elindult, hogy találkozzon Jasper-rel. Még pár nap türelem. Feltételezem, nem adod át üdvözetemet Bellának, igaz?

Bosszankodva megráztam a fejemet. Minden médium ilyen öntelt?

Információm van számodra. Minden értelemben napos lesz a hétvége. Lehet, hogy át akarod alakítani a terveidet.

Felsóhajtottam, miközben elindultam az ellenkező irányba. Öntelt, de határozottan hasznos.

Nekidőltem a falnak az ajtó mellett, vártam. Elég közel voltam, hogy olyan jól halljam Jessica hangját a téglákon keresztül is, mint a gondolatait.

„Ma nem velünk ülsz, igaz?” Úgy néz ki, mintha... részeg lenne. Fogadok, hogy rengeteg mindent nem mondott el nekem.

„Nem hiszem.” Válaszolta Bella furcsán bizonytalanul.

Nem megígértem neki, hogy együtt ebédelünk? Mire gondolt?

Együtt jöttek ki a teremből, és mindkét lány szeme tágra nyílt, mikor megláttak. De csak Jessicát hallhattam.

Szép. Wow. Oh, igen, több van itt, mint amennyit elmondott nekem. Talán felhívom ma este... Vagy talán nem kellene ösztönözni. Huh. Remélem gyorsan továbblép Bellán. Mike aranyos, de... wow.

„Később találkozunk, Bella.”

Bella felém sétált, megállt egy lépésnyire, még mindig bizonytalan volt. Bőre rózsaszínné vált az arcán.

Elég jól ismertem már ahhoz, hogy biztos lehessen abban, hogy tétovázása mögött nem a félelem állt. Szemmel láthatóan arról a szakadékról volt szó, amit az ő érzései és az enyémei közé képzelt. Jobban, mint ahogy neki tetszem. Nevetséges.

„Hello.” Mondtam kurtán.

Arca világosabb lett. „Szia.”

Nem tűnt úgy, hogy hajlandó lenne bármi mást is mondani, így az ebédlő felé vezettem, és ő csendben sétált mellettem.

A kabát működött – illata nem ütött annyira, mint általában. Csak olyan erősségű fájdalom volt, amit már amúgy is éreztem. Könnyebben figyelmen kívül tudtam hagyni, mint azt valaha is lehetségesnek gondoltam.

Bella nyugtalan volt, miközben a sorban vártunk, elgondolkodva játszott kabátjának cipzárjával és idegesen egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát. Gyakran felpillantott rám, de bármikor találkozott tekintetünk, lenézett, mintha zavarba lett volna. Azért volt ez, mert annyi ember bámult minket? Talán meghallotta a hangos suttogásokat – a pletyka szóbeli és gondolati is volt ma.

Vagy talán megértette az arckifejezésemből, hogy bajban volt.

Nem mondott semmit se, míg nem szedtem össze az ebédjét. Nem tudtam, mit szeret – még nem – így vettem mindentől.

„Mit csinálsz?” Sziszegte halkán. „Ugye nem nekem hozod azt mind?”

Megcsóváltam a fejem és letettem a tálcát a pénztárnál. „A fele az enyém, természetesen.” Kétkedve felvonta egyik szemöldökét, de nem mondott semmi többet, miközben kifizettem az ételt és odakísértem az asztalhoz, ahol múlt héten ültünk a szerencsétlen vércsoport vizsgálat előtt. Többnek tűnt, mint pár nap. Minden más volt most.

Megint szembe ült le velem. Elé toltam a tálcát.

„Vegyél, amit akarsz.” Ösztönöztem.

Felkapott egy almát és kezei között forgatta azt, találgató tekintetet tükrözött az arca.

„Kíváncsi vagyok.”

Micsoda meglepetés.

„Mit tennél, ha valaki arra tüzelne, hogy egyél valamit?” Mondta olyan halkán, hogy az emberi fülek ne hallják meg. A hallhatatlanok fülei azonban más eset, ha azok a fülek figyeltek. Valószínűleg meg kellett volna említenem nekik pár dolgot már hamarabb...

„Te mindig kíváncsi vagy.” Panaszkodtam. Nos. Nem olyan volt, mintha nem kellett volna ennem ezelőtt. Ez része volt a színjátéknak. Egy kellemetlen része.

Megfogtam a legközelebbi dolgot, és szemembe néztem, miközben leharaptam egy kis részét annak a valaminek. Ránézés nélkül nem tudtam megmondani, hogy mi volt az.

Nyálkás, vaskos és undorító volt, mint minden más emberi étel. A falat lassan és kényelmetlenül csúszott le torkomon. Sóhajtottam, miközben arra gondoltam, hogyan kellene visszaöklendezni később. Undorító.

Bella arckifejezése döbönt volt. Lenyűgözött.

Meg akartam forgatni a szemem. Természetesen tökéletesítenünk kellett az ilyen meglepetéseket.

„Ha valaki arra tüzelne, hogy egyél sarat, megtennéd, igaz?”

Orra megrándult és mosolygott. „Egyszer megtettem... fogadásból. Nem volt olyan rossz.” Felnevettem. „Felteszem, nem vagyok meglepve.”

Barátságosan néznek ki, igaz? Jó testbeszéd. Majd közlöm Bellával később észrevételeimet. Úgy hajol Bella felé, ahogy akkor kell, ha érdeklődik iránta. Érdeklődőnek tűnik. Olyan... tökéletes. Jessica felsőhajtott. Pompás.

Találkoztam Jessica kíváncsi szemeivel, és idegesen félre is nézett, a mellette ülő lány felé kacarászott.

Hmmm. Talán jobb Mike mellett maradni. Valóság, nem fantázia...

„Jessica elemez mindent, amit teszek.” Informáltam Bellát. „Majd mindent közöl veled később.”

Visszatoltam elé az ételt – pizza, vettem észre – azon tűnődve, hogy lenne a legjobb elkezdni. Korábbi csalódottságom fellobbant, miközben a szavakat ismételtam a fejemben: Jobban, mint ahogy neki tetszem. De nem tudom, hogy segíthetnék ezen.

Beleharapott ugyanabba a pizza szeletbe. Lenyűgöző, mennyire bizakodó volt.

Természetesen nem tudta, hogy mérgező voltam – nem mintha a megosztott étel ártalmas lenne rá. Mégis, azt vártam, hogy másképp kezel majd engem. Mintha valami más lennék.

Soha se tette – legalábbis nem negatív értelemben...

Udvariasan kezdtem bele.

„Szóval a pincérnő csinos volt, igaz?”

Megint felvonta szemöldökét. „Te tényleg nem vetted észre?”

Mintha bármelyik nő reménykedhetne abba, hogy elvonhatja figyelmemet Belláról.

Képtelenség, megint.

„Nem. Nem figyeltem rá. Sok minden járt az eszembe.” Legfőképp a vékony blúzának lágy tapadása...

Jó dolog volt, hogy ma ezt a csúnya pulóvert viselte.

„Szegény lány.” Mondta Bella mosolyogva.

Tetszett neki, hogy egyáltalán nem találtam a pincérnőt érdekesnek. Meg tudtam ezt érteni. Hányszor képzeltem el, hogy nyomorékká teszem Mike Newton-t a biológia teremben?

Nem hihette őszintén azt, hogy az emberi érzései, amelyek a tizenhét rövid, halandó éve alatt valósultak meg, erősebbek lehetnek, mint a hallhatatlan szenvedély, ami egy évszázad alatt halmozódott fel bennem.

„Valamit mondtál Jessicának...” Nem tudtam a hangomat közömbösnek mutatni. „Nos, ez zavar engem.”

Azonnal védekező lett. „Nem vagyok meglepve, hogy hallottál valamit, ami nem tetszett. Tudod, mit mondanak a hallgatózókról.”

A hallgatózók semmi jót nem hallanak magukról, ezt mondták.

„Figyelmeztettelek, hogy hallgatózni fogok.” Emlékeztettem.

„És én figyelmeztettelek, hogy nem akarsz mindent tudni, amit gondolok.”

Ah, arra gondol, mikor megríkattam. A büntudat tompábbá tette a hangomat. „Megtetted. Azonban nincs pontosan igazad. Tudni akarom, amit gondolsz – mindent. Én csak azt kívánom... hogy ne gondolj bizonyos dolgokra.”

Még több fél-hazugság. Tudtam, hogy nem kellene azt akarnom, hogy törődjön velem. De akartam. Persze, hogy akartam.

„Ez aztán a különbség.” Morogta mogorván nézve rám.

„De nem ez a lényeg ebben a pillanatban.”

„Akkor mi az?”

Felém hajolt, kezét könnyedén a nyakára rakta. Odavonzotta a szememet – elterelte figyelmemet. Milyen lágy lehet a bőre...

Koncentrálj – parancsoltam magamnak.

„Tényleg azt hiszed, hogy többet törődsz velem, mint én veled?” Kérdeztem. A kérdés nevetségesen hangzott számomra, mint ahogy a szavak rendszertelenek voltak.

Szemei csodálkoztak, légzése megállt. Majd elkapta tekintetét, gyorsan pislogott. Légzése lassú zihálással indult el.

„Megint ezt csinálod.” Motyogta.

„Mit?”

„Elkápráztatasz.” Ismerte be, óvatosan a szemembe nézett.

„Oh.” Hmm. Nem voltam biztos benne, mit tehetnék ezzel. Abba se voltam biztos, hogy el akartam-e kápráztatni őt. Még mindig örültem annak, hogy képes vagyok rá. De ez nem segítette a beszélgetés előrehaladását.

„Nem a te hibád.” Sóhajtott. „Nem tudsz ezen segíteni.”

„Válaszolni fogsz a kérdésekre?” Követeltem.

Az asztalt bámulta. „Igen.”

Ez volt minden, amit mondott.

„Igen, válaszolni fogsz, vagy igen, tényleg ezt gondolod?” Kérdeztem türelmetlenül.

„Igen, tényleg ezt gondolom.” Mondta anélkül, hogy felnézett volna. Volt egy kis halvány szomorúság a hangjában. Megint elpirult, és fogait akaratlanul az ajkaiba mélyesztette.

Egyszer csak rájöttem, hogy nehezebbre esett ezt beismerni, mert tényleg ezt hitte. És én nem voltam jobb, mint az a gyáva Mike, mert arra kértem vallja be érzéseit, mielőtt még én megtettem volna. Nem számított, hogy úgy éreztem, bőségesen tisztáztam az én oldalamat. Ezt ő nem vette észre, így nem volt semmi mentségem erre.

„Tévedsz.” Ígértem. Éreznie kellett a gyöngédséget a hangomban.

Bella felnézett rám, szemei átlátszatlanok, nem árultak el semmit. „Ezt nem tudhatod.”

Suttogta.

Azt hitte, alábecsülöm az érzéseit, mert nem hallottam gondolatait. De igazság szerint a probléma az volt, hogy ő becsülte alá az én érzéseimet.

„Miből gondolod ezt?” Kíváncsiskodtam.

Visszabámult rám, a ránc a szemöldökei között, az ajakharapdálás. A milliomodik alkalommal is kétségbeesetten azt kívántam, bárcsak hallanám őt.

Azon voltam, hogy könnyörögjek neki, mondja el, milyen gondolattal küzd, de felemelte egy ujját, hogy ne szólaljak meg.

„Hagyj gondolkozni.” Kérte.

Amíg csak rendez gondolatait, addig tudok türelmes lenni.

Vagy legalábbis tudom azt színlelni.

Összeszorította kezeit, összekulcsolta gyenge ujjait, majd kiengedte őket. Kezeit figyelte, mintha azok másvalakihez tartoztak volna, miközben beszélt.

„Nos, a nyilvánvaló dolgok mellett.” Motyogta. „Néha... nem lehetek biztos benne – nem tudom, hogy kell gondolatokat olvasni – de néha úgy tűnik, hogy próbálsz elbúcsúzni, amikor valami másról beszélsz.” Nem nézett fel.

Feltűnt neki, igaz? Azt is észrevette, hogy csak a gyengeség és az önzőség tart itt?

Kevesebbnek tart emiatt?

„Figyelmes vagy.” Levegőt vettem, és aztán megijedve figyeltem, ahogy a fájdalom átsuhant arckifejezésén. Sietve megcáfoltam feltételezését. „Azonban pontosan ezért tévedsz –” Kezdttem, majd megálltam, emlékezve magyarázatának első szavaira. Zavartak, habár nem voltam biztos, hogy teljesen megértettem őket. „Mit értesz az alatt, hogy 'nyilvánvaló dolgok'?”

„Nos, nézz rám.” Mondta.

Már néztem. Minden amit csináltam, hogy őt néztem. Hogy értette ezt?

„Én teljesen átlagos vagyok.” Magyarázta. „Nos, kivéve a rossz dolgokat, mint minden halál közeli élmény és hogy olyan ügyetlen vagyok, majdnem hadirokkant. És nézz magadra.” Felém legyezett a levegőben, mintha rámutatott volna valami olyan kézenfekvőre, amit nem is érdemes kimondani.

Azt gondolta, hogy átlagos? Azt hitte, hogy én valahogy vonzóbb voltam az ő szemében? Kinek a véleménye szerint? Az ostoba, szűk látókörű, vak embereké szerint, mint Jessica és Ms. Cope? Hogy nem vette észre, hogy ő a leggyönyörűbb... a legtökéletesebb... Ezek a szavak nem voltak elég kifejezők.

És fogalma se volt róla.

„Nem látod magad elég tisztán, tudod?” Mondtam neki. „Elismerem, hogy teljesen igazad van a rossz dolgokkal kapcsolatban...” Humortalanul nevettem. Nem találtam viccesnek a gonosz végzetet, amely vadászott rá. Az ügyetlenség azonban elég szórakoztató volt.

Imádnivaló. Hitt volna nekem, ha azt mondom, hogy kívül-belül gyönyörű? Talán ösztönzőbbnek találta volna az alátámasztást. „De te nem hallottad, hogy mit gondolt az összes emberi hímnemű az első napon.”

Ah, azon gondolatok reménye, izgalma, lelkesedése. A gyorsaság, amivel ezek a gondolatok lehetetlen fantáziává váltak. Lehetetlen, mert Bella egyiküket se akarta.

Én voltam az egyetlen, akinek igent mondott.

Mosolyom biztos önelégült volt.

Arca üres volt a meglepettségtől. „Ezt nem hiszem el.” Motyogta.

„Most az egyszer bízz bennem – te az átlagos ellentétje vagy.”

Már a létezése is elég volt ahhoz, hogy igazolja az egész világ teremtését.

Nem volt hozzászokva a bókokhoz, ezt láttam. Még egy olyan dolog, amelyhez hozzá kell szoknia. Elpirult és témát változtatott. „De én nem búcsúzom el.”

„Hát nem látod? Ez bizonyítja az igazamat. Én törődöm veled a legjobban, mert ha meg tudnám tenni...” Lehetek valaha is elég önzetlen ahhoz, hogy a helyes dolgot tegyem? Kétségebeesésemben ráztam a fejem. Meg kell találnom hozzá az akaraterőt. Megérdemelte, hogy éljen. És nem azt, amit Alice látott közeledni. „Ha az a helyes, hogy elmenjek...” És ennek kell lennie a helyes dolognak, igaz? Nincs semmilyen meggondolatlan angyal. Bella nem tartozott hozzám. „Akkor inkább magamat bánthanám meg, mint téged, hogy biztonságba tartsalak.”

Miközben ezeket a szavakat mondtam, azt akartam, hogy igazak is legyenek. Rám nézett. Valahogy a szavaim feldühítették. „És nem gondolod, hogy én is megtenném ugyanezt?” Követelte haragosan.

Olyan dühös – olyan lágy és olyan törékeny. Hogy bánthatott volna bárkit is? „Neked sose kell meghozni ezt a döntést.” Mondtam neki újból szomorúan a kettőnk közötti óriási különbségre gondolva.

Rám bámult, az aggodalom váltotta fel a dühöt a szemeiben és a ránc köztük megint felbukkant.

Valami igazán nagy baj lehetett a világegyetem rendjével, ha valaki ilyen jó és törékeny nem érdemelt meg egy védőangyalt, aki távol tartotta volna a bajtól.

Nos, gondoltam sötét humorral, legalább van egy védő vámpírja.

Mosolyogtam. Mennyire szerettem az ürügyemet a maradásra. „Természetesen te biztonságban tartásod kezd olyan érzés kelteni, mint egy teljes munkaidőt igénylő foglalkozás, amely megköveteli az állandó jelenlételemet.”

Ő is mosolygott. „Senki se próbált ma eltenni láb alól.” Mondta könnyedén, majd arca találgatóvá vált egy fél pillanatra, mielőtt a szeme átlátszatlan lett megint.

„Még.” Tettem hozzá szárazan.

„Még.” Értett egyet velem nagy meglepetésemre. Azt vártam, hogy visszautasít minden védelmezést.

Hogy tehetete? Ez az önző hülye! Hogy tehetete ezt velünk? Rosalie fülsértő, gondolati sikoltozása áttört koncentrációmon keresztül.

„Nyugalom, Rose.” Hallottam Emmett suttogását az ebédlőn keresztül is. Karjai Rosalie köré fonódtak, hogy szorosan maga mellett tartsa – megfékezve őt.

Sajnálom, Edward – gondolta Alice bűnbánóan. Megtudta a beszélgetésekből, hogy Bella túl sokat tud... és, nos, rosszabb is lehetett volna, ha nem mondom el neki az igazat. Hidd ezt el nekem.

Megremegtem attól a víziótól, ami ezt követte, mi is történhetett volna, ha elmondom Rosalie-nek még otthon, hogy Bella tudja, vámpír vagyok, ott, ahol Rosalie-nek nem kellett volna a látszattal törődnie. El kell rejtenem az Aston Martin-omat valahol az államon kívül, ha nem nyugszik le, mire a sulinak vége lesz. A kedvenc kocsim látványa, szétroncsolva és égve, felzaklatott, habár tudtam, megérdelem a büntetést.

Jasper se volt boldogabb.

Majd később egyezkedem velük. Csak ennyi idő volt engedélyezve, hogy Bellával lehessek, és nem akartam elpazarolni ezt. És hallottam Alice emlékeztetőjét, miszerint még el kellett intéznem pár dolgot.

„Van még egy kérdésem hozzád.” Mondtam, miközben kizártam Rosalie hisztériáját.

„Mond.” Mondta Bella mosolyogva.

„Tényleg be kell menned Seattle-be most szombaton, vagy csak egy ürügy volt arra, hogy nemet mondhas a hódolóidnak?”

Grimaszolt. „Tudod, még nem bocsátottam meg a Tyler-es dolog miatt. A te hibád, hogy abba a gondolatba ringatta magát, hogy vele megyek a bálba.”

„Oh, talált volna esélyt nélkülem is, hogy megkérdezzen téged – csak látni akartam az arcodat.”

Felnevettem, emlékezve döbönt arckifejezésére. Semmit se mondtam még ezelőtt neki az én sötét történetemről, ami miatt olyan rémültnek látszott akkor. Az igazság nem ijesztette meg. Velem akart lenni. Elmezavar.

„Ha én kérdeztem volna meg, engem is elutasítottál volna?”

„Valószínűleg nem.” Mondta. „De később lemondtam volna – kitalált betegségekre vagy kirándult bokára hivatkozva.”

Milyen furcsa. „Miért tetted volna ezt?”

Fejét csóválta, mintha csalódott lett volna, hogy nem értettem meg egyből. „Te még sose láttál testnevelés órán, gondolom, de azt gondoltam, megérted miért.”

Ah. „Arra a tényre utalsz, hogy nem vagy képes végigsétálni egy lapos, szilárd felületen anélkül, hogy ne esnél el valamiben?”

„Kétségkívül.”

„Ez nem lenne probléma. Minden a vezetésen múlik.”

A másodperc rövid töredékéig emlékeztem, milyen érzés volt a testét magam mellett tudni, miután ellöktem a közelgő furgon útjából. Erősebben tudtam emlékezni arra a szenzációs érzésre, mint a pánikra, vagy a kétségbeesésre, vagy a bosszúságra. Olyan meleg és olyan lágy volt, ahogy merev testemhez ért...

Visszarántottam magam az emlékből.

„De még nem mondtad –” Mondta gyorsan, megelőzve, hogy vitázzon velem az ügytelenségéről, mivel szándékában állt azt tenni. „Mindenféleképpen Seattle-be akarsz menni, vagy bánnád, ha valami mást csinálnánk?”

Fondorlatos – választást adni neki anélkül, hogy lehetőséget kapna arra, hogy nélkülem töltsse a napot. Aligha igazságos tőlem. De tettem neki egy ígéretet tegnap este... és tetszett az az ötlet, hogy teljesítsem is azt – majdnem annyira, mint ahogy megrémisztett. A Nap sütni fog szombaton. Megmutathatom neki az igazi arcom, ha elég bátor leszek ahhoz, hogy elviseljem félelmét és undorát. Ismertem az igazi helyet, ahol megkockáztathatom...

„Nyitott vagyok a lehetőségekre.” Mondta Bella. „De kérnék egy szívességet.”

Egy feltételes igen. Mit akarhat tőlem?

„Mi az?”

„Vezethetek én?”

Ez most valami vicc lenne? „Miért?”

„Nos, többnyire azért, mert mikor elmondtam Charlie-nak, hogy Seattle-be megyek, kimondottan rákérdezett, egyedül megyek-e, és akkor még úgy volt. Ha megint megkérdezi, valószínűleg nem fogok hazudni, de nem hiszem, hogy megteszi, és ha a furgonomat a háznál hagyom, azzal csak szükségtelenül felhozódna a dolog. És azért is, mert a vezetésed megrémít.”

Forgattam a szemeimet. „Minden dolog velem kapcsolatban megrémiszthetne, de te a vezetési stílusom miatt aggódsz.” Valóban, az agya fordítva működik. Elégedetlenül csóváltam a fejem.

Edward – szólt sürgősen Alice.

Hirtelen a világos napsütést bámultam, belekerülve Alice egyik látomásába.

Az a hely volt, amit nagyon jól ismertem, a hely, ahová Bellát akartam vinni – egy kis rét, ahová senki se járt rajtam kívül. Egy csendes, szép hely, ahol az lehettem, aki vagyok – elég messze minden ösvénytől és emberi lakóhelytől, hogy elmém békében és csendben lehessen.

Alice is felismerte a helyet, mert már látott ott engem nem olyan régen egy másik látomásában – az egyik vibráló, határozatlan látomásában, amit Alice mutatott nekem azon a reggelen, mikor megmentettem Bellát a furgon elől.

Ebben a vibráló vízióban nem voltam egyedül. És most tisztán látható volt – Bella ott volt velem. Szóval elég bátor voltam. Engem nézett, szivárványszínek táncoltak arcán, szemei megfejthetetlenek.

Ez ugyanaz a hely – gondolta Alice, elméje tele volt félelemmel, ami nem illett a látomáshoz. Feszültség talán, de félelem? Mire értette, hogy ugyanaz a hely?

És aztán láttam.

Edward! Éles hangon tiltakozott. Szeretem őt, Edward!

Kizártam őt gonoszul.

Nem szerette úgy Bellát, ahogy én. Látomása lehetetlen volt. Rossz. Valahogy megvakulhatott, képtelenségeket látott.

Még egy fél másodperc se telt el. Bella kíváncsian fürkészte arcomat, várva, hogy jóváhagyjam a követelését. Látta a félelem szikráját, vagy túl gyors volt számára?

Rá fókuszáltam, a befejezetlen beszélgetésünkre, Alice-t és a selejtes, hazug látomását minél messzebb taszítottam gondolataimtól. Nem érdemelték meg a figyelmemet.

Azonban nem voltam képes fenntartani az incselkedésünk játékos hangzását.

„Nem akarod elmondani apádnak, hogy velem töltöd a napot?” Kérdeztem, komorság szivárgott a hangomba.

Megszabadultam a látomásoktól megint, próbáltam minél messzebb taszítani, hogy ne vibráljanak a fejembe.

„Charlie esetében a kevesebb mindig többet jelent.” Mondta Bella tényszerűen. „Egyébként hova fogunk menni?”

Alice tévedett. Nagyon tévedett. Erre nem volt esély. És ez csak egy régi látomás volt, most már érvénytelen. Sok minden megváltozott azóta.

„Szép idő lesz.” Mondtam neki lassan, harcolva a pánikkal és a határozatlansággal. Alice tévedett. Úgy tehetnék, mintha semmit se hallottam vagy láttam volna. „Szóval távol kell maradnom a kíváncsi szemektől... és te velem lehetsz, ha akarsz.”

Bella azonnal megértette a jelentését; szemei élénkek és türelmetlenek voltak. „És megmutatod nekem, mire gondoltál a napsütéssel kapcsolatban?”

Talán, mint már annyiszor ezelőtt, reakciója az ellenkezője lesz annak, mint amit vártam tőle. Mosolyogtam ennek lehetőségén, harcoltam, hogy visszatérjek a könnyedebb pillanatba. „Igen. De...” Nem mondott igent. „Ha nem akarsz... egyedül lenni velem, akkor azt szeretném, hogy ne menj egyedül Seattle-be. Megborzongok a tragédia gondolatától, ami megtalálhat téged egy ekkora városban.”

Ajkait összenyomta; megsértődött.

„Phoenix háromszor nagyobb, mint Seattle – csak a lakosságot tekintve. Kiterjedése –”
„De úgy látszik, hogy Phoenix-ban még nem voltál a halál célpontja.” Mondtam félbevágva indoklását. „Szóval inkább szeretném, ha velem maradnál.”

Maradhat örökre, és még az se lenne elég hosszú idő.

Nem kellett volna így gondolkoznom. Kettőnknek nincs olyan, hogy örökké. Minden eltelt másodperc többet jelent, mint ezelőtt bármikor; minden pillanatban változik, míg én ugyanolyan maradok.

„Bármilyen legyen, én nem bánom, hogy egyedül legyek veled.” Mondta.

Nem – mivel ösztönei visszafelé működtek.

„Tudom.” Sóhajtottam. „Azonban el kellene mondanod Charlie-nak.”

„Mégis mi okom lenne erre?” Kérdezte rémülten.

Rápillantottam, a látomás, amit nem tudtam igazán elnyomni, undorodva kavargott a fejemben.

„Egy kis ösztönzést adnál, hogy hozzalak vissza.” Sziszegtem. Meg kellene adnia nekem ezt – egy tanú, aki óvatosságra kényszerítene.

Miért erőltette rám Alice ezt a tudást?

Bella hangosan nyelt egyet, és bámult engem egy hosszú pillanattig. Mit láthatott?

„Úgy gondolom, kockáztatok.” Mondta.

Ugh! Örömét leli élete kockáztatásában? Egy kis adrenalin löketre vágyott?

Haragosan néztem Alice-re, aki szemembe nézett egy figyelmeztető pillantással. Mellette Rosalie dühösen nézett, de nem törődtem vele. Hagy tegye tönkre az autót. Az csak egy játékszer volt.

„Beszéljünk valami másról.” Javasolta Bella hirtelen.

Visszanéztem rá azon tűnődve, hogy vehette ennyire félvállról azt, ami igazán számított.

Miért nem tekintett engem egy szörnyetegnek, ami voltam?

„Miről akarsz beszélni?”

Szemei jobbra, majd balra fordultak, mintha azt figyelné, nem e hallgatnak ki minket.

Biztos azt tervezte, hogy megoszt velem egy másik legenda alapú témát. Szemei megfagytak egy pillanatra és teste megdermedt, majd visszanézett rám.

„Miért mentetek Goat Rocks-ba múlt hétvégén... vadászni? Charlie azt mondta, hogy az nem jó hely a túrázáshoz, a medvék miatt.”

Olyan feledékeny. Rábámultam, egyik szemöldökömet felvontam.

„Medvék?” Zihálta.

Savanyúan elmosolyodtam, néztem, ahogy leesik neki. Emiatt most már komolyan fog venni? Bármilyen miatt is?

Rendezte arc kifejezését. „Tudod, nincs még itt a medveszezon.” Mondta hevesen, szeme összeszűkült.

„Ha figyelmesen elolvasod, a törvény csak a fegyverrel történő vadászatot tartalmazza.” Megint elvesztette az ellenőrzést az arcizmain egy pillanatra. Szája kinyílt.

„Medvék?” Mondta megint, ezúttal egy tapogatózó kérdésként, mint sem döbbsz zihálásként.

„A medve Emmett kedvence.”

Szemeit figyeltem, hogy emésztik meg ezt.

„Hmm.” Motyogta. Beleharapott a pizzába, lefelé nézett. Gondolataiba merülve rágcsált, majd ivott egy kortyot.

„Szóval.” Mondta, és végül felnézett. „Mi a te kedvenced?”

Feltételeztem, hogy várnom kellett volna valami ilyesmit, de nem tettem. Bella mindig érdekes volt, legalábbis.

„Hegy i oroslán.” Mondtam ridegen.

„Ah.” Mondta semleges hangon. Szívverése biztos és egyenletes maradt, mintha a kedvenc éttermeinkről beszélgetnénk.

Akkor rendben. Ha ilyen szokatlan módon akar viselkedni...

„Természetesen óvatossnak kell lennünk, nehogy hatással legyünk a környezetre meggondolatlan vadászatokkal.” Mondtam neki tárgyilagos és objektív hangon. „Olyan területekre próbálunk fókuszálni, ahol elszaporodtak a ragadozók – ha szükséges messzire is elmegyünk. Bőségesen van szarvas és antilop itt, és lesznek is, de hol van ebben a szórakozás?”

Udvarias érdeklődéssel hallgatott, mintha tanár lettem volna, aki leadja az anyagot. Mosolyognom kellett.

„Valóban, hol van.” Motyogta nyugodtan, megint beleharapott a pizzába.

„A kora tavasz Emmett kedvenc medveszezonja.” Mondtam a lecke folytatását. „Ekkor jönnek elő a téli állomból, így még inkább ingerlékenyek.”

„Hetven évvel később jártunk, és még mindig nem lépett túl azon, hogy elvesztette az első meccset.

„Semmi se nyújt nagyobb örömet, mint egy ingerlékeny medve.” Értett egyet Bella, komolyan bólintott.

Nem tudtam visszatartani nevetésem, miközben csóváltam a fejem logikátlan nyugalma miatt. Ezt biztos csak színleli. „Mond el, mit gondolsz igazából, kérlek.”

„Próbálok magam elé képzelni – de nem tudom.” Mondta, a ránc megjelent a szemei között. „Hogy tudtok vadászni medvékre fegyver nélkül?”

„Oh, vannak fegyvereink.” Mondtam neki, és feléje villantottam egy széles mosolyt. Azt vártam, hogy visszahököl, de nagyon nyugodt maradt, engem figyelt. „Csak nem olyanok, amiket számításba vettek a vadászati törvény megírásakor. Ha láttál már valaha medvetámadást a televízióban, akkor el tudod képzelni Emmett-et vadászás közben.”

Arra az asztalra nézett, ahol a többiek ültek, és megborzongott.

Végre. És aztán nevettem magamon, mert tudtam, hogy egy részem azt kívánta, bárcsak ilyen feledékeny maradna.

Sötét szeme tág és mély volt, miközben engem bámult most. „Te is olyan vagy, mint egy medve?” Kérdezte majdnem suttogva.

„Inkább, mint egy oroslán, vagyis a többiek azt mondják.” Mondtam neki, arra törekedve, hogy tárgyilagosnak tűnjek. „Talán a kedvencünk mutatja, milyenek vagyunk.”

Szája sarka kicsit felhúzódott. „Talán.” Ismételte. És aztán oldalra hajtotta fejét, és a kíváncsiság hirtelen tisztán látszott a szemeiben. „Ez olyan valami, amit látnom kellene?” Nem volt szükségem Alice képeire ahhoz, hogy lássam ezt a horrort – képzelőerőm is elég volt.

„Teljesen kizárt.” Mordultam rá.

Elhajolt tőlem, szemei elképedtek és rémültek voltak.

Én is hátradőltem, teret engedve közénk. Soha nem fogja látni, igaz? Nem tesz meg semmit annak érdekében, hogy segítsen nekem életben tartani őt.

„Túl ijesztő számomra?” Kérdezte egyenletes hangon. Szíve azonban még mindig kétszer olyan gyorsan vert.

„Ha az lenne, elvinnélek már ma este.” Vágtam vissza. „Szükséged van egy egészséges adag félelemre. Semmi se lenne hasznosabb számodra.”

„Akkor miért?” Követelte rendíthetetlenül.

Sötéten bámultam őt, azt várva, hogy féljen. Én féltem. Túl tisztán el tudtam képzelni, hogy Bella mellettem van, mikor vadászok...

Szemei kíváncsiak, türelmetlenek maradtak, semmi több. Várta a választ, nem adta fel. De az időnk lejárt.

„Később.” Csattantam fel, és lábra álltam. „El fogunk késni.”

Megzavarodva körbenézett, mintha elfelejtette volna, hogy ebédelni voltunk. Mintha elfelejtette volna, hogy egyáltalán iskolába voltunk – meglepődött, hogy nem egyedül

voltunk valami privát helyen. Pontosan megértettem ezt az érzést. Nehéz volt emlékezni a világ többi részére, mikor vele voltam.

Gyorsan felállt, és táskáját átvette a vállán.

„Akkor később.” Mondta, és láttam a határozottságot a szavaiban, számon fogja kérni rajtam.

12. Bonyodalmak

Bella és én csendben sétáltunk a biológia órára. Próbáltam koncentrálni abban a pillanatban a mellettem lévő lányra, valami valóságosra és megbízhatóra, bármire, ami távol tarthatta Alice félrevezető, értelmetlen látomását a fejemtől.

Elmentünk Angela Weber mellett, aki a járdán időzött, és éppen egy matematikai feladatot vitatott meg egy fiúval. Felületesen átvizsgáltam gondolatait, még több csalódást várva, de meglepődtem reménytelenül vágyódó hangjától.

Ah, szóval volt valami, amit Angela akart. Sajnos az nem olyan volt, amit könnyű lett volna ajándéknak csomagolva átadni.

Különös módon vigaszt éreztem abban a pillanatban, hogy hallottam Angela reménytelen sóvárgását. Egy hasonlóság - Angela nem tudhatta, hogy én is azon megyek át - és abban a pillanatban együtt éreztem azzal a kedves emberlánnyal. Bizarr módon vigasztalt voltam, tudván, hogy nem én voltam az egyetlen, aki egy tragikus szerelmi történetet élt át. Szívet tépő fájdalom mindenfelé.

A következő másodpercben hirtelen és teljesen ingerült lettem. Mert Angela történetének nem kellett volna tragikusnak lennie. Angela ember volt és a fiú is, és a kettejük közötti különbség - ami Angela fejében leküzdhetetlennek tűnt - nevetséges volt, igazán nevetséges az én helyzetemhez képest. Nem volt értelme az ő összetört szívének. Micsoda pazarló szomorúság, mikor nem volt megalapozott oka arra, hogy ne azzal legyen, akit akart. Miért ne lehetett volna meg neki, amit akart? Miért ne lehetett volna ennek a történetnek boldog vége?

Akartam adni neki egy ajándékot... Nos, megadhatnám neki azt, amit akart.

Tudván, hogy mit tudtam tenni az emberek természetével, valószínűleg nem lehetett olyan bonyolult ezt végrehajtani. Átvizsgáltam az Angela mellett álló fiú tudatát, szerelmének tárgyát, és nem tűnt vonakodónak, nála is csak az okozott nehézséget, mint Angelánál. Reménytelen és beletörődő volt.

Minden, amit tennem kellett, csak annyi volt, hogy elültessem a sugallatot...

A terv könnyen alakot öltött, a forgatókönyv magát írta az én erőfeszítem nélkül. Szükségem volt Emmett segítségére - rávenni erre volt az egyetlen igazi nehézség. Az emberi természetet annyival könnyebb volt befolyásolni, mint a vámpírok természetét.

Meg voltam elégedve a megoldásommal, az Angelának szánt ajándékkal. Ez egy hatásos elterelés volt a saját problémáimról. Azokat is ilyen egyszerűen helyre lehetett hozni?

Hangulatom kissé feljavult, miközben Bella és én elfoglaltuk helyünket. Talán pozitívabbnak kellett volna lennem. Talán volt valami megoldás valahol számunkra is, ami elkerült engem, úgy, mint ahogy Angela nyilvánvaló megoldása is olyan észrevehetetlen volt számára. Nem valószínű... De miért pazaroljam az időt reménytelenségre? Nem volt vesztegetnivaló időm, ha azt Bellával tölthettem. Minden másodperc számított.

Mr. Banner belépett a terembe, maga után húzva egy ősrégi TV-t és videó lejátszót. Átugrott egy leckét, ami fölöttébb nem érdekelte – genetikai rendellenességek – azzal, hogy egy filmet játszik le nekünk a következő három napban. A 'Lorenzo olaja' nem volt egy vidám darab, de ez nem állította meg az izgalmat a teremben. Se jegyzet, se dolgozati anyag. Három szabad nap. Az emberek ujjongtak.

Számomra nem számított egyik tekintetben se. Nem terveztem bármire is figyelni, csak Bellára.

Ma nem húztam el messzire a székem az övétől, hogy teret hagyjak magamnak a levegővételhez. Helyette közel ültem hozzá, mint ahogy minden normális ember tette volna. Közelebb, mint ahogy a kocsiban ültünk, elég közel, hogy bal oldalam érezze a bőrből áramló forróságot.

Furcsa tapasztalat volt, egyszerre élvezetes és idegtépő, de jobban szerettem ezt, mint hogy egymással szemben ültünk volna. Ez több volt, mint amihez hozzászoktam, és mégis arra eszméltem rá, hogy ez se volt elég. A vonzás annál erősebb volt, minél közelebb kerültem hozzá.

Azzal vádoltam, hogy vonzotta a veszélyt. Épp most, úgy tűnt, hogy ez szó szerint igaz volt. Én voltam a veszély, és minden centivel, amivel közelebb engedtem magam hozzá, vonzódása nagymértékben növekedett.

És ezután Mr. Banner lekapcsolta a világítást.

Különös volt, hogy ez mennyit változtatott mindenben, tekintetbe véve, hogy a fény hiánya nem sokat jelentett a szemeimnek. Még mindig ugyanolyan tisztán láttam, mint azelőtt. A szoba minden részlete világos volt előttem.

Szóval miért jelent meg ez a hirtelen elektromos vibrálás a levegőben, a sötétben, ami nem is volt sötét számomra? Azért volt, mert tudtam, hogy én voltam az egyetlen, aki tisztán látott? Hogy Bella és én láthatatlanok voltunk a többiek számára? Mint ha egyedül lettünk volna, csak mi ketten, elrejtőzve a sötét teremben, olyan közel ülve egymáshoz...

A kezem felé mozdult az engedélyem nélkül. Csak megérinteni a kezét, megfogni azt a sötétségben. Nincs hiba. Megígértem magamnak, hogy nem követek el hibákat, nem számított, hogy azok milyen minimálisnak is tündek. Ha megfogom a kezét, csak többet fogok akarni – még egy jelentéktelen érintést, még közelebb kerülni hozzá. Éreztem ezt. Egy újfajta vágy növekedett bennem, azon munkálkodva, hogy elnyomja önuralmam.

Nincs hiba.

Bella keményen összefonta karjait a mellkasa körül, és kezeit ökölbe szorította, mint ahogy én is.

Mire gondol? Oda akartam súgni neki a szavakat, de a terem túl csendes volt még ahhoz is, hogy sikerüljön egy suttogós beszélgetést lefolytatni.

A film elkezdődött, megvilágítva egy kicsit a sötétséget. Bella rám pillantott.

Észrevette a merevséget, ahogy testemet tartottam – úgy mint ő – és mosolygott.

Ajkai kissé szétváltak, és szemei tele voltak meleg csábítással.

Vagy talán csak azt láttam, amit akartam látni.

Visszamosolyogtam; légzése erőtlen zihálássá vált és gyorsan elnézett rólam.

Ez csak rontott a helyzeten. Nem ismertem a gondolatait, de hirtelen biztos voltam abban, hogy igazam volt azelőtt, és hogy azt akarta, hogy érintsem meg. Ő is érezte ezt a veszélyes vágyat, mint ahogy én is.

A teste és az én testem között az elektromosság tovább vibrált.

Nem mozdult meg egész óra alatt, tartva feszes, szabályozott testtartását, mint ahogy én a sajátomat. Egyszer-egyszer felém pillantott, és a vibráló áramlat megrázott egy hirtelen lökéssel.

Az óra haladt – lassan, és mégse elég lassan. Ez annyira új volt, ott tudtam volna így ülni vele napokig, csak hogy teljesen megtapasztaljam ezt az érzést.

Volt egy tucat különböző vitám magammal, míg a percek teltek, az ésszerűség küzdött a vágyakozással, miközben próbáltam megindokolni a megérintését.

Végül Mr. Banner megint felkapcsolta a világítást.

A világos, fluoreszkáló fényben a terem légköre visszaváltozott normálissá. Bella felsóhajtott és kinyújtózkodott, maga előtt hajlítgatva ujjait. Biztos kényelmetlen volt neki ilyen sokáig tartani azt a testtartást. Nekem egyszerűbb volt – a mozdulatlanság természetes volt számomra.

Kuncogtam a megkönnyebbült arckifejezésén. „Nos, ez érdekes volt.”

„Umm.” Motyogta, tisztán megértve, hogy mire is utaltam, de nem fűzött hozzá semmit. Mit meg nem adnék, hogy halljam, mit gondol éppen most.

Felsóhajtottam. Egy kívánság se segíthetett ezen.

„Mehetünk?” Kérdeztem már felállva.

Grimaszolt és bizonytalanul állt lábaira, kezeit széttárta, mint ha attól félt volna, hogy elesik.

Felajánlhattam volna a kezemet. Vagy azt a kezemet a könyöke alá tehettem volna – csak könnyedén – és megtámaszthattam volna. Bizonyosan nem lett volna olyan rettenetes vétség...

Nincs hiba.

Nagyon csendes volt, miközben a testnevelés terem felé sétáltunk. A ránc a szemek között bizonyíték volt, egy jel, hogy belemélyült gondolataiba. Én is erősen gondolkodtam.

Bőrének egyszeri megérintése nem árthatott neki, állította ezt az önző felem.

Könnyedén mérsékelhettem volna kezem nyomóerejét. Ez nem volt egészen bonyolult, amíg határozottan kontrol alatt álltam. Tapintó érzékelésem kifinomultabb volt, mint egy emberé. Egy tucat kristálykehellyel tudtam zsonglörködni anélkül, hogy bármelyik is eltört volna. Végig tudtam simítani egy szappanbuborékot anélkül, hogy az kipukkant volna. Amíg határozottan kontrol alatt álltam...

Bella olyan volt, mint egy szappanbuborék – törékeny és múlandó. Átmeneti.

Meddig tudom megindokolni jelenlételemet az ő életében? Mennyi időm van még?

Lesz még egy ilyen lehetőségem, mint ez a lehetőség, mint ez a pillanat, mint ez a másodperc? Nem lesz mindig a karjaim közelében...

Bella szembefordult velem a testnevelés terem előtt, és szemei kitágultak az arckifejezésem láttán. Nem beszélt. Magamat néztem a szemében visszatükröződve és láttam, hogy saját szemeimben küzdelem tombolt. Figyeltem az arcom változását, miközben jobbik felem elvesztette a vitát.

A kezem felemelkedett anélkül, hogy erre tudatos parancsot kapott volna. Olyan finoman – mint ha Bella a legvékonyabb üvegből lett volna, mint ha olyan törékeny lenne, mint egy buborék – simították végig ujjaim a meleg bőrét, ami az arccsontját fedte be. Felforrósodott bőre az érintésem alatt, és éreztem vérének lüktetését az áttetsző bőre alatt.

Elég – utasítottam magamat, habár kezem égett a vágytól, hogy végigsimítsa egész arcát. Elég.

Nehezemre esett visszahúzni kezemet, megállítani magamat, nehogy még közelebb menjek hozzá. Azonnal ezer különböző lehetőség futott át az agyamon – ezer különböző módja megérintésének. Az ujjhegyem végigjárna ajkainak körvonalait. Tenyeremet az álla alá helyezném. Kihúznám hajából a hajcsatot és hagynám azt kezembe zuhanni. Karjaimat csípője köré fonnám, szorosán testem mellett tartva őt.

Elég.

Kényszerítettem magamat, hogy forduljak el és menjek minél távolabb tőle. Testem mereven mozgott – vonakodva.

Elmémet hátra hagytam, hogy figyelhessem Bellát, miközben sebesen elsétáltam, majdnem futottam a kísértés elől. Elkaptam Mike Newton gondolatait – azok voltak

a leghangosabbak – miközben Bellát figyelte, aki szórakozottan elsétált mellette, szemei életlenek és arca vörös volt. Mike mogorván nézett és hirtelen a nevemet átkozta a fejében; nem tudtam elfojtani apró vigyoromat erre reagálva. Kezem bizsergett. Meghajlítgattam, majd ökölbe szorítottam, de tovább égett fájdalommentesen.

Nem, nem sértettem meg – de megérintése mégis hiba volt.

Úgy éreztem, mint ha tűzben állnék – mint ha a torkomban lévő égető szomjúság szétterjedt volna egész testemben.

Legközelebb, mikor ilyen közel leszek hozzá, képes leszek megállni, hogy ne érintsem meg? És ha meg is érintem, meg tudok állni annyinál?

Nincs több hiba. Ennyi volt. Őrizd meg az emléket, Edward – mondtam magamnak gyászosan. És tartsd a kezeidet magad mellett. Ennyi, vagy muszáj lesz kényszerítenem magam, hogy elmenjek... valahogy. Mert nem engedhettem magam közel hozzá, ha ragaszkodom a hibákhoz.

Mély levegőt vettem és próbáltam egyensúlyba hozni gondolataimat.

Emmett utolért az angol épületnél.

„Hé, Edward.” Jobban néz ki. Furcsán, de jobban. Boldog.

„Hé, Em.” Boldognak tűntem? Feltételeztem, a fejemben lévő zűrzavar ellenére, tényleg úgy éreztem magam.

Tartsd a szádat csukva, kölyök. Rosalie ki akarja tépni a nyelvedet.

Felsóhajtottam. „Sajnálom, hogy magadra hagytalak ezzel a helyzettel. Mérges vagy rám?”

„Nem. Rose túlteszi majd magát rajta. Ez amúgy is elkerülhetetlen volt.” Azok után, amit Alice látott közeledni...

Alice látomása nem azok voltak, amire ebben a pillanatban gondolni akartam. Előre néztem, fogaim megint összecsattantak.

Miközben valami elterelő gondolatot kerestem, elkaptam Ben Cheney alakját belépni a spanyol terembe épp előttünk. Ah – itt volt a lehetőségem, hogy megadjam Angelának az ajándékát.

Megálltam és megragadtam Emmett karját. „Várj egy pillanatot.”

Mi van?

„Tudom, hogy nem érdemlem meg, de megtennél nekem egy szívességet?”

„Mit is?” Kérdezte kíváncsian.

Egy szuszra – és olyan sebességgel, hogy érthetlenné váltak a szavak az emberek számára, nem számítva, hogy azok hangosan lettek kimondva – elmagyaráztam neki, mit is akarok.

Döbbsen nézett rám, mikor befejeztem, gondolatai olyan zavartak voltak, mint az arca.

„Szóval?” Buzdítottam. „Segítesz nekem?”

Beletelt neki egy percbe, mire válaszolt. „De miért?”

„Ugyan, Emmett. Miért ne?”

Ki vagy te és mit csináltál a testvéremmel?

„Nem te vagy az, aki azért panaszkodik, hogy a sulis mindig ugyanolyan? Ez egy kicsit más, igaz? Tekintsd úgy, mint egy kísérletet – egy kísérlet az emberi természetről.”

Még egy pillanatig bámult rám, mielőtt belement volna. „Nos, ez tényleg más, elismerem... Oké, rendben.” Emmett felhorkant, majd megvonta a vállát. „Segítek neked.”

Rávigyorogtam, egyre nagyobb lelkesedést éreztem a tervemmel kapcsolatban most, hogy ő is benne volt. Rosalie egy büntetés volt, de mindig tartozni fogok neki azért, mert Emmett-tett választotta; senkinek se volt jobb bátyja, mint nekem. Emmett-nek nem volt szüksége gyakorlásra. Egyszer elmondtam neki a mondatait suttogva, miközben besétáltunk a terembe.

Ben már a helyén volt, pont mögöttem ült, összerendezte a házi feladatát, hogy beadhassa. Emmett és én leültünk és ugyanazt megcsináltuk. A terem még nem csendesedett el; a halk beszélgetések zaja addig folytatódott, míg Mrs. Goff figyelmet nem kért. Nem sietett, épp akkor javította ki a múlt órai tesztek.

„Szóval.” Mondta Emmett, hangja hangosabb volt, mint arra szükség lett volna – ha tényleg csak nekem beszélt volna. „Elhívtad már Angela Webber-t?”

A mögöttem lévő papírsusogás hangja hirtelen elállt, miközben Ben megdermedt, figyelmét a mi beszélgetésünkre fordította.

Angela? Angeláról beszélnek?

Remek. Felkeltettük érdeklődését.

„Nem.” Mondtam, lassan megráztam a fejem sajnálkozva.

„Miért nem?” Rögtönözte Emmett. „Gyáva vagy?”

Rágrimaszoltam. „Nem. Úgy hallottam, valaki más érdekli.”

Edward Cullen el akarta hívni Angelát? De... Nem. Nem tetszik ez nekem. Nem akarom Angela közelében látni. Ő... nem neki való. Nem... biztonságos.

Nem számítottam az udvariasságra, a védelmező ösztönre. Arra törekedtem, hogy féltékeny legyen. De akárhogy is, működött a dolog.

„Hagyod, hogy ez megállítson téged?” Kérdezte Emmett gúnyosan, megint rögtönözve. „Nem vagy kész egy kis versenyre?”

Rámeredtem, de felhasználtam, amit adott nekem. „Nézd, gondolom tényleg kedveli ezt a Ben gyereket. Nem fogom megpróbálni meggyőzni őt. Vannak más lányok is.”

A mögöttem lévő székről érkező reakció felvillanyozó volt.

„Ki?” Kérdezte Emmett visszatérve a forgatókönyvhöz.

„A labortársam azt mondta, valami Cheney nevű gyerek. Nem hiszem, hogy tudom ki is az.”

Elharaptam a mosolyom. Csak a dölyfös Cullen-eknek sikerülhet azt színlelni, hogy nem ismernek mindenkit ebben az apró iskolában.

Ben feje kavargott a döbbenettől. Én? Edward Cullen helyett? De miért kedvelne engem?

„Edward.” Motyogta Emmett egy kicsit halkabban, szemét a fiú felé forgatva. „Pont mögöttes ülsz.” Tátozta, olyan nyilvánvalóan, hogy az emberek könnyedén leolvashatták a szavakat a szájáról.

„Oh.” Motyogtam vissza.

Megfordultam a széken és rápillantottam egyszer a mögöttem lévő fiúra. Egy pillanatra a szemüveg mögötti fekete szemek megrémültek, de aztán megmerevedett és kiegyenesítette keskeny vállát, megsértve az én tisztán lebecsmérlő értékelésemtől. Álla előre ugrott és egy dührohamban sötétítette el aranybarna bőrét.

„Huh.” Mondtam pökhendien, miközben visszafordultam Emmett-hez.

Azt hiszi, hogy jobb nálam. De Angela szerint nem. Majd én megmutatom neki... Tökéletes.

„Habár nem azt mondtad, hogy Yorkie-t viszi a táncre?” Kérdezte Emmett, felhorkant, miközben kimondta a fiú nevét, mint ha kigúnyolná annak esetlenségét. „Az kétségtelenül egy csoportos döntés volt.” Biztos akartam lenni abban, hogy Ben ezt egyértelműen megtudja. „Angela félénk. Ha B – nos, ha az a fiú nem meri elhívni, Angela se fogja soha.”

„Te szereted a félénk lányokat.” Mondta Emmett visszatérve a rögtönzéshez. A csendes lányokat. Az olyan lányokat... hmm, nem is tudom. Talán, mint Bella Swan?

Rávigyorogtam. „Pontosan.” Aztán visszatértem az előadásunkhoz. „Talán Angela belefárad a várakozásba. Talán elhívom majd a bálba.”

Nem, nem fogod – gondolta Ben felegyenesedve a székén. Szóval mi van, ha Angela sokkal magasabb, mint én? Ha őt ez nem érdekli, akkor engem se. Ő a legkedvesebb, a legokosabb, a legcsinosabb lány az iskolában... és ő engem akart. Kedveltem ezt a Ben-t. Okos és jóhiszemű volt. Talán még meg is érdemelt egy olyan lányt, mint Angela.

Adtam egy pacsit Emmett-nek az asztal alatt, miközben Mrs. Goff felállt és üdvözölte az osztályt.

Oké, elismerem – ez tényleg vicces volt – gondolta Emmett.

Mosolyogtam magamban, örültem, hogy meg tudtam teremteni egy szerelmes történet boldog végét. Biztos voltam benne, hogy Ben véghezviszi feladatát, és Angela megkapja a névtelen ajándékot. Adósságomat törlesztettem.

Hogy lehetnek az emberek annyira buták hagyni, hogy egy tizenöt centis magasságkülönbség tönkretégye boldogságukat.

Sikeremtől jó hangulatom lett. Megint mosolyogtam, miközben befészkeltem magam a székembe és felkészültem a szórakozásra. Hiszen, mint ahogy Bella arra rámutatott az ebédnél, még sose láttam őt ezelőtt testnevelés órán mozogni. Mike gondolatait volt a legkönnyebb kiszűrni a hangok csobogásából, ami előntötte a tornatermet. Elméje túlságosan is ismerőssé vált az elmúlt pár hétben. Egy sóhajjal beletörődtem, hogy rajta keresztül hallgatózzak. Legalább abban biztos voltam, hogy figyelni fog Bellára.

Éppen időben érkeztem, hogy halljam Mike felajánlását, hogy lesz ő Bella tollaslabda társa; miközben ezt javasolta, más partnerek is átfutottak az agyán. Mosolyom elhalványult, fogaim összezsúrtak, és emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy Mike Newton megölése nem egy megengedett lehetőség.

„Köszönöm, Mike – nem kell ezt tenned, tudod.”

„Ne aggódj, majd elugrom az utadból.”

Egymásra vigyorodtak, és számos baleset – mindig valami kapcsolatban voltak Bellával – villant át az agyában.

Mike először egyedül játszott, miközben Bella a pálya hátsó részén tétovázott, óvatosan tartva az ütőjét, mint ha az valami fegyver lenne. Aztán Clapp edző odabandukolt és utasította Mike-ot, hogy hagyja Bellát is játszani.

Húha – gondolta Mike, miközben Bella elindult előre egy sóhaj közepette, ütőjét ügyetlen szögben tartva.

Jennifer Ford egyenesen Bella felé adogatott önelégülten. Mike látta, hogy Bella megindul a labda felé, meglendítve az ütőjét méterekkel a cél előtt, és Mike rohant, hogy megpróbálja megmenteni a röptét.

Riadtan figyeltem Bella ütőjének röppályáját. Nekiütközött a feszes hálónak és visszapattant hozzá, megütve homlokát, mielőtt még továbbrepült volna, hogy nekicsapódjon Mike karjának egy harsogó puffanással.

Ow. Ow. Ungh. Ez nyomot fog hagyni.

Bella homlokát masszírozta. Nehéz volt a helyemen maradni, ahová tartoztam, tudván, hogy megsérült. De mit tehetnék, ha ott lennék? És nem tűnt komoly sérülésnek... Tétováztam és figyeltem. Ha tovább szándékozna játszani, gyártanom kell egy ürügyet, amivel kimenekíthetném az órájáról.

Az edző felnevetett. „Sajnálom, Mike.” Ez a lány a legrosszabb balszerencséjével megáldott ember, akit valaha láttam. Nem lenne szabad a többiek közelébe engedni...

Szándékosan hátat fordított és továbbment, hogy a többi meccset figyelje, így Bella visszatérhetett a korábbi néző szerepkörébe.

Ow – gondolta Mike megint karja masszírozása közben. Odafordult Bellához. „Jól vagy?”

„Igen, és te?” Kérdezte szégyenlősen, elpirulva.

„Azt hiszem, kibírom.” Ne akarj úgy hangzani, mint egy bőgőmasina. De, apám, ez fáj!

Mike körözött egyet a karjával, összerezzenve.

„Én majd itt maradok hátul.” Mondta Bella, zavartság és bosszúság tükröződött az arcán, a fájdalom helyett. Talán Mike kapta a nagyját. Természetesen azt reméltem, hogy ez volt a helyzet. Legalább Bella nem játszott többet. Ütőjét óvatosan a háta mögött tartotta, szemei büntudatot tükröztek... Nevetésemet köhögésnek kellett álcáznom.

Mi ilyen vicces? – akarta tudni Emmett.

„Majd később elmondom.” Motyogtam.

Bella nem szállt be újra a játékba. Az edző nem figyelt rá és hagyta Mike-ot egyedül játszani.

Átfutottam a tesztet az óra végén, és Mrs. Goff hamarabb elengedett. Elszántan hallgattam Mike-ot, miközben átsétáltam az udvaron. Úgy döntött, hogy szembesíti Bellát velem kapcsolatban.

Jessica megesküdt, hogy járnak. Miért? Miért kellett pont Bellát felszednie?

Nem vette észre az igazi jelenséget – hogy Bella szedett fel engem.

„Szóval.”

„Szóval mi?” Kíváncsiskodott Bella.

„Te és Cullen, huh?” Te és az a torzszülött. Gondolom, ha egy gazdag srác ilyen fontos számodra...

Fogaimat csikorgattam a lealacsonyító feltételezése miatt.

„Ez nem a te dolgod, Mike”

Védekező. Szóval igaz. Fenébe. „Nem tetszik ez nekem.”

„Nem is kell.” Csattant fel.

Miért nem látja, hogy milyen cirkuszi mutatványos is ő? Mint mindannyian. Ahogy Bellát bámulja. A hideg futkos a hátamon. „Úgy néz rád, mint... mint ha meg akarna enni.”

Összerezzenem, vártam a válaszát.

Arca élénk piros lett, ajkait összeszorította, mint ha visszatartotta volna a lélegzését. Aztán hirtelen egy vigyor terült el az ajkain.

Most meg nevet rajtam. Nagyszerű.

Mike elfordult, gondolatai mogorvák, és elballagott átöltözni.

Nekidőltem a tornaterem falának és próbáltam lecsillapítani magam.

Hogy nevetetett Mike vádján – ami olyan jól célzott volt, hogy már kezdtem aggódni, Forks túl sokat tud... Miért nevetett azon az ötleten, hogy megölhetném, mikor tudta, hogy ez teljesen igaz? Hol volt ebben a humor?

Mi a baj velem?

Beteges humorérzéke volt? Ez nem illet a róla kialakított elképzelésemben, de hogy lehetnék ebben biztos? Vagy talán az ábrándozásom a szeleburdi angyalról igaz volt egy dolog tekintetében, abban, hogy egyáltalán nem érzékeli a veszélyt. Bátor – ez volt az egyik szó erre. Mások azt mondanák hülye, de tudtam, milyen okos is ő. Habár nem számít mi volt az oka, a félelemhiánya vagy csavart humorérzéke nem tett jót neki. Ez a különös hiányosság kevert őt állandóan veszélybe? Talán mindig szüksége lesz rám itt...

Mint ezelőtt, hangulatom szárnyalt.

Ha fegyelmezni tudnám magam, ha biztonságos tudnék lenni, akkor talán megoldható lenne, hogy vele maradjak.

Mikor Bella kísértelt a tornaterem ajtaján, vállalai merevek voltak és alsó ajka megint fogai közzé szorultak – a nyugtalanság jele. De amint pillantásunk találkozott, merev válla elernyedett és széles mosoly terült el az arcán. Különösen békés arckifejezés volt. Átsétált hozzám tétovázás nélkül, és csak akkor állt meg, mikor már olyan közel volt, hogy testének melege úgy öntött el, mint egy szökőár.

„Szia.” Suttogta.

A boldogság, amit éreztem ebben a pillanatban megint példanélküli volt.

„Hello.” Mondtam, és aztán – mert a hangulatom hirtelen olyan derűs lett, nem tudtam ellenállni, hogy ne incselkedjek vele – hozzátettem. „Milye volt a tornaóra?” Mosolya megingott. „Remek.”

Gyenge hazudozó volt.

„Tényleg?” Kérdeztem, erőltetve a témát – még mindig aggódtam a feje miatt; fájdalma volt? – de aztán Mike Newton gondolatai olyan hangosak voltak, hogy megzavarták koncentrációm.

Gyűlölöm őt. Bárcsak meghalna. Remélem, nekivezeti a csillogó autóját egy sziklának. Miért nem tudja csak békén hagyni? Maradjon a saját fajtájával – a torzszülöttekkel.

„Mi az?” Követelte Bella.

Szemeim életlenül az arcát bámulták. Nézte Mike elvonuló alakját, és aztán megint rám nézett.

„Newton kezd az idegeimre menni.” Ismertem be.

Szája kinyílt, és mosolya eltűnt. Biztos elfelejtette, hogy megvolt rá a képességem, hogy végigfigyeljem az utolsó gyászos óráját, vagy remélte, hogy nem használtam azt. „Nem hallgatóztál megint?”

„Hogy van a fejed?”

„Hihetetlen vagy!” Mondta fogain keresztül, és aztán elfordult tőlem és nagy lépésekkel dühösen haladt a parkoló felé. Bőre sötét vörös lett – zavarban volt.

Tartottam vele a lépést, remélve, hogy dühe hamar elmúlik. Általában gyorsan megszokott bocsátani nekem.

„Te említetted, hogy még sose láttalak tornaórán.” Magyaráztam. „Kíváncsi lettem.” Nem válaszolt, szemöldökeit összehúzta.

Hirtelen megállt a parkolóba, mikor észrevette, hogy a kocsimhoz vezető utat elzárta egy fiú tanulókból álló tömeg.

Kíváncsi vagyok, milyen gyorsan tudnak ezzel menni...

Nézd azt a SMG váltókarokat. Még sose láttam ezeket magazinon kívül...

Szép oldalrácsok...

Persze bárcsak lenne hatvan ezer dollárom szanaszét...

Pontosan ezért volt jobb, hogy Rosalie csak városon kívül használta a kocsiját.

Átpréseltem magam a kíváncsi fiúkból álló tömegen a kocsimig; egy pillanat tétovázás után Bella követett.

„Feltűnő.” Motyogtam, miközben beültem.

„Milyen fajta kocsi ez?” Kíváncsiskodott Bella.

„Egy M3-as.”

Homlokát ráncolta. „Nem beszélek ‘Kocsi és Vezető’ nyelven.”

„Ez egy BMW.” Forgattam szemeimet, és aztán arra figyeltem, hogy tolatás közben senkit se üsse el. Pár fiúra rá kellett szegezennem szemeimet, mivel nem voltak hajlandók elmozdulni az utamból. Egy fél másodpercnyi találkozás a tekintetemmel elég volt, hogy meggyőzzem őket.

„Még mindig dühös vagy?” Kérdeztem Bellát. Ráncai kisimultak.

„Határozottan.” Válaszolta röviden.

Felsóhajtottam. Talán nem kellett volna felhoznom. Oh, nos. Megpróbálhattam jóvátenni. „Megbocsátasz nekem, ha elnézést kérek?”

Gondolkozott ezen egy pillanatig. „Talán... ha úgy is gondold.” Döntötte el. „És ha megígéred, hogy nem teszed meg ismét.”

Nem fogok hazudni neki, és nem volt rá mód, hogy egyetértsek ezzel. Talán ha felajánlok neki egy különböző cserét.

„Mit szólna ahhoz, hogy tényleg úgy értem, és hagyom, hogy te vezess szombaton?” Megrezzentem magamon belül erre a gondolatra.

A redő megint megjelent szemei között, miközben átgondolta az új alkut.

„Megegyeztünk.” Mondta egy pillanatnyi gondolkodás után.

Most pedig a bocsánatkérésem... még sose próbáltam elkápráztatni Bellát szánt szándékkal ezelőtt, de most jó alkalmam volt rá. Mélyen a szeméibe néztem, miközben elhajtottam az iskolától, azon tűnődve, vajon jól csináltam-e. A legmeggyőzőbb hangomat használtam.

„Akkor nagyon sajnálom, hogy felzaklattalak.”

Szívverése hangosabban zakatolt, mint azelőtt, és a ritmusa hirtelen szaggatott lett. Szemei kitágultak, kicsit kábán néztek.

Félig mosolyogtam. Úgy tűnt, jól csinálom. Természetesen nekem is nehézséget okozott levenni a tekintetemet a lányról. Egyformán el voltunk kápráztatva. Jó dolog volt, hogy fejből ismertem ezt az utat.

„És a küszöbödnél leszek kora szombat reggel.” Tettem hozzá, befejezve a megállapodást.

Gyorsan pislogott, megrázta a fejét, mint ha úgy kitisztulna az. „Um.” Mondta. „Az nem segítene Charlie helyzetén, ha egy titokzatos Volvo maradna a felhajtón.”

Ah, milyen keveset tud rólam. „Nem szándékoztam kocsival menni.”

„Hogy –” Kezdte el kérdezni.

Félbeszakítottam. A választ nehéz lett volna elmagyarázni annak bemutatása nélkül, és most alig alkalmas rá az idő. „Ne aggódj emiatt. Ott leszek kocs nélkül.”

Oldalra döntötte fejét, és keresgélt egy másodpercig, mint ha többet akart volna kisedni belőlem, de aztán meggondolta magát.

„Most már később van?” Kérdezte, emlékeztetve engem a mai befejezetlen beszélgetésünkre az ebédlőből; ejtett egy bonyolult kérdést, csak hogy visszatérjen egy másikhoz, ami még kevésbé volt rokonszenves.

„Gondolom, most már később van.” Értettem egyet vonakodóan.

A háza elé parkoltam le, feszült voltam, hogy is magyarázzam el neki... anélkül, hogy irtózatot természetemet túlságosan nyilvánvalóvá tenném, anélkül, hogy újra megijeszteném. Vagy ez helytelen volt? Lekicsinyíteni a sötét oldalamat?

Ugyanazzal az udvarias érdeklődéssel várt, mint amit ebédnél mutatott. Ha kevésbé lettem volna nyugtalan, esztelen nyugalma még meg is nevetett volna.

„És te még mindig tudni akarod, miért nem láthatsz vadászat közben?” Kérdeztem.

„Nos, főképp a reakciód miatt lettem kíváncsi.” Mondta.

„Megijesztettelek?” Kérdeztem, biztos voltam benne, hogy tagadni fogja.

„Nem.”

Próbáltam nem mosolyogni, de elbuktam. „Elnézést kérek, mert megijesztettelek.”

És aztán a pillanatnyi humor által kiváltott mosolyom eltűnt. „Csak a gondolat, hogy ott lennél... miközben vadászunk.”

„Rossz lenne?”

A gondolati kép erről túl sok volt – Bella, olyan sebezhetően az üres sötétségben; én, kontroll nélkül... Próbáltam számúzni ezt a gondolatot a fejemből. „Rendkívül.”

„Mert...?”

Mély levegőt vettem, az égető szomjúságra koncentráltam egy pillanatig. Ezt érezve, irányítva, próbáltam uralmam alá vonni. Soha többé nem fog uralni ez – azt akartam, hogy ez igaz is legyen. Biztonságosnak kell lennem számára. Bámultam a megjelenő felhőket anélkül, hogy láttam volna őket, azt kívántam, bár csak hihetném, hogy elhatározásom bármi különbséget eredményezne, ha vadászat közben megérezném Bella illatát.

„Mikor vadászunk... átadjuk magunkat az érzékeinknek.” Mondtam neki, minden szót átgondolva, mielőtt kimondtam volna őket. „Az irányítást olyankor nem az agyunk végzi. Főképp a szaglásunk. Ha bárhol a közelemben lennél, mikor úgy elvesztem a kontrollt magam felett...”

Megráztam a fejem kintől, amit az a gondolat okozott, hogy mi történhetne – nem mi történhet, csak történhetne – egész bizonyosan akkor.

Hallgattam szívverését, és aztán odafordultam nyugtalanul, hogy olvassak a szeméből.

Bella arca higgadt, szemei komolyak voltak. Száját egy kissé összeszorította, ami szerintem aggodásra utalt. De miért aggodott? A saját biztonsága miatt? Vagy az én gyötrelmem miatt? Tovább néztem őt, próbáltam értelmet nyerni zavaros arckifejezéséből.

Ő is mereven nézett rám. Szemei egy pillanattal később nagyobbra nyíltak, pupillái kitágultak, pedig nem változott meg a fényviszony.

A légzésem felgyorsult, és hirtelen a kocsi béli csend úgy tűnt, mintha zümmögne, pont úgy, mint a biológia teremben ma délután. A vibrálás megint megjelent köztünk, és a megérintése iránt érzett vágyam enyhén szólva erősebb volt, mint a szomszédos általános igényeim.

A lüktető elektromosság olyan érzés volt, mint ha megint lenne pulzusom. Testem érezte ezt. Mint ha ember lettem volna. Jobban, mint bármi mást a világon, érezni akartam ajkainak melegét az enyémen. Egy pillanatig kétségbeesetten harcoltam, hogy erőt, kontrollt találjak arra, hogy képes legyek számat olyan közel engedni a bőréhez...

Szakadozottan beszívta a levegőt, és csak ekkor vettem észre, hogy mikor az én légzésem felgyorsult, az övé azzal egy időben leállt.

Lehunytam a szemem, így próbálva megszakítani a köztünk lévő kapcsolatot. Nincs több hiba.

Bella létezése ezer finoman egyensúlyban lévő kémiai folyamat, amit oly könnyen szét lehetett zúzni. Tüdejének ritmikus mozgása, az oxigén áramlása élet-halál kérdése volt számára. Törékeny szívének csapkodó verése annyiféleképpen megállhatott, buta balesetek vagy betegségek miatt vagy... miattam.

Nem hittem, hogy a családom bármelyik tagja tétovázott volna, ha valamelyikük esélyt kapna a visszaváltozásra – ha valamelyikük elcserélhetné a hallhatatlanságot a halandóságra. Mindegyikünk tűzbe állna ezért cserébe. Égnénk annyi napig vagy évszázadig, amíg csak szükséges lenne.

A mi fajtánkból a legtöbben mindenképpen felé emelik a halhatatlanságot. Még az emberek is ez után sóvárognak, felkutatva olyan sötét helyeket olyanok után, akik megadhatják nekik a legsötétebb ajándékot...

Nem mi. Nem az én családom. Mi bármit megadnánk, hogy újból emberek lehessünk.

De egyikünk se akart még ennyire kétségbeesetten visszaváltozni, mint én most. Néztem a szinte láthatatlan hibákat és repedéseket a szélvédőn, mint ha azok valami megoldást rejtenének az üvegen. Az elektromosság nem tompult el, és koncentrálnom kellett, hogy kezeimet a kormányon tartsam.

Jobb kezem elkezdett megint sajogni fájdalommentesen, úgy mint mikor megérintettem Bellát ezelőtt.

„Bella, azt hiszem, most be kellene menned.”

Azonnal szót fogadott hozzászólás nélkül, kiszállt a kocsiból és becsukta az ajtót maga mögött. Megérezte a lehetséges katasztrófát, csak úgy, mint én?

Neki is fáj elhagynia engem, mint ahogy nekem fáj elengednem őt? Az egyetlen vigasz az volt, hogy hamarosan láthattam. Hamarabb, mint ahogy ő láthat engem. Mosolyogtam ezen, majd leengedtem az ablakot és odahajoltam, hogy beszéljek vele még egyszer – most már biztonságosabb volt, így, hogy testének melege a kocsi béli volt.

Visszafordult, hogy lássa, mit akarok. Kíváncsi volt.

Még mindig kíváncsi volt, habár egész nap annyi kérdést tett fel nekem. Az én kíváncsiságom teljesen kielégítetlen maradt; a kérdéseire adott válaszaim csak az én titkaimat fedte fel – csak egy keveset tudtam meg róla, és még több sejtetést. Ez nem volt igazságos.

„Oh, Bella?”

„Igen?”

„Holnap az én köröm jön?”

Homlokát ráncolta. „A te köröd mire?”

„Hogy feltegyem a kérdéseket.” Holnap, mikor egy biztonságos helyen leszünk, körülvéve szemtanúkkal, megkaphatom végre válaszaimat. Vigyorogtam erre gondolva, és aztán elfordultam tőle, mert nem akart elmenni. Még így is, hogy a kocsin kívül volt, az elektromosság visszhangja csak úgy zümmögött a levegőben. Én is ki akartam szállni, oda akartam kísérfni az ajtóig, ez jó ürügy lett volna arra, hogy mellette maradhasak...

Nincs több hiba. Gázt adtam, és aztán felsóhajtottam, miközben Bella eltűnt mögöttem. Úgy tűnt, mindig Bella felé rohanok, vagy éppen tőle el, de sose maradhatok egy helybe. Találnom kell valami megoldást, hogy fékezni tudjam magam, ha valaha is békében akarunk élni.

!!!VÉGE!!!